

MIC. # 9828.0

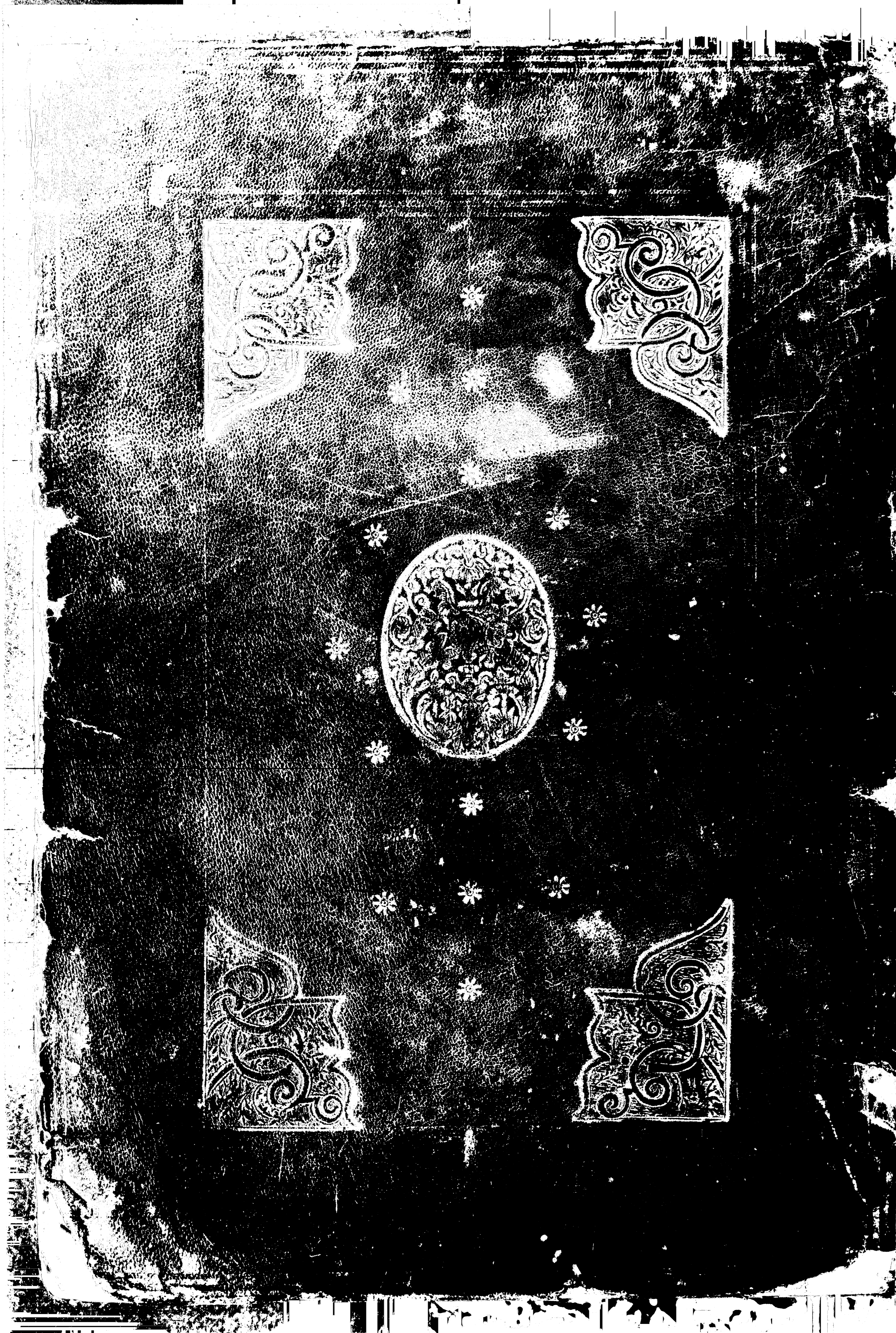
BASHITZI, MOSHE.

FOUR WORKS.

TURKEY: [CA. 17TH-18TH CENT.]
SEPHARDIC SCRIPT

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

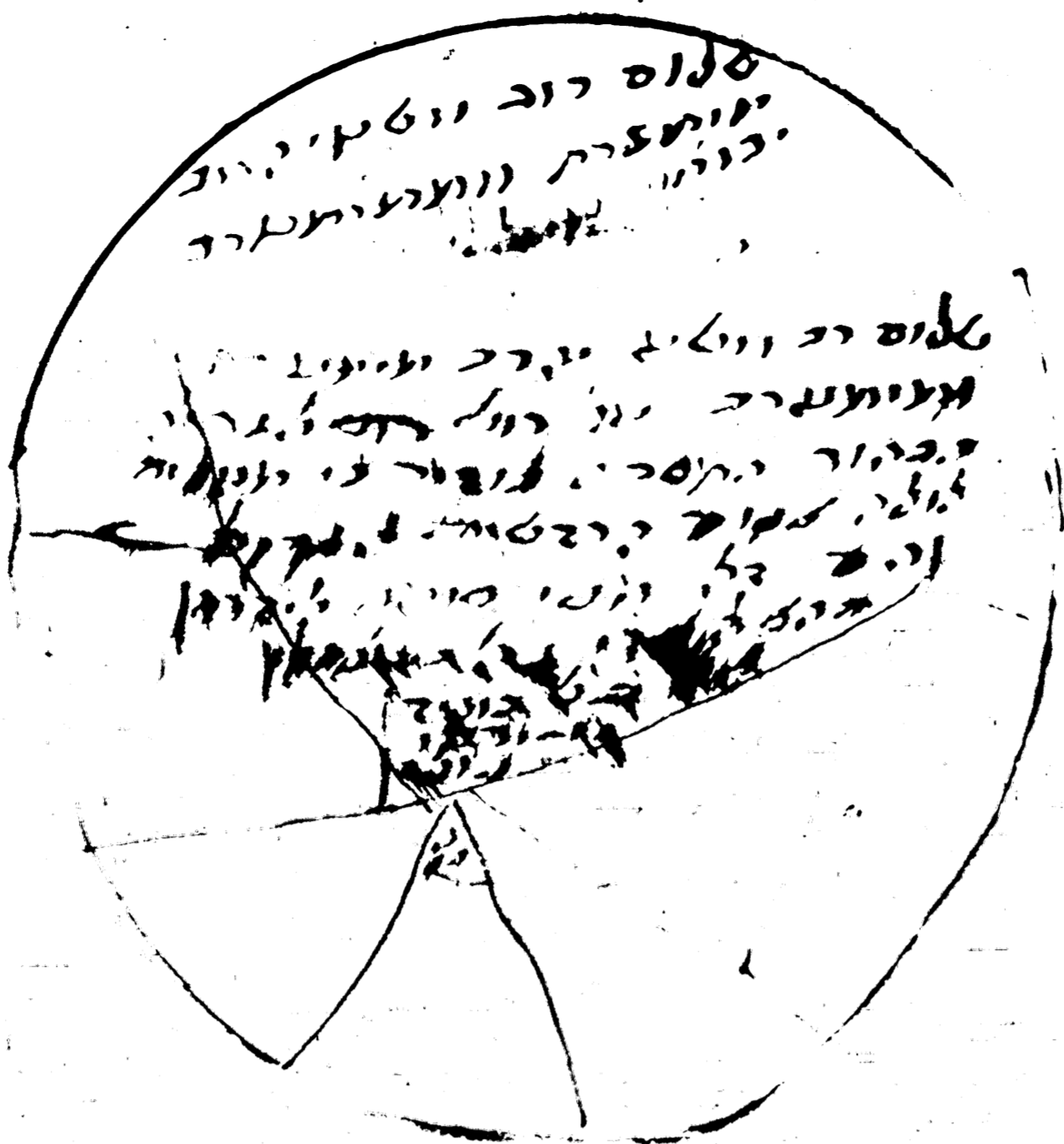
מהוילא יתן ויעלך כל ישרים
 שבתך יתן כל מצאיהם
 ודוק אל כל ענין ידוע
 כנס יושב וילא כל כבודו
 רכסו עם שני ענין פלאוק
 אמר פניך קנין ללשון
 לפי יעשה לכל ענין פרושק
 יאו שפתי חכמים ים נבונם
 זיוור משתל יתפא נם פחדרי
 ויפתח את עיני עוריים כפח
 שרת מלתי אמונה זמר לשון
 כתובים אמר לשם קדש חנש
 ראה חכמה אלהי קדוש כלולה
 מאורו שם על רכל להאיר
 שפני שפני חזון חנש לשרים
 הנם כרפף לפות דוד כראשון
 בקץ יתן ישתל כר משיחו
 היו רמזי דשם הפנים
 כיום קדם ניקחו נבדים
 רובם יתן כישל אעלים
 שהלך יתן יתן ונורא
 לך נשך לעוון כר יתן
 ידוע נא פלאי פורד ואשכנז
 היוה מותן לכל נחשלו
 נכסותיו כפח מין ונשיתו
 בזאת מלחמה יתן שם קדוהו
 טרופים יתן יתן יתן
 יעודר לם יתן יתן
 יתן חלומה האל כשורש
 נרופים גם חלומה נבדים
 יתן יתן יתן יתן

לך חננה ארון כל ישרים
 ואחידותך כפח כל העבים
 כל נשם כל נשם טכדים
 וקדם כל ישרים פאגרים
 ומתן את נבואתו לברים
 על שם נאמן פתח פקידים
 ופס סודק פקידתהם נבדים
 ואח עתה פקידים נבדים
 פקידה אשר קדש אפודים
 יקרה היא נבדק להדורים
 ולמ יתן רלמ ישר אמרים
 בעדיי הפשט לנשק יקדים
 לשם צדק ברופ יעם נבדים
 אכור על כל נבדים הם טאנה
 ופ מעט ונלה כל פקידים
 למ יתן נכ לקבץ הפודים
 כרוב ששון שיתיים נל נשהם
 שכות נט ושוכים טעפיהם
 נשיכו לי יתקדש כשידים
 ואם קצרה לשון טאערים
 שטר קצה לשלם כפפדים
 כמי חיים אשר קם יתקדש
 ושוקד על רשעים כפפדים
 לקשט כעשה אל ישרים
 תקודים כו פורה יתשעים
 לקאיר מתוך לב פאודים
 יתקדש לעות שוכת קבדים
 ועלפים פכודים אמ להדים
 כפפדים קולת סני עפדים
 מהוילא אל ויעלך כל ישרים

חסד ורחמים

חסד ורחמים

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

8

ספר על קדש לבכרין למאמר
אבי אורי

ר"צ ב"ר לכוואן אבאצ'יון

אחי בקרובה

שרה רבקה בת שאנוס סנסון

אח ב"ר אבאצ'יון

מברוק
מברוק

עליו לא יבוק . פרוש כנפיו . יקרהו
באכרתי ולא בעבר פשו מדמו פשו
וזה בשמעו אמרי . ונועם קולו
כאשר אביא כערכו . איש איש
על דלתו . לפי טרוכס
יחלה כל העטטס

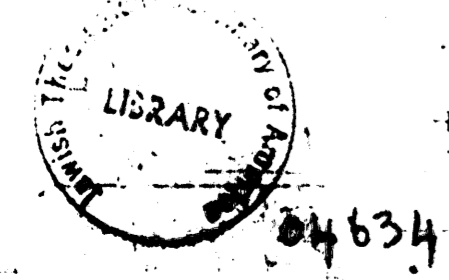
וכררה לא
אשא פנים
כי טוטי
לקחזיר

קרה חל הלאה היכל . ולכונה
על הלה . כמשפט קראשין . פבטי
אישון . ואשאל קשר מארבו
יבכך ויחלה ברמעים . שישים
כפי דברים רמים . אדברה עיוותך
נע חכמים ולא אכונס . ומהמלטס
לא אחוש . כי ה' יתן חכמה . מפי
דעת הרמה

אך היר

בימי קבר .
מירמל לפי
אל . קמן כמעט שאף
צמים . ורק צענם . כלם פנוטים
קצר הבינה . מעבט לנה . אחסר
קממימה . לערמה . ועודת פמי
חורפ . לרק טרפ . ומרדה קימי
קדקלני . קשיאונ קדיחונ . ללבר
מנתי אל דתי . איתן למבקה לחי . כ'
כאשר נבס ל' זמני . קיע אשר יצא
לשמני . בלברי מעשר אל עשר . כהיוני
בעיר . כהיוני ומעלבה אל מעלבה
ואלך ככה ככה . נודד יחידס
כאתר קמקומני . על הקרים קדמני
כנודד צפור תקן . ואומדאל חקן
דרב כי נעמדו קדסוני . ולא מעלה
מענת לפך רני . זמי יסעדי ימענ

כי קלוב מעשותו נאל . כי יערה
אם ישמעו דבר חדש יחרה אפס . פשו
אחרי אפס . פ' אם יהיה אורני דבר
כהרס דשתיקס בעטטו . וישמע
מטה וייאכ בעטטו . ופראוני שקרס
קולבס ומתכרים לקאכירי דברים
מנוכדים כוכדי . למאת קנאר
קנאר קדוס ק' צבאר . ולבשרי כגדי
קנאר . להפין לכל אחד אמריו
ואכט נריו כרנפי נחל מעופצות
כראש כל חוצות . ואש קרשוקה
בערה בלבי . ונעל כאפי . וריח
במני העקתני למכור . דברי לתקוק
על ספר ולחקור . ועש כלמה רצונ
שיקיו על ספרי . חקוקים חכמים
כהניונ . ופנמ קדב העול . מרנ
ורכא בשמע טעול . רב יוסף בן
הרם העול רב יעקב בן יצחק אדונ
קדודט כגניו קרקסני . שאהיה להם
הלמיד ל' קיים . כונה אמריהם
למעמד . וגם על כלם . שקול לעולם
ב' בנימ . האונר . בן משה . אשר
אשר נבי בשמחה ושמחה . על
ה' סאימה
ורבי ירני . ונעם אמרינו . לעשורם
עלי . מעל קפארתי . ועל ראשי כרס
גמסי . על צוארי רבי . ועל ידי .
צמי . וספר רב עני . אל רני
לעברת יחנן . כי דרוס דרש משה
נהנה ש' כשק . לכן עקשור דר
ל' ספר . כספרי אמרים שפר . ולא
ל' איה כחמור נושא ספרים . אך אפש
ה' כרים . מעורר כל מענה ומענה
בחק ומה כמשנה נחמד לעיאה ועשייה
לחאה . מתקה לחך . לקחיות ר' חך
לקדסיק סוף על נוף . ומטה קאלהים

נחם מעה

בן לחיות
אטא מאה

אלהו נבא בכבד קבון מעה זאל
קקוס נבין בן החפס קשלים
מדינה ורבעא רבינו חזקיהו
בשייח האדרכו פולטע יענה

שלה קייה כפיה ורעם
בהיכל היכל

המלך ה' צבאו ברחק דברי ירה
כללך כחכ על דרכו נללך
אכמנע על שדיה הנקע ועד
זקנה ועיבה כלבלל ובאורח
תיים ידריכע ינענע על מי
מנוחור יוסף רבלי כח לנעח
לא אריחה במדינת החזקה ולא
ארפנה כן לעדי עד לא אונחה
וזן על נביו אייסדנה ואכקש
זכור על החינעם קראשועם ולבאר
דברי רחמנעם לא ימנע שמע
שכט סופר קתמער לבריב בעט
ברזל אמיה לתרוק שכולה בצעיר
שמיר פה לגמור ולמכור לבאי
ולנקות ולמכור ופן יהיה לפוקה
ולמעשול ארים מפשול מעתכ
היורה מצליה לקודיע להיס
את הדרך ילבו בה נוחלה ואת
המעשה אשר ישון יוס יוס ירחשין
דברי רכב אלהים יבוריים אלפי
שאנעם קמונע קמונעם
יגעני בטבת רחמנעם דבריהם
פנענע אשר גבל ראשונעם
וכן לא השינו אחרונעם ושמע
כרועה שריו דבריהם נפתייה
כצא ברחק ישדו דת עבדיהם
שבעי השרון והנה פרח

מעה אחריו ברחק מעורפ
רענעם וינן צני לבית פלייט
לקשיב הקממרים פשאנה עבאים
אכילת אריור קבאים ללג רוס
ולענץ ולענץ ולהאפד חטמות בנויות
כמעד רוד לרלפיות להמשיך ולהחיות
כן צדס חרב פשויר לקרונ לקרום
ולקשמעיד חכמות אשר לא הקרסע
ולכנות דברים אשר לא הקנעה
ויחזקו ידים פטור כמאמריה
רופפות

ואנן קציע

בשבעי קדל
כאלפי כהיות
בימי חורפי ואשמע

אחד קנוש מעכר משכך דבריו ברחק
לוחות כפנענעם במעצבות הזקב
וספר מחבר מפי ה' צבאו
שעה קשר הודול ואל דכנפיים
חרך האבר מלא קתמער
מעשינו חוצק להקור יעד נענה
וכרח פרח מענה אהרן לאבולא
קשרין וכללא קאלי משה באר
את היורה הזאת פאר היטב מבלתי
היורלו כנושה יאמר אחר קדנע
לק לק לדנוש אס אמנע מעטות
קנוש ואכלתי אטמה הונס יהיה
ל לפיד יוס יאיה עבר חנטי
ולא אמנע חנטי ואני נאמתי איה
מעיוס לבולא עשה לא טבע במלי
הפניות ואם לא יטב בעיני חנטי
דורי פרוכס יאמתי בקנטי חוקר
הכפונה מלכטי השמר למנוח לטמטיס
חיור ובעסור טלא חלנה על דברתי
עם לשון אמנע מעשנתי הטוב כלישון
ואנן ידעתי טלא יאמר מאשר הנדנול

פי הטוב

קטלומה
קטלומה

מפגש ככל יוס
ויוס יערכים

הקדמים והקדמות כלי יוס
ומכשלים חפצים לראות ומחפשים
במפרים להביא הוראות ואינם
מעצמים הדבר כמעשה איש וריעו
אכל לפעמים מעצמים דבר מדבר
חכמים ולפעמים מעצמים כי לא
פירש מה יעשה לו עד כי יבא
שילק גם מפגש מעוצא כל אחד
חפץ במצוקה קמנה ויחכה ולמעשה
מה נצאוק כל אחד לפי קשרתו
וקוצר ידיעתו כי מהמסקל אל גדול
הדרתו מעצם הדרתו וכשישקיעו
הרעיונים לראות כפינו וללקוח
שנסנו לא ישובו מולנו נצנו פמאע
קמסורה הולך ומעדר נעם
זמירות יהודה וישראל דור
קמלק עליו שלום האל
ככלה מאיתן קן וחכה מצותהך
מאל

כן אלהו הני נשאו צורה כצורה
קחיים קשורה אשר עסק ספר מערב
וקספיק חומן להורר כל דבר כפר
וקדרך לנכנו ירמ כי כרוב עגנו
הכלל דינו גם קצר דברים לא
זכרם במאמרים והקדמה מעטנו
שכן עזב לנו הסומכים על דבריו
למעצא את חסוריו מעצם קצאה
מהקשר קצאה זקת רכינו איהו
כשייצ זכל שפרדכ רכ אהרן
קראשון קדוש ה' אמל שפסק להלך
עב מעצוד יוס לכבוד קצאה בתך
קמנא כלבת כמעצור קדוש
לויק כחר זוק במפרו קמכחר
כפרש פנתם זוק לשוננו ונועם
הנוטו נראה כי לא ירעבו אש
ככל מעוצותיכם ביום קצאה
כשכר עצמו על כן הוצרך לומר
כשכר כמעו חרש כחדשן עד כמן
דברו זל ודרושן גם כראות את
רכינו שועה ע' ששנה מאמרו
כרוב והקדמנו זוק בעק

ל

קעירט רותי אל
אלהי קדוה וקדוה
לסדר אורחות
אנן הבא בעקבות החכמים לקבץ
למנוח קדמים להורף יחד כדרי
ולתקן רכ אכסלן ועקסדרתי
עדיפת במעלול וכל מה כסדר
למנוח קדמי למצוא קדמי במעין לערב
הסרן מעוקק סבענים תכונות ויחסים
ונתעוררת למך כראות עמרת
תפארת אדוננו ומערי שמש וקאורי
היבדקנו ערנא ורפא רכינו אהרן

קמצות חורה למכא מחייבו כרת
ולא נאורל לעשות כן כדי לנו
במה שמייבנו הורה אכן קלואי
שנשמור אותם בשלמותם ולא נשק
כקצרים ואם הם מערכים לעק נאמר
שום אמורים ואמר הנביא באעידה
לא ינהו כראה לשכר צרה וכל זך
כאשר נשאר לפעם במקומם כל העשנים
וקנה אכסנו מתמורים כקצרה
דברים וקם עגפים נרפים הס
ורפים כאשר כמותי לעל נסדתי
וקצרה מצות שקדיות כראש הומיות
ואין אנו עשים אורם כל עקר אמר

באור חיים ידריכנו למארגשאת
 ענת למרום כי נמצאת שרום
 ועל קדוש ישראל נשענת ידכי
 שמת וקבעת וינת כדרך
 אמת שכל ישר והעלן אבר
 כנשר ויערף משנת ויקצנ
 מרדמת ויאר ארעט ויער
 רעונ וירב וירעך ל זה
 דרב וטבל ביררר הרעיעה
 קובה קרה והנעיעה יצילה
 ויאדירה מעמטכר סינ הלכ
 יכרה ישים כרב מלכות בראש
 כי לב מועשה יען כל ימי היתה
 תירר רעוד שוכר בתקי כי היא
 אימת וקיא היתה אומנותי
 על כל טעמת כי כה מצאתי
 חפץ קרה היא מחרוזת כי
 נמצאו אמריק לחיפ וקישוריה
 יקד חמדת כל קיום היא שיחתי
 ואולם כבקע אמר חפץ
 למוצאם כערץ וכספר לכר
 קובץ דבר לעמול כפרץ
 וזה בצערה היית מברקשן לער
 דגשו וכמעצמי אור
 חמרת אכר עד רכונ רבו
 לחזות העטן פסד הכען
 והנה כונת חסר תספר המוסר
 לא חס ושלום שזה מקוצר ידיעתם
 או מחוסר חכמתם שלא קשיג
 קשרם כי כרבו סתם אדרתה
 לרוב תפונתם שגו בעצמ
 חמרת ור כ איכור כס
 וכל זה לשלש עלות נחרם
 רחשוך ממכור על נולרם
 ועצם נבורתם
 שקטאים אחריהם יקיו כמותם לקשיג

ידיעתם
 הערת

בהיות שמלכות השם
 נרמו להם רעה ונעלו
 הרורה קרוב שש מאות שנה כנדה
 אשר נר אנטיכנס הרשע ועיניו
 קשע ואחר זאת קומרתו החפץ
 עליהם השלום להשיב את העורה
 על מבונתה אשר היא יקרה תספיר
 ויהלם ורב חנא ורב חסדא אשר
 קאירו עפפו כתררר המעשה
 ולסד הקערה כקדמותה ולהשיב
 הנשמת על ידיה מעקום נוקדת
 כי רב לב מעה שפירשו קדושנו
 אפלגו וחמנונו דרבי תר רבו
 ונרוב משפטיק ומערתה ונועם
 שכל ישר וחוקותה בהיות שג
 שנשררר תורה מעורר אריאל חק
 ומשפט אין בשכאל ונרביים כטו
 קרא ונפרד ואכדה חמרת חמנו
 ובינת רבועו רסרת ואין ארבו
 יודע עב מה גי עול מכל לשון
 ואומה נס אחרי אשר קוערתו
 ועל דרב יושר ארחו לעצוא חפץ
 לנור פרץ להשיב המנה
 עלקדמותה כמשפט אוריית
 נפלה קטעה ביניהם במשפט נעלה
 כחרבם כי חלק לבד ולשני כחמרת
 נחלקו זה מעזה נרבינו כשאר
 נבאר לפעם סך נחיה חרבר
 קרע קזה באוניס לקיים קר
 דכרוב הנוקמת נילי רביס
 לשאל ללא אלהי אמת נרבינת
 ענפלה ביפקס קטטה עמה לש
 רספיק לקס קמלן להקטות ולטעון על
 דנא רזא כלה במבונה לרעת
 מה זק ועל מלה להנמיס לאור

בכון און יודק על עגן שלא קורנש כרבים
ואין כל אמעדיהם בלי העלתי ונתעורתי
למה סחזתי את הרב המנוכה רבינו
שועק עני שקזכר כמשר העריידי
תמש עשרה נשים והשטות וכיוצא בהם
ורוב משפלים ולתינו עשו ככה
עד שקרב נים בן נח תייב לבב
שמינו למוד המשנה והתלמוד ואין יד
תפארת לבעל הקלה כי רוב המאמרים
אמרי אבותיהם הם גם אמרו
החכמים עליהם השלום כל קבלה שלא
תעמוד כעב הכתוב ולא תסיף עליו
ובל שראל מעשה כה ניש לה סיועמן
הכתוב נקרא עתה ונקבלה עלינו
ונפאר כזה שרוב הקונ אבותינו
הקדושים הם אס כן איך לא נעשה
אורם כי ודאי צריך לנו שנאמין בהם
ולעשותם בלב טוב ועם חפצה
ובפירי קיוות דעת של רב שמאי
וביר דינו והקדומים לו אס היו
נמצא שקבאים אחריהם לא המירו
לפי שאנו הקדאי יחד סמוכין ונשעני
מרב שמאי וביר דינו שאשר קבלנו
היושבים הגמיה והעקק כה מענו
גיה טוב שמאי קבל מרב שמעיה ורב
במגיה חרב יהודה כן מטאי
ובאלו נחלקן ישראל לשה כרות
והיה סדרו של רב יהודה שמעון כן
שם ונפרד שמעון מענו ועשה
כרצונו באשר הוא מבואר בספר
ספלינו גל ובאשר נבאר פ אמנו
בעורה האל איך היה זה והרכטן
קבל מרב הלל הזקן ומבית דינו ורב
הלל קבל מאבטלון ואבטלון משמעון
בן טעז אשר נפרד ונחלק מכלל חכמי

שכאל ועשה כרצונו וכזה תלבו לאנו
כה אמר ה' וק' לא חמר למת
אומרים כולמער כמחלקורם כיר
שמאי אומרים כן וכיר הלל אומע
כן קלבה כביר הלל אמע מעדים
ואומרים בעצמם כי תלמיד רב
שמאי קיו יודק חכמים ורזים
מירלמיד רב קלל ומפנ ט'
עלמיה רב הלל קיו מערובם על
תלמיד רב שמאי היה נפסק הלכה
כמנהגם ככל מקום וולר קצר וקומעו
שפוסקים הלכה כביר שמאי ואמע
מפנ שהלמיה ביר הלל קיו יודק
נפסק הלכה כמנהגם ומאמיר
אחרי רבם לטור ולק רחז שלמה
המלך עליו השלום ואמר טוב עע
מסכן ומכס מעמך זקן וכפיר
לאר אחיה מוס שכתו קדא
דכתיב ולא תלבו אחרי רבים
לרעה ואיך יכול פיקם ואומע
לא רפנרו מן הדבר אשר יעידו לך
ימן ושמאל אפיל במה שינידו לך
על ימן שמאל ועל שמאל ימין ואיך
נשיו סיפיה דקדא דמפריש ואזי
דכתיב אשר אנו מענה ארבע היוס
והיאך יכול פומיה דנבריא קדין
למיעור הקבלה הנצח והכתיב
רצות וחזית למעל דכר
דוכרן עכדא חזא דקנה כן רב
אלעמר קנדול ובין כן נמלאל קפיח
כנו של רב הלל הזקן והוא רב
אלעמר כן קורקננס שמערו עליו
אס קיו כל חכמי ישראל בכף אחת
של מאזנס ורבי אלעמר כן קורקננס
בכף שנה מכריע הוא את כלם

הקדמה

כי מאד נאסר . וזה לא יאמר לנו
 אנו המכבדים שמינו . על הרשום
 ככר אמת ויציב . לעמנו מעמד
 חרצוב . ויקפצו פיהם עלינו לעלות
 עורבנו . ועלנו יד יריעה . ואויבנו
 ילענו למנו . ונרמקו כעמדה . ולשונם
 חיצו יורה . ולמה יהיה זה לנו .
 ויש לנו ידיו . לעשות כל טוב
 ולמה נעמד למסוף חמה ולבקש קהוב
 למאד לא רצו להזכיר קה
 העציר שאנו נמנעם . נים מעדס
 ונעם . כד . שלא יהיה ויקפצו פיהם
 על המלנים . אך בעקומם אביא
 כל העשנים . וכראורם שם יגורו
 דערפ . ישכך מערפ . כפ ראיות
 אריות ומעטר . לפי השען
 איימד הבטן . וזה כודע
 שאעשה מערה . כאכ
 לשון שמינו
 קערה

לא אחוש מעמך לשלש עלות עמך ורמוה

שערת . שקבאים אתרי . יקשו לעברי .
 כי נס את נעמתי לעשות כל כבוד
 ומעורר . כי יעתי שירש . אורי קלעל
 כי כל אחד מעשורי נעעל . אמעם
 את כועת כאל עלם . שקבאים אתרי
 יחייבו לנאר העלם . ונס כוד שבר
 נול יהיה לי . יכפילקו אלי . כי לא
 על המלמה לעמוד כנרת ערין . ולא
 את כן חורין . כי היום קצ . הולך
 וכוזר . והמלמה מעובק . ועי וכל
 לקטיב את ארכה ורחבה . ולא די ל
 קזמן . כי איב כרר קבוע בעקום
 עממן . כי לא אלמן יהודה . ושראל
 דור דור ודורשיו . דור דור ופרנפיו
 לקקן קכל באעדה . דור הולך ודור
 כא . וקארן לעלם עיערת באיבה
 ונס את הולך להשתעשע
 כאורת כל ארעא

אמת

שמעתי תורתנו
 הקדושה טברים
 ונס מעורשים מעוררים

האמת
 שאנלה הפרנס
 ואסאר התרנס
 ואפי שלא יטואמן לשמוע דברי . די ל
 כזה שברי

השנית
 אולי יטו אמן
 למצורתי וענה

השלישית
 אולי ישמע
 קצתם עכקשי
 אמעטרפ . ואם לא כדור . אול כדור
 אחר . יאערו קומי אורי . כי בא אנק
 וכבד נק ככהך . ואנ ידעתי במשפ

שבעתיים במפרי חכמינו עליהם השלם
 מעמרא קסופר עליו השלם עד עתה
 מקם במפרי רבותינו על
 במשנה בתלמוד אנות ופריחות סביקיים
 סיפרא וסיפרי מכלתא . ילקוט ורבור
 ודומיהם . ולאשהעשם בקצה מקומות
 קיינו סומענס כם . ואמר קדושה
 רבינו אקין בעל המפתר זצל . סוף דבר
 דבר את לא אמעע בדוכי הלפ
 שלא אזכור בתוך הביאור מ
 קמשנה ומפצ כזה לקינה כיון סלק
 או חדוד לב קורא או יוכר להיות
 קבול בין המעור למעור . או יתע

החילוק

כ שאין זה חלום בשם לכת אל עמר
כן קורקנוס עמד על חלמו ואמר
רבונו אל עלם נלני וידוע לפניך שלא
לכבודי עשית ולא לכבוד בית אברהם
עשית אלא לכבודך שלא ירבו ממך לקור
בישראל נחמים ומעט אמת שלום
דכרתו דכתיב אל עמר אמתה דלכ
נמלאל קוזי מה הוא מעשה ואילך
לא קנה שפיר לה לכת אל עמר למעט
על אנפיה דהוא יומא דיש יאה
קוק ואיחלף לה כן מלא לתמר איכא
דאמר איהא עשא חכמא אפיקא ליה
דכתיב אשכתייה דנפל על אנפיה
אמר ליה קום קמילת לאח אדקכ
נפק סיפרא ומכית רבן נמלאל דשפכ
אמר לה מנא ידעת אמרה ליה כך
מקובלנ מכית אבא אבא כל השערים
עעלים חוז מעשר
אונא

קו מדוכים ויפסק הלכה כרבים
למחר לא חששו לכת קול אם אחרי
שכרתה לל היו יורב בעבר שמאי וכווא
הלכה כרבים למה היו שואלים גם
הם כר קול אלא ודאי שכת קול
דיתה מערער ביעהם שאם לא כן
לא היו שואלים כר קול אלו ואלו עמך
נודע שכתה תאמר יצם לקיים
דכריתם כפי רצונם כאשר קבלו
וידעו מרכם שמשון כן עמתי אין זה
אלא פקודת שרבי אל עמר קבלו עליו
השלום לכך לא קבלו מענו ועם
היור הלכה כמעתי ככל מקום מלאם
לכם ונמנו עליו וכרכוהו וזה
כעבור שהיה מכיר שמאי ומכנס
עמו וכפניו רבו וקוצין לו לכת
אל עמר השמאית וכן כרוב
יורב חולק עליהם רבי אל עמר עליו
השלום מכל חכמי בית שמאי וכן נס
מין כן עש כר הלל רבי יהודה עליו
השלום וזהו מולר רבי יהודה דשיא
חבר חכר המעטות וזה קור
שכר שמאי לשלם מתעורין ובית
הלל מקלן וכן מעדין זה ואומרים
מקול בית שמאי ומחומרי בית הלל
שכנה הלכות בלבי ומה גם כענפי
המצות ומה שאמר שמאי לכת
נכן לא לקו מכרו לבכר אמר ליה
שמה פה באורה שעה אמר ליה שחק
ואמר נצחונת נצחונת כתיב
יוש כשמים שחק לילעב למו שקרי
הם אמרו כמעט עטרה מרה
שמענרכ בית המקדש אין שרזוק
לפט הקדוש כרונך הוא נוצר לעמ
שקסקן צדיק שיהיה זכרון אם כן
אמר שיצא כר קול למע דכר

נמצא

מדכריתם
שמאולוזל

זה לא נבית אלא
למד בוסת המוק באומרים אורתי ווס
הטיב רפי אל עמר כל השופר שבעל
ולא קבלו מלכות רבא רבי אל עמר
אמר ואלו מלכותי על אמרת דכר
ולא שמו לך ודקו אמר על שכת כר
בית הלל ופסקה כר קול למע דכר
העלם פנייה קול מעלה ולא קטל עם
היום הנבא כר ודמו אין חכמי
לשם הים בבית קול אוקלא בית הלל כקול
והלם בכמה עמך הלכות יצאת להם
במ קול ונפסי הלכה כמורס אם כן
למה היו שואלים כר קול קור שאל
סטטו זה: וזה אמר קור שכת הלל

הקדמה

וכפי אלעזר היה תלמידו של רבן
 יוחנן בן ערוך קמחי ורבן יוחנן
 היה תלמידו של רבי שמעון ז"ל ורבן
 נמלאל היה בן רב קלא בעבר
 ותלמידו ורבן נמלאל זה היה זקנו
 של רבי יהודה הנשיא שחבר
 המשנה ואשר רבי אלעזר אחיה
 של רבן נמלאל היתה ורבן נמלאל
 היה ראש ישיבה מפני שהיה נשיא
 והחליקה היתה על בנו אחר הנקרא
 רבנו של עבתי והוא במסכת קטנה
 מציעא

רבן

כל המוכר רבן
 ירם דרכו
 חוליקו ורבן חול
 כל חוליקו לחוליקו רבי

אלעזר מטהר ותכנס מעמיתים
 וזה הוא רבנו של עבתי מרזי
 עבתי אמר רבי יהודה אמר
 שמואל שהקדשו דברים בעבתי מן
 ועמיתו הנה באורו היום השיב
 רבי אלעזר כל המוכר שבעולם
 ולא קטל הימנו אמר להם אם
 קלבה כמנהג תרוב זה יוכיח
 עקר תרוב מעקותו מאה אמר
 ואמר ליה ארכע מאה אמר אמר
 לו אין מכיחין דאיה מן החרוב
 חזר ואמר להם אם קלבה כמנהג
 אמר קמים יוכיחו חזרו אמר
 קמים לחאוריקם אמר לו רבין
 מכיחין דאיה מאתרי קמים
 חזר ואמר להם אם קלבה כמנהג
 כורכ כיר קמירש יוכיחו קטו
 כורכ כיר קמירש לפול גער
 כהם רבי יהושע אמר להם אם

תלמידו תכמים חננמים זה את זה
 כהלכה ארץ מה טיבה לא נכלו
 מפני כבודו של רבי יהושע ולא זקפו
 מפני כבודו של רבי אלעזר נעדין
 מעין ושמידין חזר ואמר אם קלבה
 כמנהג מן קמים יוכיחו אמר רבי
 קול ואמרה מה לב אצל רבי אלעזר
 שהלכה כמנהג כל מקום ישמר
 רבי יהושע על רבנו ואמר לא כמים
 היא מאי לא כמים היא אמר רבי
 ירמיה אין אנו משנתיך כבד קול
 שכבר כרעך בהי סין אחרי רבי
 להעורר אשכנזיה רבי נח לא היה
 זל אמר ליה מאי עבד קולא כדן
 הוא בהדיא שכתב אמר ליה קא תיך
 ואמר עצמות כן עצמות כן אמרו
 אורי היום הלאו כל מהרה שמה
 רבי אלעזר וערפס פאש ונענו עלנו
 וברכודו ואמר מי ילך ויודישו אמר
 להם רבי עקיבה את אלך שמא ילך
 אדם שתינו קטן ויודישו ונעצא מתהב
 ארכל השלם בלוימה עשה רבי עקיבה
 לבש שחורים ונרעין שחורים וישב
 לפניו ברחוק ארכע אמר קרע
 אמר לו רבי אלעזר מה היום מיתלים
 אמר לו כמנהגה לי שחורך כדלן
 מייך אף הוא קרע צהבו וחלן משלנו
 ונשמש וישב על צדי דרע זלע ענין
 דמעור לקה השלם אלס כהרס
 כחמים אלס משערים ויש ליה
 אף כצק שפדי אזה עתה רבא אף
 גדול טהר באורי היום שכל מקום
 שכן עינו בו רבי אלעזר נשך
 ואף רבן נמלאל היה פא כפצח ענין
 עליו חשול שלים לאופש אמר כמנהג

חלקת הקראין

כן נס זולת מקום הנבחר יתעורר
 להם איך יהיה זה שהרי כרוב אהיה
 המקום אשר יבחר ל' אלהים בו
 לשכן שמו שם שמה תביאו את כל
 אשר אינני מצוה אתכם עלותיכם
 ומבתיכם תשיטו לי כך הווי
 האמת לא יט מי שתולק על זה
 חמש יתכן נס כן כולל מקום הנבחר
 כל עוד שיש שם כיוצאי מצרים היו
 מקריבים עלות ומבחים במדבר
 ואיך לא נאמר להם ולשמעון כן שמע
 היו לו כמה תלמידים וכמה אנשים
 נמצא שקיו עמי אז כיוצאי מצרים
 ולכן עשאו אמרת להם כל ישראל
 פה אחד שיש מצות והם תלויים בארץ
 יבואו ואין אנו חייבים לעשותם כחובה
 לארץ והעשה אותם אדרבה הוא חייב
 כשנלמד עליו ולקחיה קמורה
 למשוח כהן לעשות אפר פיה ועלה
 וכן לא עשו ישראל מצות התלויים
 בארץ שם שבצו אורב כגון שמיעה
 ויבול נאמרים

אמנם השעלה היו מקריבים
 אותם בעדפי נמרית
 הש"ת כי היה להם המשכן וטבאו
 בעפנות מנחם קודם שיבצו הארץ
 נטעו על זה ככתוב השמר לך פן
 תעלה עולותך על כול מקום אשר
 תיבא כי אם במקום אשר יבחר
 ה' וגמר לא תעשון ככל אשר
 אמרתי עושים פה היום איש על קשר
 בשינוי יבנה לא תארי עד עתה
 א"ה אמר ה' ונתתו
 ולשמו ג' שם ג' האותן ובט נ' וחצ

שבע המנעו שבנו מנחם אלה
 קירדן אחרי שבצו כל הארץ
 ועבו בעתהם ובעבור זה רצו
 כל עדר בני ישראל לעלות עליהם
 לצבא ואלחו להם את פנחם
 הפך עק' ועשרה נשיאים עשו לדעת
 מה זה ועל מה מה וכן אמר להם
 פנחם כי אמרו כל עדר ה' מה
 תעלה הזה אשר מעלהם באלהי
 ישראל לשנוב היום מאת ה' כי בפנחם
 לכם מנחם למדכם היום כהן
 אומר כינו תטה קמיותו זל
 בפני עבודה הלב והעשה
 הקדנות פני שמונה עשר וזה
 לשון המקריב קדש חוץ לעולה
 ככל מצות עשה ועבר על מצות לא
 תעשה שנאמר השמר לך פן ה'
 תעלה עלהך בכל מקום אשר
 תבא ואם קדריב כעמיד חייב
 כד שנאמר אשר יעלה עליה או
 זבח ואל פרח אהל מועד לא
 תביאו ונכר מעשיו אמרת
 להם הנה לכם ראיות אמרת
 מהכריב ומדבריכם ונס כן זה
 הענין הוא חפוד כמספר זכרים
 מי שעלה עליה ומקריב זכר
 כחובה לארץ מה דינו וכשנאמרו
 דברי נכבישו ונתבלבלו ולא ידעו
 מה להשיב ועדין עד היום הזה
 עומד שם המנחם לאור ולעד לקיים
 ואמר ישעיהו קבא עק'

דכתיב ביום הקוא
 יקיה ומחלה
 בתוך ארץ
 מצרים ומצבה אצל נבולה לה

חלקת הקחצין והרבעין

רבי אלעזר שבעל מקום הלכה כמותו
 צדיק לנו שנמשך אנו כמכירתו כי
 כרוב דבריו הציאו רבינו
 יצועה על אפסך
 כמותו

ועתה ונתקיים לאמי תתן כמו שהיה
 מקדמת דנא בראיות ברורות
 אהבא רבי יהודה
 בן אבאי לחזק
 האמר והוא
 דכיהם

כעוננו וכמעגורנו והשיב האמר
 למקדמה

וקסכה צנתלק ישראל
 לשתי כרית

כעבור שקרה יצאי
 התלק החכמים כהיות ערומה חלו
 אחד מהחכמים שהיה איתו חסודק
 שהיה חללה מפני שנשפית בהר
 המודעית ורוממו לו ואמרו יצאי
 יב לך כרית מעלכות וקנה כרית
 כהונה למדע של אהרן קשיב
 להם ובי אית מעמדו של אהרן
 נחמלא תמידי עליהם וצוק להך דונ
 החכמים והרומם ונצול שני
 חכמים לבד שם האמר רבי יהודה
 בן אבאי והוא אשר פרה ונלה
 די האמר כאשר הערו לא כבודו
 ואכור אכוריו ולמדיו עמד פתח
 להשיב האמר והשנ הורח
 צמטון כן שמי וזה הוא אשר חדש
 דת אחרת כאשר עלתו אמ לבו

וזה היה אח אשר יצאי התלק
 וכחזר התלק להעית כל החכמים
 ועיד הכריתו אחורית התלבה כנא
 אמון העיר הנקרא קיוס אלם כנדיא
 של מצרים ושם חדש האדרת אחרת
 כאשר הוציא ופדה מלבו וכונתו
 היה להסתרם שני כל ישראל כי
 על יהודה בן אבאי היה קודם
 הכל ואמר רבינו יפר בן צעור
 על ותרברר דת האמיתית דית
 כן מתקרא ישעיהו צור שלמים

חמר המחבר

עשתי
 דרך
 ללבר מצעדי

עברתי ומדוינת אלם כנדיא וישכר
 שם ימים יום אחד מיתלים קייר
 כעוק עם רבן אחד וקיה לפתחו
 בית ריפלה של ישמעאליס והוא צול
 למאר וכעניו כען עצום ונורא יפה
 למאר אמר לי לפי רוממו חדש
 שזה היה בית הכנסת שלנו ולקחוקו
 הישמעאלים מיהנו זה כמה שנים
 והוא מומן קדמון שכנה אורח שמעון
 בן שמח כשכח פה חפץ ינאי
 התלק להקטל בו ונס ישל כפתים
 חזכה שהיה אז חקדיב שלתי חפתים
 ואז אחרת כי לא ירבו זה שאיש
 אחד כעוקו יעשה זה עשכע קלי
 שהוא אמר הוכרחת אז לדעת
 זה אם כעם דבריו תקדמו
 ודרשת מקם והודו לה אמרת שכן
 היה ואמר הישמעאלים חקדו
 על ענין המזבח ואמר לי
 עדין עמד המזבח ואנו מכבדים
 אורח למאר הקשת לרבעים
 ואמרתי להם איך עשה ככה זה
 האיש וכנה המזבח והעלה שלתי מולך
 ומקום קבוצת אמרו לי ירבו להשקות

כי כן

נאמתינום משה ליוסף בן
 יושב איש צדקה וליוסף בן יוחנן
 איש יושלם והם מסרוה
 לנהלתי אחרת ולישוע בן פרתיה
 ונר בלתי וישוע בן פרתיה
 מסרוה ליהודה
 בן מבאי ולשמעון בן שמריה
 ובנימין בן רעה שמעון בן שמח
 לדרוס רדשום בכרב אמרה
 שאילתו יהודה בן מבאי אשר
 עמד הוא בפרץ ונתפרץ
 קרע רדאמיתו דת בן מקרא
 ישורם צור שלמים
 ונתחזק ונתקיים לאמיתו
 כמו שהיה מקדמה נגד פראיות
 כרור ונתשהבא רבי
 יהודה בן מבאי לחזק האמה
 והוא כריתו בעופו
 וכמענותו וקשיב דאמרה
 ערל מקומה וירודה
 מסרה לשמעיה ושמעיה
 לאכטשן ושמעיה מסרה
 לרוב הלל ורוב הלל
 מסרה לבעל הדבילה פאר
 קבל מבני שמעון בן שמריה ורוב
 שמים הזקן הנכבד והחסיד
 מסרה לבעל מקרא ישמרהם
 צור שלמים ויהיה בעזרים
 יאבד איביהם וסוקיהם ומכרשי
 דעמם אמר ..
 ורוב שמי מסרה לרוב כהנא
 יבין בן אלעזר עשה תיפריה
 בבית שני בן אביתר בן ירעיה
 הפתן .. ורוב יוחנן בן שקוב הקבאי
 הנשיא (לבי דני) וקרוב חכמים

עמיהם ורוב כהנא מסרה לרוב
 שמעון בן יוחנן בן שקוב ה'
 הקבאי מסרה לרוב שמעון בן יוחנן
 שמעון בן יוחנן מסרה לרוב יוחנן בן יוחנן
 ורוב שפא הנשיא מסרה לרוב
 ענן בן יוחנן בן יוחנן מסרה
 לרוב נתן רצוציתא בן יוחנן בן יוחנן
 צדוק רדקה מסרה לרוב
 יחזקאל בן יוחנן בן יוחנן
 מסרה לרוב נתמיה בן יוחנן בן יוחנן
 נתן יחזקאל הקבן מסרה לרוב
 אחימנף בן יוחנן בן יוחנן
 הנשיא מסרה לרוב עוקבא
 בן יוחנן בן יוחנן מסרה
 לרוב ישוע בן יוחנן בן יוחנן
 הנשיא מסרה לרוב אבואמר
 בן יוחנן בן יוחנן מסרה
 מסרה לרוב נתמיה בן יוחנן בן יוחנן
 אבואמר הנשיא מסרה
 לרוב הונא בן יוחנן בן יוחנן
 הקבן מסרה לרוב קיימן
 בן יוחנן בן יוחנן הנשיא מסרה
 לרוב נתמיה בן יוחנן בן יוחנן
 קבן מסרה לרוב שני בן יוחנן בן יוחנן
 ורוב נתמיה בן יוחנן בן יוחנן
 מסרה לרוב צפניה בן יוחנן בן יוחנן
 כהנא הנשיא למר זומרא
 בן יוחנן בן יוחנן מסרה
 מסרה לרוב חונאמר
 בן יוחנן בן יוחנן מסרה
 לרוב חונאמר
 קבן יוחנן בן יוחנן מסרה
 לרוב חונאמר
 כפגרא בן יוחנן בן יוחנן
 מסרה לרוב צפניה
 בן יוחנן בן יוחנן מסרה
 לרוב שמריה בן יוחנן בן יוחנן
 ורוב כפגרא הנשיא מסרה לרוב חונאמר

ונגד למבוינו

ונאמר
 דע לך
 שרבו מעמך קבל
 מרבי יהודה בן טבאי ורבי הלל
 קבל משמשון בן שמתי ואמר רבינו
 יצחק בן צבי על זה לשון ז"ל
 הוא סדר הדת האמת אשר הוא דת
 כפי מקרא כאשר נבחינו המאורות
 המעתיבין והעופרים על כל מצודה
 ומצודה שחלוצנו חללי משה בן עמרם
 עליו השלום קבל חיה מסיני ומסרה
 לכהנים ולקטנים ולרמיהו יהושע בן
 נון עליו השלום שנאמר ויברכנו משה
 את הבריה האמת ויהיה לכהנים /
 ויהושע מסרה לפגחם ולקטנים אשר
 האריכו ימים אחרי יקושע אשר
 ראו משה קטן לשאלו והזקנים
 למדוה לשופטים וראש השופטים
 שביאל בן קנז וערמאל לאהוד
 בן נהי ואהוד לשמע בן ענני
 ישמע בן ענני לדבורה ולכריק
 ודבורה וכהן לשמשון בן יואש
 ושמשון בן יואש לאבימלך בנו ולכריק
 דינו הצדיקים ואבימלך להרלע
 בן פואה והרלע בן פואה לאהיר
 קלעדי ויאהיר קלעדי ליפתי
 ויפתי לאכצן מבית לחם והוא כוש
 ופוש לאילן חכולות ואילן ה'
 החכולות לעבדון בן הלל ועבדון בן
 הלל למנוח ומנוח לשמשון כהן
 ולכריק דינו החסידים ושמשון בן
 מנוח היה דן כהן ופגחם היה
 יושב עם הקטנים והשופטים ופגחם
 ושמשון מסרה לעל הכהן והוא סוף
 השופטים ועל מסרה לשמואל
 הנביא והוא ראש הנביאים והיה

שופט ושמאל מסרה לצד המלך
 ולתת הנביא ולצד חזוה ולשמעה
 חיש האלקים ולעדו הנביא והם
 מסרה לאחיה השילוני ולקוא בן
 חנני ואחיה ויקרא מסרה לאלה ו
 הנביא ואליהו הנביא לאלישע בן שפט
 ולמיכה בן ימלא ולעכדיה הנביא
 וליונה בן אמתי ולאלנער בן דודיהו
 ואלנע מסרה לקוידע קפקו ולחזקון
 הנביא והם מסרה למכריה הנביא
 הכהן ומכריה להושע בן כארי
 והושע בן כארי לעמוס ועמוס
 הנביא למיכה המורשת ומיכה
 המורשת מסרה ליואל בן פתואל
 ויואל בן פתואל מסרה לעזרא האלקוני
 ונחום לעבטיה הנביא וצפטיה מסרה
 לירמיה הנביא וירמיה הנביא מסרה
 לבדוך בן נביה ולחזקאל הכהן וכדוך
 מסרה לעמרם הכהן הראש קסופר
 המהיר בתיבת משה איש האלקים חיים
 ולכריק דינו והם הנקדאים כנסת
 הדולה והם חזקיה ומלאכי
 רעואל חנניא מישאל ועזריה ושעם
 עשר נשיאים ואלו הן עמרם הכהן
 ונחמיה בן הכלה ומגדל ומרובבל
 ישוע שריה רעלה בלשן מספר
 בני חנוס בענה והרבה חכמים שמעם עד
 השלום ומה ושערים מקטנים ועד
 אפיק דינו למדוה לשמשון הצדיק הכהן
 הנביא אחר צמרא עליו השלום ושמשון
 מסרה לאנציונוס איש שוכו ושעם
 הלידיים והיו לשם האחד
 צדוק ושם השטן ביהושע וכפרי
 האמת והחזיקו איש ידי חבירו ויצאו
 למינוח וכפרו בנאול ושעם וכחן בן
 כרמיה המהרם ובעד הרת משה רבינו

קערטקת קרני

לרבינו אהרן הקדוש ורבינו יפת בן
צער וקם הערתקה לרב דוד בן טסאן
קדמינו ולרבינו בועז בן שלמה הנשיא
בן דוד בן רב חסדאי הנשיא של עד
הנה עמרנו ה' ומצאנו קערטקה אמרנו
וקיא שלשלת ערקת דת האמת כאשר
בערק איש מצויש עד ממש משה רבינו
של וקוא מעשן אמרנו שמנקה עיני
האומרים שדבר כע מקרא חדשה למאר
הוכחה לברר האמת מתוך ספר
התכנים כדבריהם שבערבו קרוב
לשלש מאות שנה כאשר מצאנו אורש
טענהם ליד ראש הדור החכם השלם
נשיא אלהים רבינו שמואל הנשיא יצ'
בן כהר' שלמה הנשיא של

נמצא

סך הכל תעשה הוחמשים
דורות מרבינו טעם
על עד משה רבינו של ואלו הן
רבינו בועז קערטקת מרבינו יפת בן
צער ורבינו יפת קערטקת מרבינו
חסדאי הנשיא ורב חסדאי הנשיא
הגמיה מרבינו לני בן יפת הלוי ורב לוי
הלוי הגמיה מרבינו יוסף הנשיא ורב
יפת הלוי מרבינו שלמה הנשיא מרבינו יוסף הנשיא
מרבינו יוסף הנשיא מרבינו שלמה הנשיא בן
ירוסם ורב שלמה בן ירוחם קערטקת
מרבינו יוסף הנשיא ורב נתן קבוצ
הגמיה מרבינו יוסף הנשיא מרבינו יוסף הנשיא
בטימן האומרים הגמיה מרבינו יוסף הנשיא
ורב יוסף הנשיא מרבינו שלמה הנשיא מרבינו
שמאל הגמיה מרבינו שמאל הנשיא קערטקת

מרבינו שלמה הנשיא בן דוד הנשיא ורב עמן
הנשיא קערטקת מרבינו דוד הנשיא ומרבינו זוא
הבן ורב זואה הבן קערטקת מרבינו
שמרית חביו ורב שמרית קערטקת
מרבינו צפניה חביו ורב צפניה קערטקת
מרבינו שני חביו ורב שני קערטקת
מרבינו הימן חביו ורב הימן קערטקת
מרבינו נתנאל חביו ורב נתנאל קערטקת
מרבינו יסוע חביו ורב יסוע קערטקת
מרבינו אחימאז חביו ורב אחימאז
קערטקת מרבינו יחזקאל חביו ורב יחזקאל
קערטקת מרבינו צדוק חביו ורב צדוק
קערטקת מרבינו יוחנן חביו ורב יוחנן
קערטקת מרבינו שמעון חביו ורב שמעון
קערטקת מרבינו כהנא חביו ומרבינו יוחנן
בן שקופ חכאי הנשיא וקם קערטקת
מרבינו שמאי חסיד ורב שמאי
קערטקת מרבינו שמעון ורב שמעון
קערטקת מרבינו יהודה בן טבאי ורב יהודה
קערטקת מרבינו נתני הארכלי ורב נתני
הארכלי קערטקת מרבינו יוסף בן יוסף
החסיד שכבחה ואתרו שמעון
יוסף בן יוסף בעלונא שכולת כן לר
ידע ל ען מנעוריו עד יוס מורנו ורב
יוסף קערטקת מרבינו אבמינום איש שוכן
ורב חנמינום מרבינו שמעון הבן של
ורב שמעון קערטקת מרבינו קסופה
ועמרא קערטקת מרבינו בן נתי ובלך
ס נתי קערטקת מרבינו הנביא של
ודמיהו הנביא קערטקת מרבינו הנביא
וצפניה הנביא קערטקת מרבינו קאקשי

זעבקה ריורה

כנו ורב חטט הנשיא חסרה לרב
כספתי כנו ורב כספתי הנשיא
מסרה לרב חספתי כנו ורב
שמעיה דבין מסרה לרב זועא כנו
ורב חספתי הנשיא מסרה לאדונינו
דוד כנו ורב זועא דבין ורב דוד
הנשיא מסרוה לרב עין הנשיא עליו
השליכי והוא אשר כרה דת האמת
פעם שנית אחרי שעלמו ופירשו
ונתנו כראוי ברירות מעריכות והוא
עצמית ועד עשה למות נפשו וה
כומן אבו זעפר המלך בשנת ארבעת
אלפים וארבע מאות שנים לפריאת
עלם והיה ראש גלות כל בית
ישראל בכלל והשיב על תלמידיו רב
הגלל והקדושים כנתיבורים
ואמר עמו עם רב יעאחינו כי
כרה להם האמת ונתיבוריו
ארחו כל מי שהיה לו ירחיק
ולרבינו רב שאול הנשיא בנו ערדק
לו ממנו ורב שאול הערדק
לרב יאשיהו הנשיא בנו והוא לרב
כעמך הנשיא והוא הערדק לרב
דניאל הקומץ ולרב יצחק
הבוצרי ולרב דוד המקאמץ נר
נדק והם הערדק לרב נח והוא
העלף לרב שלמון בן יוחס
ולרב יוסף בן נח ולרב יעקב בן יצחק
הקדקסני ולרב חסון בן משית
ולרב אברהם בן יצחק הבוצרי
ובזמנאם היה רב מעשה גמון
הפרימני והוא היה תלמידו של
רב שלמון בן יוחס ורב
יוסף הרומי השיע ונמצאו יחד
שניהם בזמן אחד והקשה עליהו

רב יוסף והכריח לו במענותיו כאשר
מזכיר בספרי ספר המאור
הגדול ואמרו בשנת ארבעת אלפים ושש
מאות ושבעים וצורה והם הערדק
לרב דוד בן כנען בן יחזקאל בן יאשיהו
הנשיא ולרב אבו על ולרב עמרם
ולרב סעדיה בן רב אברהם הבוצרי
ולרב יעקב בן רב יוסף בן רב אברהם
הבוצרי ולרב יוסף הרומי בן רב
יעקב הקדקסני והוא ספר
ספר מעצור גמול על כל הפרטים
והקדקסני פה למאד והוא
הערדק לרב אהרן אבו אל פרץ
ולרב אברהם הרומי אבן הרב
ולרב יוסף הבבלי ולרב יצחק
בן שמעון הבבלי ולרב אברהם
בן שלמן הבבלי ולרב עמרם בן פאכוי
ולרב יעקב בן אברהם בן גלם
והם הערדק לרב ישועה בן רב
על והוא ביאר את הכל הורה
יהנביאים ופרופים ועשה ספר
הישר על כל מעצור ולרב יצחק
הלוי והוא פירש הורה ועשה
ספר מעצור ולרב ישראל בן דניאל
ולרב אבוצרי והוא ביאר כל הורה
ולרב על ולרב ביצאע הבבלי ולרב
יצחק בן על בן רב יצחק ולרב ישר
בן חנצורי והם הערדק
לרבינו אבו סעיד בן רב
ולרבינו לוי בן רב יצחק הלוי
והם הערדק
לרבינו חסדאי בן שלמה
הנשיא ולרבינו
אבו אל פרץ בן רב
והם הערדק

חלקת הקראין וקרצטס

ואמנטיס צענול נענט הוא בעולם הזה
 על מי שיש לו כזה השלם הרוחק השקט
 ובמה הוא נמלא הזכר וכל מי שיש לו
 צדק ויפויין הוא השוטט והוא קפך
 אמרו ית צדיק ה ורע לו רשע ומנוכ לו
 ואמר משק אדון הנצחיים על כי כחזו
 ימר איש מר דנו יא חלקיך מים קי וזה
 היור שמצדק ימוכר הצדיקים בכל יום
 פה שיקו מוכנס לקבל כל ערב
 שיצק וכן היה שותלדוד המלך ע"ה
 למכור נלצרט כח כורה כזה העולם
 וכן מצדנו בעטן ברשע שחאלנו נהן
 הנצח על יודי הודה חמארה וברקע
 יסורין עלנו כח למכור בעולם הזה
 להיוור מוכן לעולם הבא ואתי הקדש
 כבסנ מעט וכן מצדנו שאכשלוס
 כינכא עלנו כחכ ועש מה נרפפ שכו
 ולכן אמר ושמארת מקרב כי קיסהם
 כעיס הנכבס סבכס הצואים ומעקהם
 אורס ואתר שלמה המלך על כי אר
 אשר יאקב יי יוכי וכופה סברתי
 המידי ומסקים עור לדכהקס מקבת
 אמה שמלדוד על כי רוח עברה בו
 וימנו ולס פירט נעד מקומו וזה אמרו
 יודי מנה בעבור השעם שקרי אחרי
 ס מ ה דיקסיקיס נחמד יא מעולם
 ער מנס עלל יכאיו ועקרה לכע בעס
 ושמר מנה כחלל בעזמור השט
 קח אחתו שקח כסוד קבהאק יעשן
 ואל עסס ישוכן השלח רוחק יכאון
 ורטרט פט אדמק וכן אמר ישעיהו

על בעבור הצדיקים וראיהם ועש לכס
 ועצמות כס כשח תפרתה ועדעה יד
 יא את עכחו וועס את אויבו יוהס השעס
 כאשר מנאר והולך עד קסוף שקצדיקים
 יצאו לראות שמעיהם ולקחיים נקמך
 מהם כפרוב ויצאו וראו כפברי קאשיס
 הפושעים כי כי תלערת לא תמור ואשס
 לא תכנה והיו דראון לכל בער מעורן
 לנה אמר מלאכ על כי הנה יום בא כוער
 כתיור והיו כל ענשי השעה קש ולהא אורס
 כיום הקוח ואומר בעבור הצדיקים
 ומחה לבס יכאי שמי שמע צדיק וכן
 ועסורס השעס כי יהיו אשר תמיד
 כעקר רגלכם מ/ וכן נב' מביאין ראיה
 לדכהקס שאין תמיר קמרת מענה שאמ'
 איוב כלק ענן וילך כן יורד שאול לא יעלה
 וקס עוהס לא ראו אור כי לא הטינו את
 כונר איוב כי יתן היוור איש רשע וישר
 כעקו ויאמר כנה ואס הוא כך קאמר
 כדכהקס אחרי כן כשערבכ עמו השס
 יל על שאר דכלו למה לא הקשק עלנו על
 מה אמנס אדכה הצדיקו ואמ' לא לטח חק
 אפי כך וכעט רשך כי לא דכרתס אל נכונ
 כעכח איוב ואס כפר כרמיית קמרתס
 איך אמר השס ית שדכר נכונ וראיה
 את רש' מל והרלכ מל שאמרו כי כפר
 איוב וכאמרת שקס דכרו נכנה ונאק
 לי שן עזרא ול שמך כנה לכן לא ענה דע
 אמנס קאמרת הנה מע שאמ' איוב כי
 כלה ענן וילך הוא קממא וקאשס שמבסר
 על קאדס ואינו יתל למות מור וכן רוב

זהו וכל
 היוט קבא

קשתקת התורה

ונתום האלקים. הענין מיואלן פנה
ויואלן פתחל הענין מענין
הענין. ומענין הענין הענין
מישעה הנביא. וישעה הענין מ'
מענין הנביא. וענין הענין
מהושע הנביא. והושע הנביא הענין
מזכריה הכהן. ומזכריהו הענין
מיהודע הכהן. ויהודע הכהן הענין
מחנניה הנביא. ומחנניה הנביא הענין
מאיהו הנביא. ואיהו הנביא הענין
מחחיה השלח. וחחיה השלח הענין
מדוד המלך עה. ודוד המלך הענין
משמש הנביא. ושמש הנביא הענין
מעלי הכהן. ועלי הכהן הענין
מפנחס הכהן. מפנחס הכהן הענין
מיהושע בן נון. ויהושע בן נון הענין
מעשה רבי עה. ומעשה רבי עה הענין
סיני מפי הנביא מחר ה' מן השמים

דעלק

שני הלמידים
הלמידים הנביאים
איש שוכו יצאו למענין קוית שלא קצנו
כונת הרב שאתה הרב אל תקו כעבה
המשמש את הרב על מענין לקבל פרס
אלא הו כעבה המשמש את הרב
שלא על מענין לקבל פרס ויקי מורא
שמים עליהם. וענין הלמידים קללו
יצאו למענין כעבור שלא קצנו כונת
התורה לאחד כת אחד. וכן לאחד
כת אחד. והם הנקראים צוק וכתוב
וקם מינים אפי קורוסים מסיסויים

איש
ה' ואל

עלם הסא וכוסרים כחשקת התורה
גשה תינו עה בתשכס שפרס שאתה
הרב הוא השכר. והפרס הוא זולת
השכר. לפי שקשכר השלום יום כווס
שאתה כיומו בתן שכרו. והוא שכר
יום. מה שאין כן הפרס כאשר נבאר
לפטס כי אם השכר לא ישלם מלאכתו
לא יפרע שכרו. ואנתנו דומים לעבד
וכן אינו ככונת כי לא כפי ישראל עבהם
עבה הם. ולכן קמשילנו הרב עה
לעבהם. כי העבד אינו עובד עלמנת
לקבל פרס. שאם יצא אדוגו נותן לו
לצדקה. ואם לא יצא יתן. מה שאין כן
השכר. וכתיב ולא יקשק כעטק
כשלק אורח חפשי מעמק כי מעט
שכר שכר עבדך. ונאמר כשכר
שטס. כי אין אינו עבדהם אורח ושמה
מצורו על מנת לקבל פרס כי הפרס
הוא כהרה צדקה מה שאין כן השכר
כי כעשה מלכות שטר גאר לטו
כשלתותם יפרע לטו שפרט בינול
לעטר לבנא כי הוא היום הגדול ימלו
של השם יהי כשטר נבאר בלקולו
ונאמר הנה יום בא לה. והכל
שלך בקרבן. והוא לעמיה לבוא וכן רוב
מאמרי הנביאים עה הוא במקום
עטר לקח רפר הנביאה. ובהיות
שאלו לא הבינו כונת הרב שטבו טפרס
הוא השכר וישו מכלל ישראל ופטר
כתיית הלמידים והכנסר במורה
אחר כשמה מכלל המורה הלמידים
כוסר בכל המורה

ואלמנת

חלקת הקדמון והדגים

לחנת חזמה

מכנה הקטנה
אשר מכנה שמשו

לשם צדוק וצדקם ואינם מתביישים
מעצמם ומזק נודע קצתם ולא נאות
לקנא שמקטנה יסדר לעלמת כפז יצרו
ואמר החכם אי זקו נבור קבוצה את
יצרו כי איך יכול פיהם האנשים קשה
ומכנה שמשו על שם כופהים סוף צר
או הם אומהם שאנו כופרים אומהם
לנו כנס ויראה לו שאם נבא בערך
הקש יתבררו ויתבררו יע קדושים
להם ואומהם קופרים ולעל שאם
תם על קטיר והדיו הייתי מנלה את
עורפם נם אשמע את אהבת אהוב
ולא אעזוב להקטיר יצרי עלי וליהוק
קלי התהמי נלה האמת מכל ככל
וזק נב' מפני שהקשה לו קמלק כוזר
קדמ כעטן הקדמון כאשר תראה
מתלת מאמר שלשי וחילך ומה לשונ
וכסר השמשו הקדמון עם אנשי שהיו
דומים תורה שפעל פה ומתחכמים
בעשור כאשר אתה רואה שעשים קום
אבל קדוקים והצדקם אינם כי אם משט
אפיקודנים מכחישים העולם קבא
וכן אמר המאור הנזול כח קדוקים ופר
קביתוס' הם כופרים כי מכחישים ה
תחית קמרים עז כאן דברי המאור
הנזול תיא יוסף קדואה עלי לבן אתר
עדת בעלי השכל והמזימה הקבוצה
ודעו מדברי מנה שקבעת ואספת
מקת למוד ומספדס אתהם וכספר כן

והצדמיותם להם וחרה אף ל ככם
נעצו את השמים ולא יקיק מער
וקאדמה לא רבן אתי כולה ובודאי
הם היו רשעים אבל לא היה חייב להם
ומה ממש ושלמה לבם כי הם היו
שכרי עבדה זרה וקלא כחכ קודם
זה כי נתן להם המורה לצדקה ויורה
לכם נשם יורה ומלקנש כראשון ואם
היה חייב להם השלם שט אפלה
קארבה אף מה עשם כי נתן לכם
המורה לצדקה כי יע שחוייב לאחר
צהך לו לפרוע מוט קודם ואחר כך
אם יש לו יתן לצדקה אף ודאי שמה
קוא הפרס שנותן לנו עתה על דרך
צדקה ומתנה ולא תיוב מה שאין כן
הזכר כי חס ושלום לא נאמר כי לא
המאיר לנו אלהינו ופ הארץ לא
נתנה אתי כולה כי יתסור פרנסתו
לכן לא עבד לו כי אדרכך צדיך
לנו לעבדו כלב מוכ וכנס תפצה
ולדעת כי אשמעם אנתפן ונשוב לו
מדרכו קדשם והמקולקלים ולא יצתי
להאריך לך כיוצא וכה עוד אפרטנו
נפ מה הוא קעס והארבת ימים
הדין שספדס מולת קשכר ומר
שאר לשימשו כהיום הזה הוא תחית
חמיתים כאשר יצ' ואמרו החכמי
עתה נע מעתן שכן אל צדיקים לעת
לכא אמן חכמים כל ישראל

חלקת הקדמין והרבעים

הנביאים רוב דבריהם בעולם ומידות
 וזה דומה כמו מתירי פטב פשעך וטען
 תמתיך נחין פסק בזה כן יורד שחול
 לא יעלה נכר לא יכרת כענו מל העל
 כחצי ימי עענינו טען הכתב וכן
 ורעל צחטו שפרושו הכרתה ופאל
 אמר ורברר צחטו וכן פאלו חמ חיוט
 בלק חמא וילק כן יורד שחול לא יכרת
 כי מי שיש לו דער בעלם הזה על שטותו
 ועדק ומערה יכלו שגורו ותמאיו ולא
 ישאר עליו חמא אז כשימגרת וירד לשחול
 שהוא רעו למיתה לא יכרת בשו לעמרי
 ונאמר ורבים תישנ אדמת עפר יקיצו
 ואומר והמשכילים יזקו כנוקד הקדקע
 ונאמר יחיו מתוך נבלת יקומען ובהכה
 פלמי שהוא מרע שנאלה הוא יש לו להאמן
 על זה היות שכל תולדות הקדושה תלמיד
 בו דברי אלה המצוה אשר יעשה האדם
 ומי בהם ואין זה כי אם בעולם הנצתי
 הקיים שהרי אמר טען לדור עה' נס ה'
 העביר מארח לא רמור ומצאנו שדוד
 עה' מר ונאמר השם יג' לאדם כי ביום
 חפץ תמנו מר רמור והרי לא מר ופלקו
 מפרטן מה טעם מאר המיתה שטאל לאדם
 וכן מצדף למה שהצדקים בעיתרם טקרא'
 חיים ע' יחי ואנפן ואל יעור וכן כנהו
 כן יקוידע ט' איש תי רב פעלים וכבר מר
 ראוכן ויקוידע ה עה' מעקה למה שהחשע'
 קדואים מרעם כרבה כי לא חמפן בעור
 המר טאס י' אלקים והשבו וחיו ונאמר
 וישנו יא אלהינו לעשות אר כל החוקים

האלה לבוב לבו כל הימים לחיותנו
 כהיום הזה (טוב לנו כל הימים)
 בעולם הזה שעסק טוב שמשו מרוב
 חסדו מה שאינו תייב הוא לעשותנו
 וזה כען ונתת נשתיים בערפ ונתת
 קארץ יכולה וזה הוא מרבת חנם
 כתר צדקה שעשה עמנו וזה הוא
 הפרם מה שאין כן קשכר אענפ הוא
 עשה עמנו מתמידותי ולמה חמנו דוד
 קמלק עק' באומרו ותסד י' מעולם
 ועד עולם על יראיו

ואם יטען

טושן כי זה הוא
 רשעם חוב מ'

ומאמר והיה אם שמעו השמעו את
 מצות אשר אנכי מצוה ארבע חום
 ונתת את מעור ארבע בעת יורד
 ומלקוש ונאמר ועבדתם אלקים אלה'
 וקשתויהם להם ותרק אף ה' כפס ועשר
 את השמים ולא יהיה מעור כזה
 לא יצקו אמרי קמוען כי דברי יואל
 כן שתאלה קבא טל' יופחו בעה'
 שאמר ושלמה לבס את השעם אשר
 אכל הארבה וקוא חינו טמון חוב
 חמנפ קוא רשעם צדקה וכאלו אמר
 הצדקה שקייית יוצק לרב לבס נשעם
 שעברו לא נרתה ומשערבם ונתת
 ששכרם עה' אשלים אותה מחוב
 חסידות כי אם אמר יאמר פלמא
 רשעם חוב לא ירבן לפי ראיות שקד
 כרכו השמנו לבס טן יטרע לעבם
 וסררם ועבדתם אלקים אתהם וה'

וקשתויהם

אופני הקדש

ידעו הכהן גלה כעס וקוח אח המלך
 ונפ יקודה בן מנחם נצל שמי קדי לק
 אבל נק מעורר סגלעד ונענו סמכ
 קדושין ואמרו שיעס שג שיש ככהנה
 נזולה יוחן כהן נזול ולבואו עשה עקרי
 וזה שקר וכזב כי חס ועלם יוחן הכהן
 המלך לא שינה מעשה שהיה בו אמנם
 אדרבה באומרים כי ינאי המלך שינה
 מעשה שהיה בו קם נשג מעשה שרדיו
 ומתפארים באמענה קבנויה על יסודי
 קבל באומרים הלכה לעשה תמינה
 מכלה הביאם פתך מהכרמטל ולכן
 רוב דבריהם כפסק ואמנה תקו רוצה לט
 השפ יפס קושיור וקבור וקרימה מקם
 כי איך יתכן היו קבלה כדס מפי איש
 אחד ודבריהם סותרים זה לזה ויש להם
 הפרטים זה אומר ככה וזה אומר ככה
 וכן לעולם היתה חלוקה ביניהם קצרים
 כואים על יתן ושאריתם על שמאלו ולא
 הסכמו כלם יחד עד שבא רב אלפסי וכן
 קיב מתלקת ביניהם עד שבא הרב ר/
 גשה בר עיינען אל ואפילו עד היום יש
 להם הפרש ומתלקת בענין התעורר
 וכו כשהשאל להם אי זה דבר יעד עטס
 ואמריה הלכה לעשה תמינה ולמה רמז
 הנביא באומרו קרו שערנילר חון ונע
 יתן ופיא נהר שמשון בן שעה כשאר התפע
 והללילנו לעם א' כי כפר בשאריו מולת
 רבים מערי הרורה כיוחנן המלך הכהן
 הפולקעהק ואחיו רבי יודישקו הכהן כ'
 באר קבלו מאבותיהם שקיה להם שלטת

כהונה וכתב כי שפר סין יעמרו
 דעת ורורה יבקשו מפרה וג' ומהקים
 רביהודה בן מנחם וקלעמחוקם אתהקים
 יוסף אלכנדר הכהן הצול המלך בן
 יוחנן הכהן ואכירי בן ידעה הכהן ושעש
 צה העד ואתהקים הלעמחוקם אריתכולו
 המלך בן יוסף וליופע הכהן עשה ימי
 פרה בבית שט בן אכירי הכהן ושעשי
 התפיד ועלמעמחוקם אתהקים אלכנדר
 יוסף אריתכולם המלך הכהן ורב כהנה
 הכהן ורב יוחנן קשיא בן שקוב הזכאי
 ופנה הלעמחוקם אתהקים לאלפי ולכבוד
 וכן דור אחר דור כלם כהנים ושיאיס
 וכלם דעבר אחד כאיש אחד ולא היה
 חלוקה ביניהם בעקר התעורר כלל מה
 שאין בן בעל הקבלה וימן הראוני היה
 שיהיה יורכ חלק ביניהם אינו הקולט
 על קרואם ככרם אמר היו ששארם
 תורה ועשאל אמנם בעל הקבלה לרא
 טור להם שיהיה חלוקה ביניהם עם היו
 קלרם מפי איש אחד ולכן אל התעור
 מעה שחלק לבם כי ככרם היה להיו
 כמאמר הנבוא ככה וימים רבים
 לשאל ללל חלקי אמר ולכן מקראתם
 קוראים לנו צדוקים אין ל' לצד
 אלא עד שיתקרא ה' קטארינו

וקורם

שאכנס טה הדחש
 ענה אסור לק מבנה
 אופנים התורה נדרשת בעל התלמוד
 אמרו משלש עשרה אופנים / ואו קן

חלקה הקדמון והדברים

ער יון מפרש ועי היו אנשי חיל יראי
 אקים ומני היו כנגד ערמול מצמור
 ורמכולת ואק על פן כן קיום שמכנס
 שמנינו לצדוקים כי לא יצאו מעשר
 קורנל ויאמרו שאנשי צום המלך
 היון מלך מקדון נר ושלח את פולטוס
 ער צבאו סרוש למחור את מבר שומה
 הרעה וישמע את קדבר הו
 מרבהו רבון הנדול בן יוחנן בן שמעון
 הצדיק רבון הנדול אשר היה אחי
 עזרא רבון ויבא מירושלם וימלך
 אל הר המעדשה ועם רב את אשר היו
 יראי האלקים ויהי אחרי כן ויבא פולטוס
 ער הצבא אל הר המעדשה ויערכו מ
 מלחמה ורפוד יד היונים על הקוהם
 וישכו אורם וישעור מרבה ויהסלל
 אל יא אלקיו וישעור להם כי שמע תפלתו
 ויהי רשועה נולק לשואל עליה מתרנה
 רבון ומעיוס הקוא והלחך פרוק היהיה
 של היונים מעל צמחהם ויעע וימור
 מעצמו בשלח ופרשקו ויפן שמעון בן
 רמיה וימיר שמעון ויבן חמיה ויחנן
 בן והוא ימיר המלך ולתם עם מלכים
 גדולים וכבדים ויהי כי הלך הוא טיב
 אלנס כמרתו הצדיקים כי היה איש תם
 וישר וירא אלים ופר ערע ויפגש את כל
 האף חמיהו כיד ה המורה עליו ויהי
 כאשר קעח ל את המלך מכל אויביו פיו
 נבנה וישב לבתח בירושלם ויקרא את
 כל החכמים וכבדים ויעש להם משרה
 ויהי כמות לב המלך בין ויאמר לחכמים

אדון

אתם ידעם כי את הלעיונים
 למשמעכם וערה אם רצו אותי
 אסור מדרך הזובה הוכחזו והשיבו
 אל הדרך הישרה כי כך נאה לעשות לכם
 נאה להוכיח ולנאה לקבל ויעשו החכמים
 אלנו ויאמרו חלילה לך מעשות כדבר הזה
 כי עהם אמתנו וקיום הזה כי צדיק אתה
 וצדיק ישראל אתה הולך ומלך נאמן ושר
 וכן צול תמיד ועבד ה אתה ולך נאה
 הכבוד והקוד וישמעת הורקנום קמלך
 על דבריהם מאד ויאמר את אשמע
 את משמרי ה כל קיומים ומשמעיהם
 וישן א' מן התכשים ושמו אלעזר
 והוא איש שולת מאכנס כע וכל על אשר
 בין אחים פריא ויאמר יחי המלך
 הורקנום לעולם אם אהבתי לקיור
 צדיק כאשר דברת ולקבל רובתה אמר
 כאשר השמעתי לך כד מבסא הכהונק
 ורב לך כפא קמלבוך ויאמר אלנו המלך
 ימיר קע ל למטה ויאמר לו אלעזר
 מפני אמך שהלכה נשכתי ה המעשה
 בימי אנשי וכנס מלך בני מקדון והיה
 חסודה שטרמלק לכן המלך לא נאה
 לך לבא כהך קדסי קדשים וישתקו
 כל החכמים השמעהם שם ולא ענו דבר
 וירא המלך כי לא ענו ויקאף כם והכנס
 בו חמיה על אשר לא קיבחו החכמים
 את אלעזר ויצו המלך ויקח את
 ואת אשר שקח כמש ויהי בחינם את
 החכמים ויבחה קמלבה את אחיה שמעון
 בן עמח טאלס כגדא ויהי שם וינע

מופת הקדש

שעור תרם . נפ כתיב זאת חוקת התורה
והחוקה היא חסד שאלו וקורה לעד
ישאל לחוקת שלם . והתורה היא מועתה
גור . שאלו זאת התורה אדם כי ימורה
באלו . והכתיב לא חייב מועתה מע אל
כעצ אורי אשר הפרה כי מקורו תלוי בו
כדכתיב ואם לא ירפא כוס השלש . ופוס
השביע לא ימיר . ושלג לא יש לנו אשר
פרה ולא כן ימשיח . ופוס שערבט אל
ורגלים ליה שמש כן ערבטלם כן מועת
מערבטלם שלא ימיר זולתו עי' וזה
האוסף נכון אצל למד . ואהבאוסף בין
למדד והוכשר ^{לענין} למדד ובעהו כתיב אחד
אומער וקין לעומת פין שטרך וכתיב
אחר אומער לא השיגו קרחה בין שעכס
למתימה קרחה בין שעכס בעקום השע
אף השטרך המועט בעקום השער .
ולא יש מע שימשן על זה האוסף האמת .
וכן כתיב הוביניו אלנו כשייצ זל
עב כהקדמת אדמתו וזהו -

ובמשא ולמועא כעס אף כל העשוי ל
למח אדם לבדו יהיה חכמתו מועת אורו
בזוט למעא אדם כמעט ומשא ולמועא
כעס יצא המעכב שקות עשוי . למכלן
אחר . ונראה דלח קריין כתיב אכש
קיבא חש שפ עלמחן שזה קרוי כתיב
אכ כשיש שפ אכעס ועל נביקן אכ
אחר וחסן על נבי אכן לאו כתיב אכ
קום דכתיב לא קאים . והן כתיב אכ ומה
מעטן שוין דפרכטן עליהו כעוק למועא
ועכתיב כמס קצ השוק שכס ולא
ילפיין אלמ אכ . יש כמס קצ השוק
ואומער דלפך קורקו כתיב אכ . ואחלג
יש אס למקרא יעפט שהאכ פועל
כשליש . הוא מעליד באשק ואשר
ילגת הולג כך הוא כתיב אכ . הסא
לב מעכב ומעשכ ידעטן דין אחד
למעא אדם וכתיב ואורו דין ככל
שדומה לו שהוא עשוי למתי כעו .
קאים שבו מעט המולד וכל הקולד

לשנו הוא קבוא הקש העך וקרא כתיב
התכעס נרה שזה כתיב אומער הסרוב
שורבתי אפך לא תלג וכדין כע/למדנו
נב אסור אחי קאס והוא אוסף שפ מעט
אוחיוס .

לבנין אכ מכתוב אחד

כתיב לא קרי מעכב כהרי מעשכ ולא
קרי מעכב כהרי מעכב קצ השוק
שכס שפ עשויים למתי למד לבח חכ
מעמא אכן בזוט למעא אדם כמעט

ואורו כח מקווק באשק והאשק יולג
הולג שהוא מעכב הולגת קאים . כך
המעכב והמעשכ יש כו כח למעמא
אדם למעא כעס ומעטיהו ילפיין
כל דדמי לכו זק קדן . וכן כו מר
דעככ שפ זל למה האוסף . ופי
קמאור קדן הסכס כזה ואמר שפכו
ומה האוסף קדוב שרוב מעשמי קמועמא
עככו כדירק מעכב ומעשכ דירק אחרי
וכן אמר קדש ה' מעבחר שרוב אכך
הוא מעה שאלו ועזרת אפך ולאו אחר הוא

חופת הקדש

רבי שמעון

חומר בשלש עשרה
מדורת הטהרה גדולה

מתן וחומר מערה שוק מבטן אב וכתוב
א מבטן אב ועט כרובים מכלל ופרט
מפרט וכלל כלל ופרט וכלל אי אהיה קן לא
כשן הפרט מפרט שקוץ צריך לכלל -
ומכלל שהוא צריך לפרט וכל דבר שהיה
כלל ויצא מן הכלל לא למד על עצמו -
יצא אלא למד על הכלל כל יצא וכל
דבר שהיה בכלל ויצא למען עטין אחר -
שהוא כעצמו יצא לקול ולא להתיידי וכל
דבר שהיה בכלל ויצא לדון בדבר חדש
אי אהיה יכול להחזירו בכלל ועד שיחזרו
הכתוב לכלל כפירוט ודבר אחר מעט
ודבר הלימד מבוטל ועט כתובים קמחישו
זה אהיה עט שיבא דברוב השלש -

ויכריע ביניהם וערה נבאר אחד
אחד כיצד הם
קל וחומר
כיצד והוא האשון
מניין אחר הכתוב

בם חוסר האופן חזק כעט המעלה
הדול רב יוסף קדושה עב/ ואייתו כזה
מענה שאמר צדקה וכל המענה במשכבה
יבטם כעב/ ואם המענה ירחץ כמים ואם
לא כש' היא עצמה ואעפ' שלא חזקה
הכתוב ורובנו אהרן קדוש ה' אומר
צפיר המעבתי ירוק ירוק כענה הכלל
שבעת ימים קל וחומר לשכיבה -
מניין שהשכב יל ימים אכל מעט -
רסנכ שבעת ימים ולפי דעה שזה
האופן נבון ואין ספק בו וזה כען
שאמר הכתוב כי תראה חומר שונף
רוכץ תחת משאו וחלתי מעט וכל -
עמוב תעמוב עמט ואם צוך כשר
שונף על אהרן כמה וכמה של אהרן
ומה הוא האופן האשון

מגזרה שוק
כיצד פאמר
כעומר

שכר אם לא שלח ידו ואמר כעומר
חנם אם לא שלח ידו ומה שומר שכר
שאמר בו אם לא שלח ידו פאמר איה
היורשין אף שומר חנם פאמר ואמר
רב עמך ראש הנהגות הכתוב הכר
זאת המורה לכל המענה עב/ ואיה
המורה לעלה למענה / וכתוב קמח
זאת המורה השלמים כתיבה
זאת המורה אדם כי ימלא כסף
קמח זאת המורה חוב ימה עלה
ושלמים נעשם צדעתי אין אנו עשום
עבה כעלה וכתוב אף מועות מע
וזה כעלה כעלה ואין אנו תייבה
ערה

ויאמר יי/ אל מענה ואכיה ירוק ירוק
כענה הלא תכלם שבעת ימים ומה הוא
קו שאם ירוק ירוק אפי איה כענה יטם
שבעת ימים אב כש' השכבה שקוץ יורק
חומר מאכיה שאדרכה צריך לפחוק -
שיכלם מפרטו ארבעה עשר יום בצוב
לומר מהשכיבה וכן אהר רב עמך מל
שוק האופן אמרה מענה שאמר הכתוב
עורכת כתיבן מן כתיבן ואמר כתיב
התי אומר ואם הכתיב מורה והוא קל
כל כתיב עמך שקוץ יורק חומר מענה

אופני הקדש

והוא האופן השני
כלל ופרט וכלל

אי איה
דן אלמ בעין

הפרט . כשי נתרבה סוף כלל אשר
הוא נפשך כלל . בבקר ובצאן ובין ~
ונשכר פרט . וכל אשר השאלך נפשך
חזר וכלל . כלל ופרט וכלל אי איה
דן אלמ בעין הפרט מה שהפרט מעולם
ולד ולדור האין אף כל דבר שהוא ולד
ולדור האין וזה האופן כזה האופן לה
הוא כשי נתרבה המאור הנבול רב יוסף
הוא אף מל כ אשר לה שון בעין הפרט
חס כן שהכלל . והוא אף מרדיו מל
שראנו כמה בהיות ששכ והכלל דיו
בעין הכלל . והוא הנבון אצל כ הוא
כלל ופרט וכלל לבד . אם כן הויה
שחזר הכתוב והכלל למה שון אורה
בעין הכלל ורב אהין האף עא אמ
בפרט יאה וזל כל אשר הוא כלל
בבקר ובצאן פרט . וכל אשר השאלך
נפשך כלל . ובפרט משפטים ואמר
על כל איה . כלל ופרט וכלל . וכלל
מה שאמר לשל סוף אופנים . וכן
האמר . והוא האופן השני

והוא כלל הפרט לפרט . ופרט הפרט לכלל
ואמר המאור מל נבון הוא . אכלל
שאתרו כוצא דופן לה כע אס אמר
הוא . ואם הוא איה מה שאמר כזה
האופן ומה שכתב ל שזה אופן נבון
הוא . ולה הקדק אלכו כתר בעתה
היקרה באומרו וקרא פאר שיענה
נפרם ההם ראשונה . מה טוב ומה
עשם דבר שפרטם יעק . וזל
הוא האופן השני

כלל

שהיה כלל ופרט
מן הכלל לפרט

לא לפרט על ענינו יצא אלמ לפרט
על הכלל כולו יצא . כשי . והפרט
אשר כתב מבאר מרם השלמים
ועל . והוא שלמים כלל כל הקדש
היו וכשיצאו מן הכלל לא לפרט על
עצמם יצאו אלמ לפרט על הכלל כולו
יצאו לפרט לך מה שלמים מיוחדין
שקדושין קדושת ימצא אף כל שקדוש
קדושת ימצא . ורב יוסף קדושת מל
אמר שזה האופן הוא כלל קו ומה
שאמר מל אינו נבון אצל כ זה האופן
הוא אופן קל וחומר . וזה כען שכתב
א' אומר שבעת ימים האכל מצות
וכתב אחר אומר ששתי ימים האכל
מצות כיום השביעי מעצרת . והוא
יום השבע כלל כל ימים . וכשיצא
מן הכלל לא לפרט על עצמו יצא אלמ
לפרט על הכלל כולו יצא ופי' איה
נקי ש ימנה אף עכפסח תל כשי כ

מכלל שקוף

עדיך לפרט
ומפיה שקוף

לכלל כשי קדש ל כל בכור יכל
אף קדש כור בל מצב . אי מצב יכל
אפי' יצא נקיה לפניו הלמד למה
פאר יתם . אי פאר רחם יכל אפילו
כולו אחר יצא דופן הלמד למה כבור

מופת הקדש

וסוף הפסוק יוכיח כי כבודו על אמו -
 ילה ערות חביו וערות אמו יעשה שמים
 יעור שנה ערות אם שהיא ערות חביו
 וזה כפי חכ. כל מקום שיאמר ערות
 פלוג אין החסך כו כו בזכרון ערוה למה
 היא עצמה ולא בעלה ונכון הוא והוא
 חוסף ו מעורר מקט רב' איהו בשייט
 עב' כרב בסדר כו ומעלה ומהרה כפרק
 יב' והזכר כע וער כו להיות כען אב
 יפה דקדק החכם זל כה

מצנן אב מעט כהנים

כי לא פשה קדוה כפרה שלוח
 מעשים ולא פשה שלח מעשים כ
 כפרה קדוה קצ' השוק שבהם טעו
 מעד ולדורות אף כל שהוא טעו יהא
 מעד ולדורות פירוש דפשה מעשים
 כרב מעד כעשה מעשה כרב כרב
 קב ויעשו כו כו יחאל וכפשה
 ירות דורות כרב חוקת שלום לדו
 לדורות כו ושעהם כרב לשון צווי
 ופרט באחד מעד כעשה מעשה ופאה
 דורות למייהן שאר צוויים דעלמא מעשה
 אער רב יוסף המאור קדוה למה לא עסק
 אנחנו כזה כי כל זה נכלל בזה שוד
 וכן הוא בעצמו לא פחזו ולא ירב וזה
 הוא אופן רביעי

כלל אפרט

כע מען -
 הקדמה כלל
 מן הקדק ומן הצאן פרט אין כלל לא
 מה שפרט פירוש סקר וצאן אין מעדי

אחרים לא וכתבתי אצל קדש ה' אשר
 בו כח קרבן שם כלל אם שלח קרבנו
 פרט עוד אמר זלמן הדומה כלל מן
 הקדק פרט וכן מן הצאן והנה טענה
 מעי שאינו למד מן לאו הין כ מען זה
 נאמר החיה שאין כלל האוי לא כל מערב
 להקדש ולאו הכא מעלה עשה עשה הוא
 והמאור קדוה רב יוסף אער כלל חבוב
 דם לא חבובו כלל יאשר וכן שפירר
 שכל חלב אסור מעתה וזולתו וכן
 כל דם אסור עד דם הדם וסמא מערב חלב
 שור נכבש וכו' פרט וקיה זה פירוש
 למה שאמר קודם שבוטל חלב כקר וצאן
 לבד ולא מולרס וכן כמה שאמר וכל
 דם לא חבובו כלל וצאן לשוף ולבדמה
 פרט קודם שדם אסור הוא דם
 קדש וזה האופן אופן אמשתי וכך
 ימא כעשה וזה כען וקצ' כללים
 שעשאו והוא כלל קיינו אומה שכל
 העבד כר מעט מעט אסור כען צער
 עם מעי או פשטן עם מעד היות שפאר
 זה סתקום אחר כחמה שעשאו צמר
 ופשהים יתהו פרט קודם שצמר
 ופשטן אסור שרבה לבד והוא הורה
 והוא אופן חמישי

פרט וכלל

כע ט יק א
 אר רשקו ע
 או שור פרט וכל כהנה כלל ע
 מעסיק על הפרט וכן אער כחשדות
 וכל כהנה פרט וכלל ונכון הוא ומהרה
 כפר המאור ולא הזכיר זה האופן כל שקד

מושגה הקדש

השנים ביו שאלו לא כרוב אלא כלל ש' שכולל כעש הער והבשר אדם כ יקיה בער שזרו שאר או ספחה וכו' או כעש צרעה כ הדיק באדם וגו' קוי שחין ומכור בכלל כן להקל כן להתמיך בהם כעור וכשר שאר וספחה מומא' בהם ויצאו מהכל כל כפרה עצמה למשן משן אחר כשפאר דינו שיטה אורח משר וכשר שקוא כעטבו דמכל מקום וממלא כעש עור וכשר דהא במקום שזר הם ולא במקום שער ושאר ובהרה שם בו כעש ופאר כערה מראנה לוכן לבד ועשר לבן סימן מומא' כעש כעש כעש יצאו להקל ולהתמיך להקל עליהם שלא ידונו בתמיה ונתיה סימן מומא' הוא כעש שזר דכתיב ותחיה כעש תי כשאר צרעה נושעה היא כעש כשרו וישלם ידונו אלא כשכונ אחר שאלו כעש כשר ועור שאין בהם סימן מומא' כתיב והזקיקו לים וישמוד כעשנו כפוף שכונ ר ראשון והסגרו שטר ואם עמד כעשנו כפוף שכונ עט פארו ושחין ומכור אם עמד כעשנו כפוף שכונ ראשון ער פארו ואין בו קמב שט וכדא כתיב ונתיה השמוד צרעה המבוד

כלל עקה בכלל עז

למשן משן אחר שלא כעטבו ימא להקל ולהתמיך כעש ואיש כ יקיה

כ טעם כראש או במקן והלא ראש נזקן בכלל עור וכשר היו משיצאו לעש' משן אחר שלא כעטבו יצא להקל ולהתמיך להקל עליהם שלא ידונו כ' כשער לבן להתמיך עליהם שידונו כ' כשער צהוב פי' להקל עליהם ג' הוא קדן ומצ' למימד שלא ידונו בתמיה אלא שצד לפי כולו שאינה אף בשחין ומכור ככר בארנו דין מה שקיה בכלל ויצא למשן משן אחר שקוא כעטבו וחזר הכתיב לכלל ומפסיק וכו' אהקן האלהי עה' אמ' במבחר ואיש או חשק והלא למעלה בכלל הכתיב מוצר אכ' איך אמר או חשק ועומד כ' אם יקיה הכעש במקן האיש הוא טהר ואם יקיה לאשק יקרא כעש צרעה לפי שאין באשק מקן ועוד זכרי קרח ולשלם אין באשק קמור לבך ומזכר העשן כפרט אה כראש האיש והאשק או כעשן האיש לבדו ואי זהו המקן משק של לחי העשן עד שמק לבנה כעש והתחזקה במקנו והנה מהכתיב כתיב יש להקל ולהתמיך להקל שלא יממאן כשער לבן להתמיך שידון כשער צהוב ונבון הוא

כד עקה בכלל עז

לדין כדכר חדש חי אהק יכול להתמיך לכלל עד שיחזירו הכתיב לכלל כ' כפירוש כצד ושחט אה ככשעקו אשר ישחט אה קמארה ואה קעלה

כדכר

חופת הקדש

תחלו מעבור והוא הנכון אין ספק
בזה וזה הוא החופת הקדש
כל דבר טהור וטהור

ויצא לעשן מעשן אחר שהוא כענין
יצא להקל ולא להתעורר כצד וכשר כי
יקיה בעור כשרו שחין ונפלא ופני
או כשר כי יקיה בעורו מכותאש
והוא שחין ומבוק בגלל כל העש
היו וכשיצאו מן הקל לעשן מעשן אחר
שהוא כענין יצאו להקל ולא להתעורר
להקל עליהם שלא ידונו אלא נעמיה
ושלא ידונו אלא כשכונע אחר וקלאו
הנולד כיוסף מלך ארע זה האופן
יחוייב מעבורו אם היה
המאמר נוסף בזה על מה שזכרו
היו שאר הדברים שנשנו בכתוב אם
בתקום המעבור ואם בתקום אחר
ומאמרו במעמיה ולא הוה עמיה
פירושם בזה ואם היו חוצים למאמר
ומחיה כשר חי ואם זה המאמר
לא יאמר בעצת המאמרים בגלל
ואמנם אמר במאמר האחרון אשר
הוא מכותאש ונאמר בו והיתה
מחיה המכוח ואמרו מחיה כזה
הכרח בו מעבר השחין כמו ומעמיה
אל כהן ים כשרי שפירוש ויכר
אל כהן ים כשרי וזה מעמיה המ
המיתרץ ומה שכתב הקלולאו החמור
חבל מה שאתמו לא ידונו עליהם אלא
כשכונע אחר ואם אחר קל ואם

היה חמורה קדושה ומעמיה
קלה למה שידונו עליה כשומעו החמור
אשר היא הצעיר מעמיה לא כהנהגו
הזמן ואם אמרו קל מעמיה דן עליהם
כזמן החמורה קצב ואלה הפינשים
אשר אלו קמב שחין ומכותאש למד
לנו טעמם כשומעו על כבוד החמורה
כשכונע החמור ואינו נדרך ל
שכונע שטר חיו כשיקיה מאמריהם
יורב חמור וזה האופן הוא כמלך על סין
הנהג דברי המעבור והאלהי אשר כמס
המכתר וכשר הוא שר חדים המעמיה
בו כעבור ואלו כמאש הקוקן שחין למו
שחין אכעבורו והוא שם כלל לכל
חבורה ויקרא מעמיה למה השורפת
ואמר זל עמיה שחין עמיה יורב
מקמל וקאור במכוח שחין ועמיה
ויא' כי השאר הזכורה פה חייב להסב
ולא לנאמרה רק בתור לבהר פנו שפי
עברת שחין היא כמע שחין כעמיה
מכוח או לפי ואחכ שחין המסור
היא והיא כהן צהבה קמב שפוע
א' נאוינו נכון מעמיה נגד עמיה הכשר
מעמיה טעם שכונעו ואם היתה
כלמע בתקומה העמיה הכהן או
כשר סימנ השחין ופירוש במכוח
שחין ואלקן הכרח ללמדך שחין
מעמיה זה עם זה נפרטה דאטורה
בגלל שחין ופשה שחן כעבור מעמיה
אש והמחה מעמיה מל שקוא נכון וכן
הוא אצל שחין ומכוח בגלל כל
קמעה

תופע הקהל

שיתחזקו הכתוב בפרוש מ' אלה השט
אופנים בעולם הקדמנים ע"י

ומקנה חתול

ואלה חקיה
ואותה לשור

רעוט . לקללה . אשר יתעצא . י
מזין . נשן פתע עין . וברא איה ע'
עלמנו בחסד במדת קהן וקרחתים .
שפלים וקרחתים . בעלונת המעשרה .
כי לה' המלכה . ובראם מחומת
קראשון . כי יקבלם כאישון יאש ומעיס רוח
ועפר . מהם קנבג ופר . השמים
והארץ . פרץ על פני פרץ . בהמעות
עם חיית יער עדי . בראם אל עדי .
ויברא את האדם ויפח באפו נשמת
חיים בעינים . להיות רעה אלהים
בארץ ולחפש תחתים מעומים .
ויקרא אלהים לאור נשם . ויעלה
בנשם . וישיתם בתוך עליה קיר
קמנה בכף אים בנקה רנשם . ולמשך
קרא נשם . ויבחר מכל האדם בבחיה .
את אברהם ורעש אחריו . אנו יחיהם
קמיוחהם שמו יתעב כפוח רנלי קדומע
ויחילנו תורתו קדמיעה . עליה אדון
קעבאים ועשה רנ' ע' אשר לה
יערכנה נשם וראתה . וכדברו עם
ה' עטו . לא ידע כי קרן אור פשו .
ויוצאה מארמון קדש קדשים . וישאר
לרמבעוט שלשים . פשמה עני עיה .
ולבשה בני חדרה ידדיה . כי זולתה
לא מעלה ולא תורידה . כי רק היא לחפה

אחיה וזוהר וכעלה ואכלת קבריע
ביטה . ויכשל את הפסח באש פשע'
מלמד שהוא על באש לבד . דברוב
אל האכלו מעט נא וכשל מכוסל פנים
שקרי על ככל מכוסל דפטיב איה
אשר הפשו אפו ואר אשר הפעל בשל
ומה תזמר ויכשל את הפסח לתמוד
לומר באש וקרי כל בשול ככלל אש תלע'
לומר כמשפח . שהוא על הידוע והיו
אופן השלש עשרה מדות .
רמו ונשלמו ונתבררו השלש עשרה
אופנים שהתורה ערשתה בהם והאחד
עשר הם כמענו מהם לבד והם הנאשן
קו' והעט נהיה שוק . השלש . כטן
אב וכתוב אחד . קרביע כלל ופרמ
ה' פרמ וכלל . קשעי כלל ופרמ וכלל .
קשביעי מכלל שהוא לפרמ ומפרמ
שהוא צדיק לכלל . קשמית כל דבר
שקיה כלל ויצא מן הכלל לא ללמד על
עצמו יצא אלא ללמד על הכלל כולו יצא .
קשיעי כל דבר שקיה כלל ויצא לעשן
משן אחר שהוא בעשית יצא לקהל ולא
לקחמיר . קעשירי כל דבר שקיה
כלל ויצא לעשן משן אחר שלא בעשית
שקיה לקחמיר . האחד עשר דבר
הוא . וזוהר ודבר הלמד תוספת .
השם עשם . ושת כרובים קמכחישין
לה איה ג' בגד שיבא הכתוב השלשי
ויכריע ביניהם . וכתובת השלש פנים
ופל רפר שהיה וכלל וישלל דון בדבר
אדם א' . וזוהר ודבר הלמד תוספת

אמנות הקדש

שער חכל נמח' וכפסיון אסעט ששע

דבר הלמד מסופו

כ"ב

וערב כנע צרעה ככית ארץ אחוזתם
משמע בית שיש בו אכטס ועשר
ועצם ארז כית ש"ל בו אכטס ועצם
כשהוא אומער ונתן את קברת ארז
אכטו ואת עצו ואת כל עשר קברת
דבר למע ממוט שאין קברת מעממא
כנעם עד שיקא בו אכטס ועשר
ועצם ארז המעמד קנול רב יוסף
כי זה האוסף נבון למעל ואין מעשה
אספק בו כלל והוא הנבון מה שאמר
ומה אופן שטס עשר

שנ כהנפס המבתיים

זה ארמא עד שיכא הסתב השלטי
ויכריע כנעם כיצד כרוב אחד
אומער וירד ק' על הק סיני וכרוב
אחר אומער מן השמים דברתי שמש
הכריע כנעם מן השמים השמישך
את קולו לנסרך מעלמד שהרובן השם
יה שמש שמש השלטי על הארץ
ההר ודבר שמש מן השמים וכן הוא
אומער ויט שמש וירד ועל כל ית הית
רנלו והמעמד קנול רב יוסף
אמר כי האוסף הזה נבון ונאמן
וכן הוכשר בשט זה האוסף על המעמד
ומה כנען כרוב אחד אומער על
ומצות על מדבורים יאכלקו

נמר

משקום הקדש שאין בלמוד למע - כ
סממח הקדש הנוח לבקן אלת שיעת
כדב חדש לדון ככיהן יד וככיהן
רנל וכאזין מעת כולל למיטען
מהן מעמד רל כי כחמח הקדש
הוא לפקן מה חמח מעשה מהן
מעמד אף חשם טעשן מהן מעמד
וקממנר זל חמער בי זה האוסף הוא
כנל רצונ לומר יעה שחמער לדון
כדבר חדש ורפ' אהרן כה נע לא
זכרו במצח כלא מעקומע וזהו
האוסף האחד עשר

דבר הלמד מעניו

כיצד תיש כ מעמד ראשו קרת הוא
מקור הוא יכול יקא מקור מכל
מנומחה כשהוא אומער וכי יהיה
כקרתת אנו כנסח כנע לבן אומער
דבר למע מעשינו שאינו מקור
מכל מנומחה אלא מענומחה טקיס
כלבי רל יכול יקא מקור מכל
מנומחה כיון דכראש וכזקן לא מעממא
שאר ובקרת ונבי טקיס לא מעממא
אלא מעקום שער ושער כהנב סיומן
מנומחה וכיון דאין ראוי לעל שם
שער וכשהוא אומער וכי יהיה
כקרתת ועמ' אלמא נל דשאר ובקרת
דמעממא כער דמעממא שם ואם כן
על כרחיק מקור מעממא גרתיים
קאמר ומה שאינו מעממא כשער לבן
כשאר שר וכשר לפ שאין ראוי לעל

מלת שנה

שמוע	שמוע לך ככל יום ותפוך לפני ברכך	מקדש	מקדש הבנה באשר יבחר ה' אלהיך לשכן שמו כבודו הכוסף
קיום	בביתך קדוה אונתם והשימם ממזוזות שעריך לע	חיוס	חיוס הוא ושמעו תיח והקדר מקום עליונים
הקהל	הקול העם להשמיעם קולך מקץ אשטם בחן הקמות	רחקו	רחקו הנורא והקדרה במעוררת ריבונתם
וצרך	לאל אחרי מעונות קזן נפשות רבות השנה ותלבוש לך טלבוש כנפות כפוקך לרומן	צוארי	צוארי הכהנים ישאו אהן אלקים מצרים
ציצית	ארכבע פט המרכבה ועליהם דמעת אדם מושל ובחופניהם שכעך בחור ועליהם המושל כפניו	משמרות	משמרות וכל רוחיקם מפטקם אויים
	תפלת מדומת וכלם לז' הם ללב נתיס חכמה	צרונים	צרונים עבדנים נהים ונעים ומפופי עד ערס יחדש
	התקוטה בלבך כי בתוכם כללה תורתך	רחוץ	רחוץ לקדש יהיה לברך עם ישאון בריבונתם
חזונוך	הקשור לכתבתך ברובה יבו יחוד ה' אלהיך וזכרון סדורתיך	משחת	משחת שמן קדש תשים על ראש הקבנים
תכתוב	כמה ועל ראשך תשימקו כטופת נגד בין עיניך	משככה	משככה לקחית מעשכה הסדר לחם הסטם לבונה
שמה	חתן עם אשתי בשני ה' ולא יצא מצא כראק קונך	עקד	עקד קמנורה קמקורה כקן זול אשר טענה
ברות	תגידו עליהם לשמוע שנים ילוד בית ומקנה כסף	יקטיר	יקטיר עליו הקהן קטורת פתים לעך מעדתה מעדוקחית נבירה

מלת עשה

יחידה . וכתובה סודותיה עם פירושה .
 ויש כתיב מלכות בראשה . וכתובה השגה
 דברים . מתפא המערים . בקולות ו'
 וברקים . כי נשק על הרסיב ארקים .
 ועל שני לחות אכנס בהירות חקוק'
 חמרות ה' מקורות . ענה וענה כרעם .
 יתם ומתך עליהם כנס עמדה כהתך
 חרות נבים . וכתובם כשומעים . לכל
 מצוק פינושים עממים . ובראשי ארתי
 נזכרים . כל מצות וחקים ברורים .
 שמשו נועם דברי כללה . מתוך אשו
 הנבולה . לא ע' מלאך אמצע . כי אם
 מה' עליה . משה העט מעהיב ורוע
 ולא כחידות משנעם . אמנם סעם פעל
 למען יהיה לעדה . כן ה' וכן המועדה
 כי מי שמתעל דברי אלהים . ואינם נוקים
 כאשר שמשנו אמתנו . ואי שטעלמות
 נבנו בחלקינו . ולשומרי דברו יהיה
 מבחורו . ואומם אומנו משמעות הנה
 ישכנס כירר עמורה . נפיה ונעלה
 שרופה נמשו ככל ארצה . לעשותם
 כלה ונחצה . לכן השמישך את קול
 למקך . ואת אשו הנבולה לברך . כמקב
 אמין עפרים . לדורי דוהם . וקשמישך
 דבריו היקרים . אשר לא יערבם מקב
 סעור ומכוכר דברי מעשה . וקזקיק
 לאמרי . ושר זכור ושמור . נידבר

אלהים את כל הדברים

קאלה

לאמר

עשם ה' אל רחום ורחמן

חנני

אלהים

אלתי יחיד נמצא עליונים
 והמתנס מלא כל השלם
 כבודו ונועמו

נורא

עצא וכב כהקורא
 והרוא מקום נועמו
 והקדר הדומה

טאקטה

לבך לנצח יאהבך
 ומכל צוקה וצה יצילך

יחרהו

ככל נפשו כפך וכלבך
 תקעמם ולאומים
 חובה עליך

יקוק

יתקדש

שמו וקודו והקדו יתעלה
 יתנמנה וינשאקה אל

קלך ופלא

תלך אתרי הנה וקחאל
 לו שלש פעמים בכל
 יום ערב ובקר וצהרים

הרצבך

אתרי מעשי קאל בעלם
 קה ובעולם הנה הרצבך
 בו כהדוים

אלהיך

חבר

האמר אלם וכל המונה ישירה

למוד

לך כל יום מורה בורה

קחדש

הקדש הקדש לך ברהירה

כתב

לך מורה אל ירה

כתוב

יפאום נס חלקך אתלטה המורה

אשר

אלה

האמר בשרי יחיר נורה

מצות עשה

על

עשה

פסח שנת אס ילדי יוס
מנשך בחדש אייר

כהנים יאכלו אשמים וחמורה
לבפרות

ללג

במחזזים
באכלנו על מצור
ומרוי

מסל

מסורא קדשים יפרו בנעמימים

עני

פסח

שט האכלנו עש הטפס

ספקה שנת יחיד יקריב איל

תמים

להקריב קדש עלה ויוד כפי השפנו

עבודה

פך תביאם מהרה

וכל

ואשמו יקריב על חמץ ודאי

לפירות

יביאו

הקדשים נפתח בחירה

למ

לעשות

חמאתי יפס אהקובנו

כרה יכרת גפס קמונעה

את קרפן שגרה

לקניט כל איש קרפן מעהרה

זכור

אשם

יקריב איש איש כפי עטו

העשה

תקריב

לוי אלהיך מעה כבודה

תעונה

תנדרה

ויקהב קרבתה הזכה

עולה

תקריב כמעטא הרה

מצורע בעהרתו להקריב קדש

על חמאתו חובה

שלמים

תקריב שלמים

ויולדה

יחקה ויקריב קרבן

ליוצר יצורים

בקהל

יקריב בן בקר חס

ישע באמים

נודרה מעמח בשר בום השלש

ישרף בצורים

לעמ

יאכלו הסדס המנחור

קדוה ויר

קשרה

ישרף בשר קדש שנעמח באוק

מצות עשה

תקד

המניח את על המזבח
אש חלהים מגוקרית מקדש
קדשים היא לשלמה מקדשה

לעומר

לק
הקהב אתר שבת במזבח
וקפפור תמימים יום ימים

בגדים

עגלים

העלהו ותרקדו זרע
אתהרן קכהעם כ להס
חשה חלמך הוא מקריב
קדש ילבש כעבודתו כ
כ ישר יב

עלה

שבעה תמימים הקהב
ביום שבושר ואלו ושנ

בגדי

חרה

חלהים
שתי קלמס חפץ המפנה יין
כבורים

רצן

מעל המזבח ידים
קכהעם לבדש בששה
השאר ים

יתבאמחו

לרחש

קחמור
י

קשנה יקהב היה טחוח ויין
מפוספין אתר התמיד עופן
זק יכנס כהן צול לפג
לפגם כהן קדש מבר
וידוי בקשה סלחה רפיון
פע ומעלן בשמי יחר כך
בשחור ראש בעמודה
וקידה בבהכה והשמייה
אכפרה זוכים

מבתולות

לנים

לח
עבודת הקדש לעבוד
טרעם לבהעם חלה
קלעים

אקדן

מוסקר

שבעת ימי סוכה כערכם
אקרים

אש כנו יקד יכו קרפס
ביום משחם

יקרינו

חוסר

שמעית עצרת בל מועה
ורקהב קרן לה

יקיה
עולת המיד לריח טחוח
כבש תמים כבקר
אכבש אתר כן קערבים
כמזבחם

חוננים

חונ שלש רגלים בשנה
לפג ה

קשבת

רצה

יראה כל זכוכך שלש פעמים
בבל שנה ושנה ילמי יסן

ימיט על עולת המיד
שט כבשים תמימים

יקרינו

יעישו

וישמחו כלם לפני ה
כרה

כראשי חדשים ומספים
חמים

קפסח

מקד

לשחיתת קרן כסה בבוא
קשמש בין קעריבע

הנסוף מוספיו כל שבעת
ימים

מצות עשה

חלה מלשח קעסה תפריש לבדו ע"ה
מעבר כידו יצא לאס הוא עתך חומת קשר ואינו בפרץ

תדומה גדולה תפריש ותקן לפיך
תדקק שופר שצנח יוכל כיום הכפויים

ואתר והתקדו את מחספס לב כל לבין
חצוצרה תקשו ותישע על שלח שלמים ועל הצוררים

תמנוג בעדת את הקדש מן הכתוב שכתב לאשר צויר ע"ה

עוקר חפ יקרה לכה
לשמעיה מנוח ארץ כשכישר עשן לקבל המערה
לארץ ישכור שסת לה

צמח צמחין (לבן) תבן הזרוע והלתיים והקברה
רביעה פיו יהיה חלום קום לה

מגד עטם ועשה שמעטורה ניוכלים

יודל תקדש כשמעיה בשער קחמשים ודורו לעבדים ע"ה

מתנה תתנו לעולה קארץ

מתנה פיה כרימך ממנו

תשחוק

מעלת שעה

קמקדש שדה חסדן יעשו
לפ זי עו

ל

חזר

חיר כל קדכוותך תקדיב
כתיב בחיר

וחזר

וישריד הכן כל כדמק נמאד
ואז תפרע

שמע יום לגדת בקמורחאויס
לדקדיב

חייב כ יפלא עד בערך
נפשו

רצון עליון תעמיס גיו תקיב

בשמע

עמור לך כל קימור בקמור
כדמק תקיב דא ורעוה
קדושו

כבור דחם תקיש מבקמור
מגור

רתיסה שפתך השמור

טהמרה כבוכ כטך מרהא שמעה

כארץ

ככורים תקיב לה באשר תעמור

מרה לפדות כל כבור חמור
כשר

ארמי אובד אב עליקן קחא מקא

יערה חס לא תפדקו כחרב
דדקטיב

דראשון מנשר תפיה לויס כדק

מעשר הנן מבקר וצאן

צמור מנשר שפ על ראשון
ורפשו

ממעל

מל תקדיב על כל קדכוותך
לג טן

מערתה

מעשר שפ יפרשו קלס ומקעשי

מעלה נאובל ומקדס חמט שיר
יוסף עלו טקדש ויתנדדו

תמריש מעשר לכל שלש שנים לפת
לע ללע ליהוס ולמלמור

שיר קסן בירק שביו וכאשר
יעפנהו

מצאת עשה

י' קוק

י-ח הריא לאסך ומאמך
ועמע חתכל דברי קס

וענש עזסע ועעלנה
תאס-ו

קטז

קדש אריוס השטר ב קוד
שורש ועקר לכל המצות
האל

קורין הכנז כראוי להם
ומעל עוס קשים עלך מיעמאל

נדח רכוז ורש בורביוס קטע
קקזוט וקדור-ח

קמתעא טס ק השמע דבר-ו
כעגור לק אור ומעפר
חמער מעחאל

חכול

מצות טשכער ימי קפסח
למכיר

חלקיק

חם צפוחס טקומה שלח טלח
מקן ובעס הקח לק וימס
הח-יך

פקד

פסח הוא לא טוס קראשן ט
בחשק עשר יוס למדש
ותעבור

לשרזוט חולן השחוט בעתחוק ולחל
י'צרך כריך
קדס על תיה ועף תכסה טעמס

קדח

מקרא קדש נפ טוס קשע
כ קס שורה

ידוע

הדע ותכרור בשמורה
צפוי-ים

דבר ותביל לבטך כלל פסח
פדור-יך

טערים

דנש תכרור בסנפיר
וקשקשה חרס מלאים למס

שש

עושר רפ פור חעשים יוס ורפע
יעים ועכונעור אחר-י
עבת יצור-יך

חל

חרבה סלעס תרעל חנב תאכל
וכל אשר לו כרעס

וענע

כארכעק עשר יוס למדש
קראשן שאור חתץ ומעמער

לבהמדה

ולחיה תכרור אורס כל
אשר לו מערים פרסה

שמעח

וכנל בוים קטכוער וקיא
יומא מקור-ט

מצודות

עכרה קשור הענוכ אורה **ערו** עכרה מרע ומעמא לחה

קממא קשה ומעמאיים קיונע
כה וכבשה כגדית

קייבה קוליה להשמע לה כנה
מנומארה

וקזבה יתמא וקיונע כה
כמומארה כגדית

קזב קמא ומעמאיים קיונע כו וכבשה
ככשיו כמקרה

לבונע מעה מעמאיים ומשקים
מעמאיים קם לחלהו

קשמנה שרצים ומעמאיים ככנה
קממארה

מרה אדם וקברו ועמא ומעמאיים
באחילה וככנה

קזוב אדם ועמא קלעבנה
חיות מקומות קחל

קמבורע נודד ומעמאיים כל קיונע
למקרה וישחומא קחל
כמס חיים אלכל

לבוא כמורע ומעמאיים ומעמאיים
דיק זכנו

קרה בית שער מעמאיים עמא וקיה
כעמארה

קעבדס ומעמאיים קיה וקיה
פעכך וקיה וקיה

קממא קיונע ככנה כמקרה

מצות עשה

אזכרה שם הערוט " "

שבויה יסיר ערה וצניע

יכרה ושלשים יום יכה

את חביה וארץ אמה " "

יפה

בחרב יהרדנו "

חמד

יחקו אותי לפי שנותנו

על פי בירדן כאשר ינח " "

תניח

תעשה כהן בלבד

להלם על אומה " "

מעשה

יסקלו אותי בירדן ועדים

כר אשונג יסקלנו

נגב סנהדקן נולעם

בארץ ישראל דיבורו " "

סקל

דמי

לשנאי

תקרא קודם סוללה

תשטר לפני הער " "

לשלם

לאלפים

מהיך במרס טא השמש

לקבר ירום " "

לקבור

כעפר ארץ שבעה עממי

אורפ קרונ ובער " "

שרזוק

ינח שור לשור וימורט

שנים ימברו וירדו

אותם בעל הקס

מימב שדקו ומימב כפלו

קמבער שדקאו כרם

רזכרו " "

חם

לשלם

אחרי אלהים אחיהם קנה

תכה אורפ לפי חרב " "

נדוחים

עליו ירד יהיה לך לבוא

את עמק במקום אורב " "

אזכר

כל אחד מקום לצאת

ידבקין

וכברת בור ולא יכסו

ויפולשור או תעור כסף

שויוס ישלם לבעלהם

וקוא יקח לאשר על טבורו

אש ושדקף נביש אנו קמה

שלם ישלם קמבער קבע " "

פורתח

יציר

מכרו

לחקק

בירדן יעמדו קמושן נא

וקמושן ולפנים דתיהם יפשו

לפני

ועשה

אדם ולא יעור רפא ירפא

קלפה ורק יתן שבת " "

יקדק לבלות עליו כל חומא

ומב

נע

אורו וארמן וכל אשר חייב

שריפה כאשר דינו בית

דין יטר " "

טרע

קדינה

קחייב לפי בית דין אורו

מצות ששק

חברה

אחד - לחדש השביעי שברבון זכרון תרועה

שלמים

עופות - ארבעים ימים יתנו ככל ששקם

לרבים - המזק אחרי האמת לבנה

עשור אך בניית תאורס

עמנו - כל אשר יאמרו לך ביה

דין ועשק כבואר משק

עבר קאלקים על ימשן

ימשן ועל שמאל שמאל ימשן

לעמיתם

יזרקו - קדיינים בין איש לתפוח

מזימה - יעשה לו זומם ומענה

שקד על חבירו

על

עשירי - יום בו קפוחים תשבות לרדג

לקחו

לבה לום הראשון ארבעה מעיט עליה לעשות סוכה ממזל לא פג המרכבה

ועל

אדרסה - וחקרת ושלח במנוכ קעם

נעם

נקים - בולעם דבר ארעה מסרדדים

במכור - השבו שבעתי מעם בחבה

לקנות

נמתייע בירקן כפ השעת ארבעים יכגו כדא

בזר - ועבור ביום הי אשון

רצנים

רוח - כפא אדם טענה יצלקו קעה ט קא זכאי

יעבור - ביום עצה תפוח והשער חות כזשון

בגד - בה ועשה טוב לבסמבה מעד ודפ

מעסקה - תשים לנדך

על

עגלה - תערוף במשק חלל עגל פט קאחלה ונחל אירח

עבי - מקלש ששקס להורג

לעיס - טענה חונך תהן עהם לעבת ומעתיק

מצות עשה

תקדש לקדש שם קדושך
לפי ששם קדושך כבוד
וכביאך ששםך

יגדל לקדש כבודך מעצמך
ותגש ותקח אף אש
שנת השמיטה בשלך מעד העב

שם שם
שם שם
שם שם
שם שם

כנענ כנענ
שם שם
שם שם

מחנכ מחנכ
שם שם
שם שם

לשוא לשוא
שם שם
שם שם

יטהר יטהר
שם שם
שם שם

שקל שקל
שם שם
שם שם

קסומה קסומה
שם שם
שם שם

חקוב חקוב
שם שם
שם שם

התיבס התיבס
שם שם
שם שם

קלדן קלדן
שם שם
שם שם

אלהיך אלהיך
שם שם
שם שם

ונתקיל ונתקיל
שם שם
שם שם

לחברית לחברית
שם שם
שם שם

במעשה במעשה
שם שם
שם שם

קזפרת קזפרת
שם שם
שם שם

מצות עשה

מצות
מורה - לו לאדם לאכול ולשתות -
 לפשו מפני שקולו וליבר
 לא - ו

צדקה - תתן לאביון כדי השגתו
 לאכול ולשתות ולבסות

ונדרי - נשים בעומעם אנשים
 בעתם יכולים להרבות
תוכיח - הוכח את עמיתך לבן
 תשא עליו חמא שן ואשג

יעיב - קמלק את עבד לנה
 כבא קמאש לשב עמו
 לאשר לו קמלק

לק
 קשב קולו את העשק
 אשר עשקת לבנך

אנדרה - אחיך מעצק תשב לו

השחרר - עבד עברי שנה קמשיק
 תשא

שרוי - לק ליש קאמק עבדי
 כעשפא בני וקישא אס בעת

אמרה - עבדי קמשיק כמשיק
 עבדי עבדי

אשר
אשרה - קמלק כהיודק קמ
 לק

חוכר - דבר חסדו קמשיק

סמונתו על אשה - לח
 עלה ידו בו ישכנא קמ

קשואל - מעם רעהו ונשכר אומה
 ובעל חין עמו ישלם
 שאל - ו

צחנס - שומר דבר חברו ונעב
 מענו שבו עתה ישכנ
 כי לא שלח ידו בעל אכר
 ע - ו

ירוסה - אבותי נתן לבני וחס
 חין לוכן יתנו לותר
 קרוב מקרוב יתתך

ולשמרי

וכי - תראה חומר שונק רובן
 תשר משאו הקימתו עמו
 כעמי רתך

לדקיס - תמור אחיך או שורו ועמו
 אהך תייב כשק

שיעור - מדנתך ואבנ שקלתך
 תמימים יהיו למולך

מלצה - כמק תלה לעני עמך
 כי הוא חוכר

רביה - ונשך תקח מעברי אדום

יוט - כי נמנו נתן עבר קשור
 במרחו

מצות לא תעשה

שמוע	שמע
לך בשם אלהים אחרים לא תבטא ועל פיך תפס "	לך בשם אלהים אחרים לא תבטא ועל פיך תפס "
מהתבוא	מהתבוא
תשמע ודבריו תחריס "	תשמע ודבריו תחריס "
ונגס	ונגס
ה' לא תבטא לשקר "	ה' לא תבטא לשקר "
לקורע	לשוא
ולתערות לא תעב ואתגפיו לעקר "	ולתערות לא תעב ואתגפיו לעקר "
סורא	סורא
לא תשבע בשם ה' אלהיך ובתורתו המהורה "	לא תשבע בשם ה' אלהיך ובתורתו המהורה "
ושקרא	ושקרא
לבטא שפטים שם הנורא "	לבטא שפטים שם הנורא "
ארה	ארה
תקדש ה' אלהיך לא תרחם ושמעו דעתך "	תקדש ה' אלהיך לא תרחם ושמעו דעתך "
זקנה	זקנה
לא תשחית זקנה "	לא תשחית זקנה "
קנסם	קנסם
קנסים כן לא יהיה לעולם "	קנסים כן לא יהיה לעולם "
לרוע	לרוע
לא תהשו אתהם לעלם "	לא תהשו אתהם לעלם "
שאלה	שאלה
לא תשאל מהאובות "	לא תשאל מהאובות "
וידעונ	וידעונ
לא תחיה לעב קוור "	לא תחיה לעב קוור "
שעמא	שעמא
לא תבנוש עלך צמר ופשתים יחדו "	לא תבנוש עלך צמר ופשתים יחדו "
תשמעו	תשמעו
ולא תפשו אלהי אבותי למעשהם "	ולא תפשו אלהי אבותי למעשהם "

יוס
לא תשמע בקולו "

ורא
תלבו אחרי חקות העים אשר מצטבם אתי מעלל "

מלבוס
אשה לא תלבוש ועדיק "

החטה
לא ילבוש שמלת גבר בחיה "

שמרו
מלגחם כי לא תמש בעשק "

במשענ
אל תפשו לעטן ולקוב "

תזקרו
ולא תבשל בשפים "

לקדשו
יתצא כך חזרה חכמים ומאספים "

שמע

לשוא

לעקר

שקרא

ארה

זקנה

קנסם

לרוע

שאלה

וידעונ

שעמא

תשמעו

זקנה

קנסם

לרוע

שאלה

וידעונ

שעמא

תשמעו

מצות לא תעשה

קזקז	קזקז	כ	כ
לך לא תסוית אחיך לא תעב בלבך לעבוד לאלהים אחרים	לך לא תסוית אחיך לא תעב בלבך לעבוד לאלהים אחרים	לא תהיה סגור אחר	כופר
אח	אח	ולא יעשה פסולת תעשה	יזקז
לא תאקוב קרוביך ולא תכרוס שלמט ומוכר	לא תאקוב קרוביך ולא תכרוס שלמט ומוכר	יזקז	יזקז
תקדדום	תקדדום	לע	לע
דבריו ולא תשמע עצמך	דבריו ולא תשמע עצמך	תעשה אלהים אלהים לך ולא תהיה ים	לע
אשר	אשר	בסוף ואלה יזקב לא תעשה אשר כאשר עשיתם קהים	אלה
אזדדו	אזדדו	יזקז	יזקז
דמיו ולא תמעל אלע	דמיו ולא תמעל אלע	ולא יערתמוק להם	יזקז
דערה	דערה	היה ולא תעבוד אלהים	נזקז
למך להקם מעמנו	למך להקם מעמנו	לא תקלל ותקובשם ה' אלהיך סן ירמקך אבן	קזקז
ישא	ישא	לך לא תשבע בשם אלהים אחרים כי הוא און	קזקז
ישא	ישא	יזקז	יזקז
עלך לך לא תתן מעדק להעביר לעלך כי יעקש לנו	עלך לך לא תתן מעדק להעביר לעלך כי יעקש לנו	קזקז	קזקז
שכורה	שכורה	קזקז	קזקז
למך תכבד ארצם	למך תכבד ארצם	קזקז	קזקז
אל	אל	קזקז	קזקז
תפנו אל האלילים כי מעק הוא לבס	תפנו אל האלילים כי מעק הוא לבס	קזקז	קזקז
אח	אח	קזקז	קזקז
אשרה	אשרה	קזקז	קזקז
וכל שן אצל עזבא ה' אהך לא תע תע אורה	וכל שן אצל עזבא ה' אהך לא תע תע אורה	קזקז	קזקז
תזקז	תזקז	קזקז	קזקז
ולא תקים לך מעבה אשר שנא ה' אלהיך לעמך	ולא תקים לך מעבה אשר שנא ה' אלהיך לעמך	קזקז	קזקז

מצות לא תעשה

וכמתכונתו לא תשאלם
 עינין המשיכה לא יסך זר
 עליו כי תכבד

יסוכה

בכנים קרושים פרושים
 לא יבואו למקדש אדניאל

כהנים

הן זולו לא יפרע מאטו

ההר

טבה

לא תעשה כמתכונתו
 המשיכה

שמען

לא יצא שחקטו

כשעשה עבודתו

וינס

לא יקרב אל הקדש אשר
 לא יגורע אהרן הכהן

וקר

לא יסורו ממכשתי הארון
 לעולם כגמייעה ונס כענות

כרים

יקיה למעט ללפי סביב
 מעשה אורג לא יקרע

תקרח

הלוים משמרתם ולא יצאו
 לעבוד עבודת הסקן

יעדרו

עומים עכרים לא ישב
 בעבודת אחיהם

ונעל

לטהוק

לא יזח מעל האפוד פהע

למשן

קבועים יקיה לבקן לא
 קרבו לקהב להם אלהים

מוס

משבח באכנת גיית לא
 תבטו אורתי

יזקרו

הטפת

הטמא לא יקריב לעבוד
 עבודה קדש

הכרהן

לא תעלה במעלות עליו
 לעלות ערודתי

המוכה

לא תעלה בכל מקום

ונעלהך

ישב כשימבולונע שיעב
 לא יעבוד עבודה קדש

שמעון

לא תשחט כחם טפת
 אהל מעש הנחק

הקדשים

אש המזבח לא תכבד

בערתה

אלהיק

ואת בני לא תשחטו פנים
 ארז

אורתי

לא יקר יב ויקטיר עני
 משבח קתהכבאס

יזקרו

קמנרת הקציבה

הי

תשחטו כעל מעמים

אל

קמרת לא תעצנו ופ

ששון

מצות לא תעשה

ה' אלהיך בקרובך קלום
מלמעלה עד דרך

ערוך חלקים טמא לא תעמוד
רמוריו

תועבה לא תביא אל ביתך

עצ פרי לא תבזר והשחית
כמלמעלה וטמא אתה

מים

יחסר טלך נבי לכן שיעור

עונאיך לא תחם לחיות מעבר
אשר הם יושבים כבולותך

ולא תחם כח בל לבך
וכנו לבתך

משתוק אלהים אתרים לא ישב

יבוס נבסי חיה אוערי פתי
כגעט לא תבזר לקם בית
ולא לקיים

באר צך

יברתו מחרץ חיים ולא תחם כ
הם לק מעקש להריצך

תלאו לא תלך נבלתי על העין ויזקם

מצבים לא תשוב סה לעולם

כל

כרן עול לא יבס טקדו קדו
כי אם ביום הכפורים

תעבד

טקה ולא תעבד מצבי ט יבא
לק מדור שלישי עלם

לא ימלאו מענקם בזרים

שאו אתיך לא תעבב ט דור שלישי
יבא לק טקה ק

מלאכותך

מעס ט יקיה לבין לא ישלה על
המשבח וקמוות לא יקמול

בקרה לא יבא לעולם עמוט
ומחפ ט הם אנוכי

עולם שומרי ונומרי

כחמא יבס מלא טעמך קלים
להציל

חיבה וקם ראש פתב

דרוש לא תחוש שלומם ומנוחם
כל ימי חיך

אל תשרי יין ושכר טהור
בביתם אל אהל סווע

ועשית

וקרדי אל

ולא תרא מעט אנויך ט

מצות לא תעשה

בא ישרפו קדשים קטנים ומאיים
ולא תאכלו אותם

בלל מנחת רבין לא תאכל

עלה עליו חובה לא תעשה ואלו
עבדך

עש חמאורי תאכל באש ישרוף
בא

דמן קדשים אים לא תזרקו
את דמדם לא תאכלו
בל זר קדש לא יאכל

ונאמרת
ונאמרת מעשה שני לאכול לא
יוכל

אכל לא תאכל באש טהור ומשן

מעבד לא תהן למעבד

תשמעו ולא תאכלו בעשרי מעשה
דגך

ויצחק ויצחק מהך
לא תאכלו בעשריך

צבור צבור ופקד לא תאכלו
בעיך

קחנים חמאורי ושמורת לא יאכלו
מחוץ קשורה

מנאיים כבורים במקדש ובעשריך
לא תאכלו בבורך

תקד וכשר קדכן פסח טא ותקבל
לא תאכלו

בל כן נבד לא יאכל מעסמנו

ועל ואלו
מישחול לא יאכלו בו

קד ערל לא יאכל בא

דעם יחד יאכלו בביתם
ולא תוצאו מהם חוצה

בל כשר פסח לא תהיה
מעבדו עד בקר וקנות
באור יהיה בלג ונחוצה

אמר
אורתי לא תשאמו על חמש דם
זכרתי

שמעו ולא יתן עד בקר חלב
חג וכו

דדה פאש נער פסח שטועד
בקר מעבדו לא תהיה

עשעך
בקר כן פסח שצם לא תשבור
בו והתהיה

שבור לא תשבור שצם קדכן
פסח שט כראשון

על דגלים לראות פנה לא
יעל ריקם כי אם טוב

טוב בשמחה ובששון

מצות לא תעשה

מצות

כדמצינו בשם ר' יוחנן

מנחה הקדש אשר לא יתן עליה זמן
לכוס מעלה

הקדש לא תחננו להשחית עקר
יחד ופירח

לח תתן לחם עליה לבונה

יזרהו ולא יקח בעל מעמיה כל
עדה ופ' סנדח

אתנן זונה ושמור כלב לא תבא
ביתך אליה למעב

כל קדש ה' לא תמיר

פסדחל לא יקח קדש מעבר
להקדיש אותו לה'

השמר ולא תשנה אונס ודע קיר

אתה

לא

אכור לא יאכלו הקדש עליהם

לח תקדש מעשר וכתוב
ונתן וברוב בע אתה

תנמק לא יאכלו זרים ועבדים

אשר לא תכנו מקדש ונתן לביתך

הכדון כדומה לך לא יאכל מהקדש

תעשה

וצק תעשה צדק וצדק לא יאכלמן
קאישים

תשמר בקדשים לא תתן מעם סין

שק מלקח מאשו לא יטהל מעשו
כדצון קוצו

בר כקן כ' יקיה לאיש זר
לא יאכל מעמם אביה כ'
נחללה

שאור נדבש לא תקנידו אשר
לה ממנו

נותר ביום השלישי מטעם הקדש
פעל הוא לא יאכל לחלה

כל פעל לא תקדשו לא שחק
כי לעלה לא ירצה

המנחות חמץ לא תאפינה מאשי ה'

וצדק

כל

וקנאמאים לא יאכלו קדשים כ' עד
שומקרו לא ירצה

כל מעתה חומץ לא תתן סוס
זמן לפי
לבונה לא תתן עליה

מצות לא תעשה

יעבד

לא תעבוד בכוכביה

מבכור

צאריך לא תעז עמרו

ונחל

ואתה לא תעבד להו זרעו

אחול

לא תאכל בהמה טמאה
אשר איכו שוקק מעמם
ויג

תבער

אם ימנית בהמה טמאה
לא תאכלה ותעבירה לעב

קטורה

קאריך לא תאכלהו ללב שלכוחו

חל

תאכל שך השורף למעט

דמע

הדומש טאריך לא תאכלהו
לשקן את נפשותיכם

צמור

נימא ונעלה לא תאכלהו
לנימא תכם

אשר

אין בו סנפיר וקשקשת
שנים אכול לא תאכלנהו

תולעה

פרי וכל תולעו רמיבים
וכל חוק על נפון ומערה
תלים לא תאכלם טחיקים
ובעורפ

קיס

קעמרו לעשותיכם ומבל חזיק

השורצת מעם לא תאכל כ
שקן קיס לבס

יתג

זכוכ דבורה צרעה ודומת
לא תאכלו מפלגן העוף
לדורותיכם

מבקר

תצאן ועם כל חלב לא תאכלו

ואת

ורם

כל בהמה ושף לא תאכלו

אכר

מן קחי לא תאכלו דמע
בנפשו הוא כשרו

תקור

ולא תבשל פרח כרמיכות
שקרו

כל

בא

בשר פרח לא תאכלו עם
בשר שקרו

לא

תאכלו בדי השנה מעקרו

אשר

חל

הקי תעולל בשר ומסופא
ין למע

שור

הנמק לא תאכל בשר זקומ

דחה

לא יחיה לך חמש ככל
בולק סביב

צם

בבל

ימצא ולא יחיה לך חמש

מצות לא תעשה

רצו. הריק ופחדו עדין לא

לא תפחדו

יציאו. דמן הרוח ויצקר עשפ

ולא תפחדו

כנוס. לך חשק בעתך תקה

להקיים לך ופולא תפחד

כ

שפיתו. רבונתה יאכלו ולא יחללו

קדשי בני ישראל שחמדי

יזקרו. ולא יחללו דברו כי זכרו

משפ יעשה

ט

טאהרת. זבח תודה עד בקר לא

תהיה והמטה

שמרו. מעשרת הקדש וקצרו

לא יקיה בכב

תעקרו. כהן צול ולא תקח אשה

ובנישה וחללה זונה מש

י

יחוללו. זרע קטל מעלה קדשים

מתיים. לא יתהלל עש כהן צול

שומע קדש הקדשים

יזקרו. ולא יתמאן בשש שאריו

קנשרשים

מדת. שעה קשורה בטמאים

כהנים צולים ונשים

עשה

עזובות. מעטניק לא יקחו כהנים

עשי

עליו. יקחו זונה כהנים להחללה

כל זמן היוהם עמה

החללה. לא יקחו ולא לזרעם זלתי לגיית

עמה בתוך אומיה

יהוק

יעללו. ויכזבו ישראל במלחמת

אויב קס ולוים לא יסלחו

יד לשלול כפר

קלעים. לא יחלקו עם יטול בעמלה

הח

ונער. בעצמי קלויס לא תעבדו

והשדו מלחמתם

קלעים. שמעו ולא תעטו אורפ

ארת

אק. כל חרס אשר יתהם אוש

לא ימכרו

תחומנו. ולא תבאל שדה אחוזה

להתגבר

קשמע

קטבוים. לא תשנה אורפ כי קדש

קם לה

שמעור. לך לא תטלו תערי מעשך

בקר ופזת

מלח. לא תשפיר מעל בל קחשך

מצות לא תעשה

יֹאכַל שֶׁבַע טָלֵם לֹא תַעֲשֶׂה כָל

מַלְאכָה וְקַעֲשֶׂה יִסַּח

קִדְשׁ יוֹם שַׁבְּתִי כָל מַלְאכָה

לֹא תַעֲשֶׂה

דַּרְשׁוּ יִרְחַב בְּהַמְצָאוֹ עַל לַמִּדָּה

הַשְׂכִּיפֵנּוּ וְכַל מַלְאכָה לֹא

תַעֲשׂוּ לְקִדְשׁוֹ

שָׁלַח לַעֲשׂוֹת מַלְאכָה עַד הָאֵל

בְּיוֹם הַכַּפֻּרִים

קִיּוֹם הַמַּאֲשׂוֹן אֶל סְבוּרָה לֹא

תַעֲשׂוּ כֹּוּ מַלְאכָה לַעֲבִידִים

וְעַמְיָנִי עַצְרֵת כָּל מַלְאכָה לֹא יַעֲשֶׂה

כֹּו כַּעֲשָׂמָה

יִהְיֶה לֹא

קַעֲמֵר לֹךְ סְפִיחֵי קִצְיָךְ לֹא תִקַּח

אֶרֶץ

אֶרֶץ לֹא תַעֲשֶׂה עֲבוֹר

תַּהְקֵר וְלֹא תִבְצֹר פְּרִי יְדֵיךָ בַּשָּׂדֶה

לְבַסּוּף

יֹאס

יֹוֹבֵל בַּשָּׂדֶה לֹא תַעֲרַע וְתַאֲסוּף

וְלֹא תִבְצֹר אֶת סְפִיחֵי הָאֵרֶץ

מַדְבָּה לֹךְ וְלֹא תַאֲסוּף פְּרִי יְדֵיךָ בַּשָּׂדֶה

הַיֹּוֹבֵל לַעֲרֹץ

הַשָּׂדֶה

הָאֵרֶץ לֹא תַעֲשֶׂה לַעֲמֵת הַיָּד

עַמְעוּר לֹךְ לֹא תַעֲשֶׂה מַלְאכָה

בַּשָּׂדֶה

בַּשָּׂדֶה עַצְמֵנּוּ לֹא תַעֲשֶׂה אֶת סֶבֶל

וְעַשְׂתִּירֵים

תַּחֲנוּם עֲבַר אֲלֵפִים אֲמַעַק הוּא

וְלֹא תַצְאוּ מִמֶּנּוּ עִבְרִים

וַיִּקְדַּשְׁקוּ

וְכַל מַלְאכָה עֲבוּדָה לֹא תַעֲשׂוּ

בְּיוֹם הַמַּאֲשׂוֹן אֶל פֶּסַח

טָעַר

כַּדִּים תַעֲשׂוּ וְלֹא תִבְרֹאוּ פֶּטֶם

בַּמַּשְׁפָּחָה

בִּירֵה בֵּן הַכֹּהֵן וְלֹא תִקַּל דִּין

אֲשֶׁר תִּבְחָרוּ

דִּין אֲשֶׁר יִצְרוּ לָפֶסֶל לֹא תַעֲשֶׂה

אֶרֶץ אֶרְצִיךָ לֹא תִקַּל וְכָל חַרְשׁ

תַּהְקֵר וְלֹא תִקַּל הַמַּעֲשִׂיָה חֹמֶם

אֶרֶץ

אֶרֶץ אֲוִי אֲמִיךָ לֹא תִקַּל

בַּחֲבִיב וְצִוִּיתְךָ לֹא תַעֲשֶׂה וְרַבִּים

וְעַשְׂתְּךָ תִקַּלְסָה

מלות לא תעשה

י יוד קפועים לא תטלו תחת מערכה עב ליהודי

עמוד בכל עובד ואפילו כשכיר

ע עול בראיה ופחד ידיו פרייך שלש ענים

משהשחוז קרבן פסח בין הערבים עלו לא תאכל חמץ

ן נסך לא תשם ארבע

ו וינה ויחמץ לא תאכל בבל שבעה הימים חזק ואמץ

על עלילה כרימך לא תאסוף השקט

י ימים הללו לא תאכל בלתי מעורר

ל לבד מן לא תלקט

ז זרין וזעב וחומץ לא תאכל מקם חרצה

ט טלמים לא תמיר כרימך

ח חרצים וזנים לא יאכל במעט טרן

טו טעור ולא תמיר עסקי כלמים על ארבעת כל ימך

צ צדוק הוא נקדוש לבן טעור ענבים לא יאכל ללא יין

צד צדקה טהורה עם עומתה לא יעבדו יחד בצדקים

ע עמים ענבים לא יאכל הם הזכירים

ד דוכפ לא תפגע בהם כלמים

ו ולמים לא יאכל אשר הם זנים

ה השדה לא תלקט שיעור

מ מלחה כלמי קדם לא תאכל אשר הם יחד מתרצים

י ישוב ולא תלקט לקט קצף לעיני

ק קטנת קטנת עד הקריבו אותה לא תאכל התבואה

ק קטנת אשר תשכח עמך בשדה לא תשוב לקחה במדף

ע עמור לקיורן לא תאכל פאה

ו ובעת קטנתה לא תרעעם

ט טלל עד תאכס קרבן אלהים לא תאכל וכוונתו

מצות לא תעשה

לא תצד לענך פתו או אשר חייב לך לגושן בהדיחך

קשמעך כעסה לא תעש לאחך

ילד כל איש לאחיו ולא יאמר

בא קרבה שטר קשמעך

פעלת שכר לא ישכר

אחך עד בקר וכה וזנוע

נדה תשבע שבבים ואח

כלך לא תבן מהם

תזדה ולא תנף חרמש ער

קמח רשך עליהם

נשאול כעמך ויש לך חן וחס

תאמע כ לא אהב כ לא

עבד ל כשאלה ישך

לח תאוד איבה בחיקך

עמך

כעוס לא תבטנה לקח עמך

כיפה תתראשך עמך

לא תשכור בסוף אורתך

תשכור בסוף אורתך

אבד זכר שמלק משרת השם

ולא תשכר לעולם

הצב תצב

ולא תקח כופר להשיב

ולא תשא חמת גמנו ..
אלמנה ויתום לא תעבו

דס רשך אם תפאק לא תשמעך עליו חגו

מבטול לא תבן לפני עוני עבך

קשמך לך לא תאמר רועים עבך לעול קטול בסך

אער לא תפול בעק

אלמנה לא תפול בעק

שכור לא תשכר טעמו עמך

ריחיים ונכב לא יחולב נפש חול

יקוק ולא ימשך מעלה בעל כוח

קולך לחבל

קשמך לך כעמך וכמעט לא תעלה לך

קולך לרע ישאל

אמרתך לא תבן אונס ויחית מאל

קללה לא תביק כנשה וקשה

לא תשיטן עליו שך

אלהיק שמך מלקחיות לא תשך

את לבך לקטוף את יד

אביון רועך

רועך

מצות לא תעשה

יגור	שמו ועל כמשפח לא תעשו	יגור	שמו ועל כמשפח לא תעשו
כבד	למך ואלהיך	כבד	למך ואלהיך
חננו	למך ואלהיך	חננו	למך ואלהיך
רודק	לעבד עבד קמא ורשה	רודק	לעבד עבד קמא ורשה
כחונט	למך ואלהיך	כחונט	למך ואלהיך
ולא	תעשה	ולא	תעשה
תזקק	לעבד עבד קמא ורשה	תזקק	לעבד עבד קמא ורשה
איש	לעבד עבד קמא ורשה	איש	לעבד עבד קמא ורשה
מבד	לעבד עבד קמא ורשה	מבד	לעבד עבד קמא ורשה
כל	לעבד עבד קמא ורשה	כל	לעבד עבד קמא ורשה
לא	תעשה	לא	תעשה
מזקק	לעבד עבד קמא ורשה	מזקק	לעבד עבד קמא ורשה
עבד	לעבד עבד קמא ורשה	עבד	לעבד עבד קמא ורשה
לא	תעשה	לא	תעשה
נדוד	לעבד עבד קמא ורשה	נדוד	לעבד עבד קמא ורשה
קוצר	לעבד עבד קמא ורשה	קוצר	לעבד עבד קמא ורשה

מצות לא תעשה

וכי לא תשחטו	ולא תלך רכיל בשעריך	רצל	לא תלך רכיל בשעריך
לחמך	כא עולם	עיר	הנחת רגל שלם יהיה
מעצור	לא יבנה לעולם	כל	חרם מעונה לא יבנה
מכשף	כי דרך מלאומי	ער	אחד לא יקום על כל
דירה	שן חמא ואשמרה	דחה	ולא יענה עד אחר
קבע ידוך חתן עם אשתו		יחסר	עלך לכן לא תעבדו
בזנותו ולא ילך בעלמה		הזהר	ולא תדק בוכסוף לשון
בית		קרוכ	לא יעז על קרוכו
עבד עבד לא תעבדו		רע	לעובדו ונס לרעבו
לגמל		רע	המפניד לא תשמע שדוהו
עלך לכן לא תעבדו		ערוה	כל שאר בשכך לא תגלה
עבדתי עבד ויחיד		כבד	אמך וערותה לא תגלה
		לפאשה	אביך לא תגלה כאמך
		חזותך	כה אפך לא תגלה שוטה
		תאמר	בשרך היא ודימך
		תאור	לא תתאור בית רעך

מצות לא תעשה

את קדושתו מעמק לבו ופשו

עבדותו הסקן על ייחולו

רועה נפש לא תקח מעמך

כופר להזל לא תפשו

צדק תשפט ונקי וצדיק

אל תקדונו שמעך אל

יהוה

תקח ונקי לא תצד

לא

לא

תבוע מאומה קעביה

שאר פסגת ועוגה

תצדק

אמרה עבדי לא תמכור

לעבד

תגבול

תקח ולא תשיג גבול בעד אשה

גבולו מאשונם בעמלק

לא תגבול מעמך ואחילתו

מעמך פרוטה

מששכאל לא תגבול שקעה

נפש

גם לעול לא תקיח היא

שעריה

לא

לא

תשלם שבד עבדי דייקם

וקאמיה עבדיה

כאם לא תקח מעמך קבוע

תענה

תשמעו ולא תגלח עקב קציע

באונ

עשו כאשר יורו אתכם הקב"ה

בלוים בני עמך עבד

תנאף

תקח ולא תשגח את אחיך ונבי

נאנף

לא תנאף קדשה

אנש

ובקמיה לא תפרכם עונק

פצונו

דכח וכרות שפכה לא

יקח ברה ישראל

לא

לא

תמעט מלוקים בקמיה

אחיד עמו וקדושו

אנשה דעך לא תתעלם

קשח השיבנו לו בצדק

צדעך

באחילת מתי לא יתמה לנחשביהו

מצות לא תעשה

ואל תקח מעשרה שוה

והענין חטא ונשמה אחד לא

יוכל בעלה הדין

לשוב לדין

עד עולם בענין

אשר

אורים תולק מעשר יום לבכור

השכר

שמורה חוס מאכל לבגד השבת

והמורה

ולא תשא אשת קמח זולת פנה

רובו צדיקים פה כימים מופים

בהלל וזמיר

חוס רמס ולא תשסו שור

כחשו וכל כרהמה

עב לא תשים עלך כפלך

לרעך

למענה קראו מעלה ותעשו פורים

בדין

רוב ושישים לא ירבה לוי העלך

רחצו ידיכם בנת איתת

ולא ירבה לנשי

עור דור תעשית תפשו נלך

תקחו נשים בנת

בדל לה על כל דבר מכבדותך

וכל

וארוב לא ירבה באוצרותיו לשים

כאשר צויתך עשה ולא תוסף עב

ולתנת ואכתור

לא תע עמעה שחופר

ועל שאת מרתך הדין

תמע מצות עשה

מצות אי שעה הקדים על אדני פני מנסהם עקדים

שפרי אמרי בעבר יעין עבר נצר שאל לבוארים

קנס בנינים גם מחוקקים על אונות שאת דברים

עמיתך קוץ לא תשכב אשת בדיח

צדק כנה חזקה לא תקח לעשות

דלותה היא כרסיה לא תקח

לעלם עוניה דרש

ומנוניה אפך לא תבלע עור כעפ

ואמרת

וצדק אחיך ובה אחיך לך

ומעמדה סויה

אסור ל האיש לקחת עד בית

בית בעל אשתו לבד מבח

הדורה

משכב אשה לא תשכב בזכר

הכל היא ולא תעמוד אשה

לפני בהמה לבעו ויתבי

וצבא בהמה לא תתן שבתך

לגוועאק כר

תקמר

תולדה חייך מחובך היא לך

תגלה את עבותה

חלצה כן וסך לא תקח ובה

מולדה חביך בת אשתו לא תגלה

ותקח אנה

דודתך אחות אביך היא לך

תגלה ערותה

אשר

אחורה אשך לא תגלה מקוניה

שמור לך אשת אחי אביך כי היא

דודתך

תקיר ועוניה אשת כן לך

תגלה כי היא כל דתך

דע

רחוק ולא תגלה אשת אחיך ענה

ערוה אשה נכדה לא תקח זמה

היא מנור

כאחד אשה אל אחותה לא תקח

לגויה לעלה

ערוה עלה בחייה

ועברו

ואשר כשר מועדה לא תקח

אלה לעלם מקור

דמיה כגדויה

עם המלצא על בית

יער/ לא יוכל לעשה פליטו

ספר

מזכר

קלבו

העקה

מעשה בני אדם נעשים מרס יעלו ק'
 הפנפים וזאת האמונה לב העקר
 כי היא שורש ועקר כח שלא יתעקר
 וידעה לתקן ויחטייה בעקבי השכל וה'
 והדיעה בלתי נפיעה לכן רצוננו
 במה שלב נשכל יראונו ויבינוהו ולא
 כראיית עין לבד תשעו וראו וקבן
 למאה זה תפטר קראתהו באופן כ'
 ראית לב הקבנה הרמה וזולתה

מחמה ואמר שלמה המלך עליו השלום
 בחכמה הרמה והנעימה ולב ראה
 הדבד חכמה כ ראית לב הוא
 העקר ואז החכמה מעשה לא יתעקר
 לכן כל כח ישראל חייב לדעת
 העקר יס האלה בעופרה
 ואז יצא מתפורה ויקיים
 עליו דבר טוב דבר טוב וקמטלם
 יזקירו כזורה הקדוש ומ

העקר הראשון

העקר השני

העקר השלישי

העקר הרביעי

העקר החמישי

העקר השישי

העקר השביעי

העקר השמיני

העקר התשיעי

העקר העשירי

העקר חתוד עשר

לעשר שיש מצויים ומעצמם לבל הנמצאים
 מהאדם הנמור

לעשר שהמצוי הטבר הוא האלה יתבך
 הקבורה כל העבדים

לעשר שהנח יתבך אחד ואין לו דעות
 וצורה מכל צד ופנה

לעשר שהנח יתבך מנבא כח אדם וביאור
 משלה נבואה מרעה מעוררת שאר העבדים

לעשר ולהאמין כי הוא יתבך שלם לבו את
 תורתו ע' מעשה ע"ה

לעשר ולהאמין שתורתו היא התעמיק הדעת
 לנאמני הקבורה א' היא ולא יחלפנה לעולם

לעשר ולהאמין שהוא יתבך פבא שאר העבדים

לעשר כל מאמני התורה הם מעשבים
 השמה שלמה מאתו ית' במעשה התורה

לעשר שהוא ית' שומר גמול של מאמני
 שמו ופעם מצותו

לעשר שהשם יתבך לא מאם איתנו בלתינו

לעשר ולהאמין שהוא ית' שלמה לעל לבו

סדר

השקדים

מעשעטלשעה קן
תשג לכלי המשן

מעשעטלשעה קן
השגה ופעדן

יקר יחדותו עק יעטה כן
ראובנו לבן קראתהו ראובן

אמר מעטה

כן חלקו כשייט
יע/יען היורה

נשמרת האדם כשפב מנוקרה ויעקו
קדשים משולמת מעשנות אריות
ועהררי נמרים מערת ה' מן השמים
הכרוזים והוא ית' ראש לברואים
והאדם סוף הנבאים להיורה דעת
אלהים באין וכבר ה' מלא את השלם
ועמענו שמש לא נעלם והוא דרכו
סלק מצורת ה' חלק למאר עליו זעף
נישלתהו באולתו עף יגע וחף כ
כאורה חכו אורה דחף אולת אדם
מעלכתו קרע ירד מענו ונשמע
וישב על בני קרקע ומעש ואמה
על עש ורמה נהפך לשדו בחפון
חלדו כל שכן הנולד כשר פרא
קלחה זרה ואחרים קשקפתו

רעונת חור הננו והשני ארמקורו
קעלון אשר נקדצה מששו נשמרתו
חכה והכרה יועלו לבת רעשנו ויראו
עד אפסי תבל אורה והוא הראשון
אשר החזיק זאת האמענה הרמה
ופתסם יקודו יתעלה שמש ונהייה
מבחיריו דכתיב כי דעתו למשן
אשר יטה ארבעו ואר בתל אחרי
ועמענו דרך ה' לעשור צדקה ומשפט
יחד שכם אחד לעבוד אל אחד כל

סדר ודרכו כענו שמעו ועל עתב יוצר
ארחו עד שפא אדוננו בן שנים הענו
להומת עטנו אב וראש (כל הנבאים)
אשר פפנו ארחו המאורים כתיב שמי
ישורון הוא ואתיו אהין קודש לבו זאת
קאמענה על יה תורת קאמענה ער
קפלה האחרון שעל יה תורתנו התעלה
ישוכ הנפש על תבונה עשר ידוע
מאשרי אחרות ישיב ועדינה לבן
ראינו להעלה בתלם ספרנו עקר
קאמענה להיורה לכל אחד אתו כאמענה
לדער שיש עם מענו ראשון ומענה
לכל הנבאים והוא אליהו ית' אדון
קברואים אחד הוא ולא כשאר האתים
כאחתם ולא שנוי למטל צד ופנה
הוא ית' ככא אדונינו ישק אשר לא
קם כשאל כמעו אשר על ידו הנהגנו

אלהינו תורת הסתבה היחידה קאמענה
אשר לעולם לא יחלפה וימרה ועבא
שאר הנבאים תורת לחזיקנה ומאמענה
מעטת השמה שלמה ועמרה לעולם
העמיה ונשי יאלח לעולם וסך
וכקן יעין יקצו מעפרנו יתינו
ניזהירנו אלו קן דברי לפני סוהי
וזולת מאר האמענה עמלת הרועה
להכנס סודי משכור תורתנו יתלה
ויאדרה שוכן שמים אדועהו כעף
מעט

ספר הלכות

חזון העקדים

נפחם . מפי שם חומר וצורה .
 ט לא ימצא חומר בלתי צורה . אם כן
 קם שט כנדים יחד נניד על מניד לבן
 נפחים קנהוים מקם . ואעפ' כן
 שמצאנו כריאה יש מעש . יש לנו להאמ'ן
 צנברא קכל' יש מציץ מעצין . וזה כאשר
 עקיימו קראיות האמתיות והמופת'
 קתחוקים ומפרי קנביאים ע"ה
 ופאשר סדרום קחכמים ע"ה טאר קיעב
 ואף שקפלוסופים דרכו על הקקירה
 קשכלית לא השיג קשנפס בזה ולא
 עבר אבל . למעלה מזה מעט שקוא
 עכל עבול . לבן בזה צדק מעלול נבות .
 ולמאר קסטה קחפמה קנחניו קאלהיה
 שקיא קעמיה ברעמיה שמצותיה
 מצות קתריות קנרות במצות
 קשכלית כה להדרכו במצותיה
 בלחוט מצות קשכלית . ולבן צדקו
 חכמינו ע"ה שחמנו מצות קשכלית
 אמים ונהלם למצות קתריות על כן
 עברו חכמינו מהלכות קפלוסופים
 וכשרי קחכס קאלהי רבי אקקן בן איהו
 ע"ה במפרו שער עץ חיים . וקמעין
 מעש ינוח דעתו למלאת חפצו . כ
 כונתיו בזה לקצר בכל יכולתו כד
 י' קדושה עליו . מצורף לזה יש לבן
 קחמין שכל קנמצאים הוא כדאם .
 וזולתו אין להם קיום והשמיה . לרא
 כגון שמאמנים קפלוסופים שקעלם
 הוא קחמין ונוקב כמענה . אמעש
 קשמיה סוד קדתי אמעין קאל אחדוש

קעלם כל בר ישראל אשר בו יקרא יהוה .
 וזה אשר מצרנו שבחאו יש מאין כי הוא עלה
 וסבה ראשונה לכל קנמצאים . על כן כל
 קנמצאים צריכים לו והוא מופת חותך
 שקוא כראם כי הוא אינו צדק להם ולא
 לאחד מקם כל . ואף קנמצאים קם
 אחד לחברו וזה מעפת שיורה קסרוש
 מה שאין כן קוא יר' וכרוב אין עור
 מעבדו . לבדו נשלמות . מעורף למה
 עצמן שקוא יר' כרא קכל' יש מאין .
 ומלא דבר וקוא קקדמין מעל קנמצאים
 מעט שקם כרואיו וכרוב כמרים
 קדים יולדו והמולד ארץ ותרב למעלה
 ועד עלם אתה א . וכתיב אב ע'
 פשיה ארץ וארם עלה כחלה אנה יה
 נמו שמים וכל צבאם צויתו . וכרוב
 ואת כל אלה יה עשה ויקיו כרא
 אלה נאם ק' .

העקר השני

לבעת שקמ'ן

קנצו קוא
 קאלה יתבדך ויקעלה קכורא לבר
 קעבראים . וקוא ארון קכל' ולא כדא
 עצמו לבן אין לו קץ ותכלית כי אין לו קץ
 ולא כה כנושא . שכבר כחברו שכל מי
 שקוא חומר נפסק כודאי . אכן אהו
 חומר . כי הוא מעצ' קעלנוטם נק'
 והקשתטם כרצונו ואתנו כדואו
 שקטלל סוכב רשד ואין לו קפסק קכל'
 כי קעעלתי תיכית וזה מעפת אמערה
 שקעעס אינה לא כיד ולא כרכל ולא

ספר מחובן
קלבות הקטרים

קטקד צניס עשר
לדעת ענין אחריה קודם ולעיתים קודם ענין וסוד
תחיית המתים ויום הדין ועולם הבא

כה אמר יי אל יתהלל חכם בחכמתו ואל יתהלל הגביר

בגבורתו ואל יתהלל עשיר בעשירו כי אם בזאת

יתהלל המהלל השכל וידוע אודותי

כי את ה' עשקה חסד משפט

וצדקה בארץ כי

באק חפצתי

באס ה'

אמונתנו ~~הסוד~~ דעה קטא אכ

עלמות דאיתיהם אצחור היוהס יסוד

קדרי יתור האל ואמונתה השקה אנרח

דרכיו נוצר יאמנן שיש דיין ישר לית

לבב אחר כמעשיו ויהויה

קטקד הראשון
לדעת שיש עם ועני ראשון ומעצמא לבב

המעצמים מעצמם ואין מאפס הענין עקום

וכראס יש מאין ומלא דבר בחומר הראשון וקארבע יסודות אשר נקוו מעצמו

לבן עשאו כל אחד צורתו ולבש צורת חפצו לבן כל העצמים וקנתהוים יתה

**סער
הלכות**

כזום דבר נצטעיי ועל זה נכתבן שאינו
סובב אורח לא בעל ולא כד כחין לו
לא טל ולא יד ולא שום דבר נצטעיי ומעצמו
קנעמיה כמשנ יכתב זה בעקר קב"ה

חמץ

אתהינו .. חמץ
שהיושרם
הוא לפי
הקנו י"ל כי הם מוצרין ועכרין —
יוצאם חמץ כחם יש מעין וכו' ויהלל
חר שם ה' כי הוא טהור ונבדל וישעמדם
לעד לעולם חק טהור ולא יעבור וכול
הוא לפי הקנו י"ל ולא כדק מולת
ונתנין שהיא י"ל חמץ ושיע חמץ ומטה
מאזנה הוא זה לעשר שמתע —

חנף י"ל חלקיק

על דדעת
שיש שם חלקי חמץ חוץ מעה עובר
כלה קעשה וכתב בעקר כי הוא
קשקש קיקר וכל הרלי בו ככתוב
לא יהיה לך חלקים אחרים
על פני וכתב

מתין בעקר י"ל וכול חמץ וכול זיקר
והוא י"ל שיע ועל שם חמץ ה' הוא
שום וכבודו לחמץ לא חמץ חמץ
המלאכה הם מעשהו לעשות רח"ט
מעבדים ועמו מעשה כנ"ן כד קחוצב
לעשות מעשהו ועל כן קראם מלאכה
כזם מלאכה וכתוב ברכו ה' מלאכה
ובויהי כח עשי דברו לעי לשמע פל
דברו ..

העקר השלישי

לדעת שקווח
י"ל חמץ הוא

**חמץ
העקר י"ל**

ואין לו דמות ובלתי נעדר וטקווא יהי
חינו נעם ולא כח פנים יאעם קווח
ונעם הוא כבודו ואין לו לא יד ולא טל
לא עשם ולא חלקים לא פנים ולא חמץ
לא יתן ולא שיהיה לו עליה ולא ירדה
לא מקום ולא מעה לא ישיבה ולא שנייה
לא חפוד ולא פידוד לא חמץ ולא חמץ
לא חמץ ולא חמץ לא שום קעשה
ומעצמו קנעמיה בלל אכל כל מעה טהור
בדעה יתן קנעמיה חמץ קנעמיה על
דעה יתן כללן עם חמץ לקנע קנעמיה
דמעו הכרבים אכל כחמץ הוא חמץ
ונבדל מכל זה וכו' חמץ דעין חמץ
ומה דמער קעשה לו לעי כדמיון וכו'
אנשי לוח ושינה ונחמץ חמץ חמץ
ואזנה יתע קדוש וכו' כי לא חמץ
כל המעשה וכו' חמץ חמץ חמץ
היה דומה לעל ונעם חמץ כי לעל
אנו ינחם שנק חמץ דומה לעל חמץ
במשפחות וכו' כי חלקים קווח
חלקים כשינס ומעשה ועל חמץ חמץ
חם כן הטל לא יתן לבו כשם חמץ חמץ
ומה ששם דברי חמץ חמץ חמץ חמץ
י"ל חמץ חמץ חמץ חמץ חמץ
ולכן היה זהיר לעמד שלא יעשה לך
חולשה שכלך מעך פשט מעמיה חמץ
הנבואה .. כען שבהו כמרה ידו י"ל חמץ
חלקים חמץ חמץ חמץ חמץ חמץ
לא ונחמץ חמץ חמץ חמץ חמץ
חלקים חמץ חמץ חמץ חמץ חמץ
הקם ונחמץ חמץ חמץ חמץ חמץ

ספר הלכות

ראוין העקדים

אשר אל שמים ירי ונתת רננו
 ושמדו רננו עני ה' מצומצום להיות
 אונק קשובה אם לא באזנ ה' וכו'
 ה' איש מלחמה ועל כפא דעור אדם
 בצלעניו כדמערניו ודמעהם ימים ואין
 קבוצ בהם בטעל אמנם הכל הוא פשוט
 שכל שדכרה תרה כלשון כנ אדם
 במק שמכירים הם דברים נשמיים
 חומיים להכנה דעתן של כנ אדם
 לפי שאין מכירין אל דברים חמייים
 וכל זה מפני מולדת העתנו ומעמ
 קשטנו ואמר הוא ית' כי לא דרכ
 דרכים ולא משכבות כמתשבותים
 כי סאשר צדקו שמים מתוך כן נבדו
 מעשר מתשבותי מתשבותים ודרכ
 מדרכים נאם ה' לפי שכלם הם
 כיויים לדעתן של כנ אדם וכן כשמים
 ריובה חרבי וחרכ האכל כשר
 אשר חיצו מדם וכי יש לו מרכוח
 שקורב בהם כודענו שזה לא ירפן לא
 הכל הוא מעל ומלכה וזה כן ואשר
 אהבם על כפי נשאים וכעוקו אשר
 כעכה ארזים א נבדו וכן עהם נתנו
 ובצורות כשמים וכיוצא באלו הקמנלים
 ידכה וחכ' כיון שידעו כי כן צד
 מקומות לא ידבר הכת' על פי שיער
 אמית' שצר שקצנוקו כדת' לא
 כל שכן יקיק כשמים שהם אחרי חקיה
 השכל

ואף אחריו אשר משמנו שדכתי
 עמך כנגד

מבוכים אנו להייער ידעת קשטניו
 לפי כונתו כי אעפ' כן שכתב לפי
 קשטניו באופן אחר וולת אמית' רבו
 עם כל זה לא יצא הכתוב ממשמעות
 אמית' ואם נכתב כן הוא להודיעך
 רצונו עד שיתשב ויגמ' כונתו כדת'
 נקב השכל כי אעפ' שדבר לק כן הוא
 לא יצא מקומכוון האמית' כי כונתו
 שידעו וירפן כונתו כי לפעמים שונה
 המדבר עצמות הדבר לחולשת הדעתך
 היוך חומרי וקיות שקנפס מעלולת
 בתומר טאלים כמותה ונחשלים ש'
 שמעביהור החומר מוחו שיה וועונה
 מלחאות להשיג נקיות נקור אמית' "

נס עדרך

הקצני כלום אם
 והמורט ואם יהמשכל כה להישיך
 לעוזו חפצו אשר בורטלם פעולת קפס
 החכמה לקשיג מקורה העליון אשר
 נמצה מענו לבא בתך חומר להשלים
 פעולתה על כן חכמה תחתיו האה'
 שמארה המושכל ע' העיוש לפי טבע
 החומר שפא מעשות זה ישיג קפס האה'
 אשר בו השלם והפיק רכנה כפעולותיה
 כהשיגה בטלם שכל האצ' ע' הירשה
 החומרי' מפני שאם ישנווד קי א
 מלשיג קדוש על פי קדשת החומר
 לא יעוררו רעונה כהשגת שכלי מבח
 הכתום לכן נשך הכתוב לפי קדשת
 קשטניו שמתוך זה לאט לאט ידריכו
 במסלול השכל לאמר עקוד כרי רבותיו

**ספר
קליות**

מחל קעטיטס וכדומה להם. הלא הם
משל ומלצה כען חי' ה' יושב בשמיס
ישחק. ויקרא י"ג על מצפה י"י אכטי
וזה כען צר חרייה יהודה. דן יזנק
דן נחש. עתלי חילה. ודומקים ואולי
כעסוט כה טלקס. ויתשל י"י על שמו
לכל אלו וכיוצא בהם מעשו החכמים של
דעה תורה כלשון כע אדם. וכתוב
ט אט ה' לא צנתי

חבל

דעת החכמים מלקד
באלו התמים דל בתרי
הכורא ורכי זקני רבי חלקו של יעקב
כל זה שקתכמים של מעשו אחר.
שאין בו שום רבני חין רחמי להאר לו
תארי החיות כי יתפייב תנו. בעצמות
אכל נחמקו בתארי השלל. ואחל
אמרו אמנם נחמקו תארי החיות
משק שקס הפרחיים לו מצד השכל
על יה אורפ התאם יודע מעצמות
דבר וקס חמעה ואוקן. יכול יודע

חי חזק נמצא שאלה התאריס
יתסוס לו מצד פעולתו כל אחד ואחד
לפי הפעולה שאינו הואים למעשה השכל
והוכרחו להנצל מפח יקוש לבן קראו
השמוכ האל עצמיים למח אערו שמו
זשמו ושמו עצמו הוא. ואין לו שום פני
וניס פתי מחלו התארים. אמנם הם
כלם עצם אחד וכו סעולת רכות. לא תס
ושלם שקתכמים כווננו לתאר תאריס
חלקים זה תמק בעצם הכורא אונספ
עליו כי כבר אמרו הם אין בעצמו

**רחוב
קשקרים**

עשטס נוספים ואין עצמו יורכב א
מעצמיס רבים

וקמה

צריך לסייע ליאמרים
היא שקתארים אשר יתארו
בתארים קס על טלח טעס חס רמס
עצמיים או מקריים או צופיים. וחולס
התארים קעצמיים אשר קס לצי
מצד עצמותו והוא חלק קטנס ויתסו
לו התארים קעצמיים אשר קס לצי
מצד עצמותו והוא חלק קטנס ויתסו
לו התארים קס לפי חלקי קטנס וזה
נמנע בחק הכורא כי אין שום בריה
יכולה לעמוד על תמיתת הערשנות
מצד החבור בתומע שחפ לו חדוטינו
משק של שקיה חומע זך לא זכה של
ידיעת אמיתת עצמותו. אך קעפנו
לבי מהשגה קטנס. זמח היתה של
חדוטינו משק של ככרוב קרחת נח
את ככודך. והזיכו הוא יל כיל
יראט האדם וחי. ומק ידענופ ה
קרתיה היא בהשגת רישון השכל לפי
שחדוטי משק אית קודעש והוא ית
הזיכו כי לא יראט מה שאין ס לעמד
לבח ככר' כי כלם ידעו אורפ שקטנס
נעד נולס. למח קס כה קראו החפשי
על לו השמעה עצמיים. וכלמה לפי ה
השגתנו מקוצר יהעטינו והכרתנו

ואמנם

תתהם קשקרים הם
יוספים ככח הנושא לק
לא יתארו לכורא כען שהתמער החרוך
קצר האדום הלפן השחור הנס אשר קס

**ספר
הלבוש**

זל שאתו כי המצור השכלי אמיס
ונקולם למצור התרי יור וכן המעשי
חמים הם לשכל יור

ע המעשי ויהי השנים לפי
הדמיון החומרי והמק
זה יעריכו הכתוב לפי קדושה
החומרת להיניח ולמעשך לנו כל אנו
על נתיבי השכל כענין שאתנו יהי
שענינו השור ויש שענינו כענין
קח ביד שיהי אנשים ויש שענינו
השנה כענין הירי ה' הקצר וכן יש לתל
ידי ובענין קדושתו נמצא גם כן
כענין נפלה נח ביד ה' ומענינו שזרה
כענין הדין לנשמת וכן קצת
כחכמה חכמה עמך מעשי אכשמה
וכחכמה אחר אומר כחכמה קשית שעשו
אקבוצה כן ראין וכן אכחכמה אלהים קיא
שענינו חפץ וראין ויש יש דבור שענינו
חפץ וראין כענין בדברך שמים שעשו
וכן וברוח פיו כל עמיו שהוא ראין כענין

כי ה' אלהים שלח ורוחו וכן קסטים
המאור הכולל יב וסוף קדושה זל והחכ
האלהי וכן אהין בעל עץ תיים על שפך
נה ומה לשוט אמירה ודבור עניני
ידוע לפי קס כחכמה השון שהוא חומרת
כחכמה המך מעט לבקור ויש לו ויהי
לב' כענין החכמה כענין אמרת אכ
כלבי דברת אכ עש לפי ענינים
מחשבה ועל פ' א' שט הענינים
יהיה צורך הדבר אל השם ואל מלכו
ישועה זל כפי רעו על קדושה וימשי

**חזון
השקדים**

חלקים יהי אור חינו סובל קענין
דבור ואמירה חומרים ענינו קו
חפץ וראין וענין ירידה ועליה ידוע
שענין ירידה ירידה הוא שפע והשם
וענין עליה מעלה והסתלקות ושירה
כענין אשך בקרבך יעלה מעלה
מעלה

ומורי זקן

כחכמה שיהי נשיא
אל אדם ארדה
נח ואראה קטעם בא קשחת או
ידיעתו ומולד כל אחר יפירש לפי
מקומו ואחר שביארנו שאינו עקל
ולא כח כענין יש לנו לבאר ולהודיע
שאתר שאינו עקל לא יח אורעו על
מתאורעיה עקל אין דבר שירוש
בו ענין כענין משה וחיים כחכמה
חיי לא סלוח ולא חכמה כחכמה
אנוש לא שיבה ולא הקצה לא
כענין ולא שחוק לא שצבור ולא
שמחה לא שהיה ולא דבור
כדבור כח אדם

אמנם

הכל ימשך זה אחר
זה כאשר ביארנו
והמתבונן על טענין מאשר זכרנו
ימצא כל דבר דבור על אסנו לפי
הענין ואם ישיב אל מחוז חפץ המע
המתבונן לכך

ואמר

החכמים זל אין לעולה
לא שיבה ולא שמה
לא עקל ולא עפוי וקורת הדבר
כן אין ספק בו וכל מה שפא כחכמה
מלא

**ספר
הלבות**

מעלות מעלות לפי מדתה ומדרגה
של כל אחד ואינו למדרס פה

המדרכה
הראשונה היא
מדדנה אדונוכו

מעשה רתנו עק' אדון העבדים שקיה
פה אל פה כבדנו פה אל פה אדבר
כו' ולא היתה נבואת מעשה רב' עק'
ע' אמצע ולא היו אשה מודעו שן -
וכחו נחש ועשה כדוהו נשתנו כלל
כשאר העבדים. אבל העבדים עק' לא
נעבדו אלא מתוך אספקלהאק שאינה
מאירה. ומעשה רב' עק' נעבדו מתוך
אספקלהאק המאירה והדבור עמו בשם
המיוחד פנים אל פנים. נידע הפנים
המאירים מתוך שאינם מאירים. אבל
לא השיג את הכבוד העולמה היה
בקשה דבתי' קראנו על את כבודך.
אעפ' הפנים שאינם מאירים השיג
השג שליטה

המדרכה
השנייה רוח הקודש

הוא הנשפך
כח שכל ידבר יעטם אלהיים
בשירות ותועבות כמן מעשה רב'
עק' שחבר מזמורים שירות ותועבות
כמו י' מעשן אלהיית לנו וכן יושב
בסת' שלשן וכן אשירה לא כי נאה
נאה. קאזינו השמים ואדברה
ודומתים. ואחריו כען דוד ואסף היין
ואיתן ודומתים נפקדו במדת העניות
בעבור שנשתמש בה מעשה אדון העבד'
עק' וזה בקדשה טהר חולשת חבדים

**מאובן
העקריות**

המדרכה

השלישית היא
הקראת כבוד

והיא מעלה שמשל עק' שנאמר ויבא י'
ויקרא שמואל שמואל והוא
הלך אל על כחשבו שקראו קראו כ' לא
קיה מניח. נס מפט ששין קיה עק'
ולא קיה יודע ענינו קנבאק שנאמר
נשמאל מרס ידע את י'. ולכן מעלה
שמואל קיה קרובה למעלה מעלה
רב' עק' מפט שקיה בקק' ועומד על
עומדו וכו' ושמשל כקורא. שמו

המדרכה

הרביעית היא
הנביא את כבוד

ה' במראה קנבאק שקרא מוטג בחושי'
השליש ושמניעו הדבור מהכבוד
כמו ואראה את ה' יושב על ספר
ונשא. ראית את ה' יושב על ספר
וקם בשכל השנה הרעשית מעומסת
אל השם הוא דבר עבדו ומתת היא
מעלה ישעיהו ומעכה

המדרכה

החמישית היא
המלך שקרא מלך

בין הכבוד ובין החומה והוא מורה
הכבוד. לא חס ושלום כעק' שאומר
שקבוד הוא מלך נשם דק ברבלי
אשר לא ישיגו ראות שן. אמנם
הכבוד הוא מורה מלך ומתת היא
מעלה נשאל עק' אשר את המלך
בוקר השנה הרעשית אעפ' כן נחשו
כוחו כבד' ולא עצרת כח. ומתת
המעלה ירעה נב' יע' שומע קול

**ספר
הלכות**

כל שרטי כנושא והוא ית' אינון תם כן
אית' ית' או לו המקהים האלה וכן כשעמנו

**קדמון כחשון עצה נבדל
אחד**

וכל חלו קראום התכנים שה' התריס
עצמיים בלתי תמנה ונשינה כלל כ
הם עצמור ועצמוריהם וכן אמרו
תכמי האמת שהתרכ הארבעה ונשא
נקרא שכל דמיון ונקרא כן מעט שקרא
נומן דמור לכל הדמיונים אשר נבראו
בדמיונם ראויים לצפונם כדון כפי
תלקי לכל מיני דומים ולכל מיני צמח
ולכל מיני חתי ולכל מיני המשכל
לכל אשר בים ופדעה ולכל צבא השמי
ולכל הנמצאים לטלם טף לחי תליפות
שמעלה כראוי לו ומה הוא ערוב כג'
מה לב' עתה חכמה וקסום רבינו
יוסף הרואה עג' בנה ופ' המעשן
מדברי החכם האלה רבינו אהרן שה'
מתצא חנו מפר לעשור וכן מדברי

רבי זקן החכם רבי איהו זל וכל זה
יתבאר באר היטב לפי סודותיו ורשיו
בעטן הצפיר

סוף דבר

יש לנו להאמין שהוא
ית' עש' אחד פשוט
הוא כרכלית הפשימות אשר עצמו לא
יקבל חלקה כלל לכן נאמר שבדואי אינו
מורכב מאחדים רבים אחדות בשאר
אחדים אמנם הוא אחד מעל צד ופנה
כברוב שמע' יצאל' אלהיו
וכתי' מאין פתך

**חובן
העקה**

ו' ועמנו אמה הוא י' לבדך והוא ית' אחד
שמו הוא כבודו וכבודו הוא שמו אין לו דבר
נוסף על עצמתי

**ומה טוב ומה טעם פירוט חכם
רבי' מעשה עג' חורבו שג**

החכם קלה רבי' אהרן עג' בעל עג'
חיים אר' פסוק של צמנו ישראל ואת'
זל שעשינו של שמענו הוא קלה והכנה
וערה קבלה כען ושמענו לקולך
והכנה כען ונתת לעבדך לב שומע
וערה כען ושימלה דוד על משמעותי
ומה סדר המאור קדונו רבי' יוסף
הרואה זל והכנה הוא שמו שאיכו
יכול לקבל כהכנה יקבלו בקבלה
ומתוך זה יבינהו לאמ' למע' שהוא
יכול להפנה במעשה אחדותו יקבלו
וראה לי שכונה החכם ר' מעשה עג'
הוא שכל מי שיקבל האחדות בקבלה
מתוך זה יבא ליה דבנה במעשה יאז'
לא יעשהו מולשת חזרו להפחו לדי

קלקול ומתוך זה יבא ליה שרה
יראוהו שמים ויאשרוהו מתוך שפני
הדרת אחדותו ית' אשר עטל על הכל
הוא יתעלה שמו ית' ויאההו יד'
ירומעוהו ויחדהו לעצב שמים רבים

העקר הרצע

לעשר שהיא
מעבר

את כע' אדם והוא מעסוה הדת ומתוך
זה יתקיימו דברי הנבואה והמעשה
על מצ' אורתי ית' והוא שהנבאים מעלה
עליו

ספר
הלכות

חזון
השקלים

שמנו קיום סאסר
 אן קדה אלעקדא
 קרדיה לים אינעא
 יקעטה עק אל
 ישולפקט איד
 כאנו כלום סאסר
 סאנו קעך גענון
 כל דלק גענון
 וקס סאסר
 אל טק

ק' ארמיים סוף מפתח מצאנו מ
 מצאנו אדומים רבים אף אומות
 קעלם מודה סבואת משה רבינו ע"ה
 וחמשה מעלות היו למשה רבינו ע"ה
 ואלו הן כסדרן אחת אחת

המעלה

קראשונה כפי מלך
 שמדרנו סבואת
 משה רבינו ע"ה היכה כהן כמיה לשים
 ורכבות נעשים ונמלאות

המעלה

השניה שכל העמא
 מרעבאים נמאה
 אן בחלום ונעשה רבינו ע"ה רואה
 ועומד כחון נסבירי שטאמ' וככא
 משה לדבר ארץ וישמע ארץ הקול
 וגדבר אלנו

המעלה

השלישית בלעבאי
 מרעבאים על ידי
 מלאך על כן קצת מרעבאים במשלים
 כען ירמיהו וזכריה וזלרם וקצת
 על דרך תורה כען דנאל ע"ה וקצת
 קפריסון כען יחזקאל ע"ה וזלרם ואולם
 משה רבינו ע"ה לא כן הוא דבר ע"ה
 אל מה אדבר בו ומראה ולח כתיבות
 ונאמר ודבר ה' אל משה פנים אל פנים
 לחזק אעשה דנהוקן מתעשר חלתי
 נקורין ואמר קרב מ' ארון קאלי -
 ככתב תורה בפסוק ויסע מלאך קאליים
 בעשר בשלח זה לשונו וכעבור שמעלה
 משה נשנה מעלות כלל הנביאים קנה
 חלק מעלה כפי חלק יצונו מעלה
 ארבעים קנבאים סאמערס וקנה

ועד כשה כולו אחרי כבוד ארץ הברית
 עם בני ישראל סדר סיני על שנת המ'
 כשאר לקם משה ע"ה לא את אבותינו
 ברת' ארץ קבירה מאר כי ארנו אנתנו
 אלה פה קיום כלנו חיים וכתב פנים
 סגס דבר ה' עמם לבן יש לבו לקחין
 כל מי שקוא יקוה שכתש דבר אלהים
 בחורב מרן קאש עשרת הדסים יתך
 קקול שם היו ושמש דברי אלהים כל
 נפשו שאל ממוק קעלם ועד סופו
 אכן כל מי שקוא רשע נאמר שבודאי
 לא עמד מעמד קר סיני ופלא ה'
 שנהיו ע' מעשה ע"ה נשמע ממוק קעלם
 ועד סופו דבר' בערך מעשה אדום
 ארץ רעשה נם עמם נעם נם עבים ה'
 וכתב זה סיני ומפתח ובר' הקרים
 דדה סאלם נבער ככעסן מלפני ארון
 חול ארץ מלפני אלה ישקב ואמר
 רחם למרעב ידעת כי טק י' לפי אר
 קאיז וכתב כ' שמענו אר אשר קודש

ספר
קלבו

ראובן
העקרה

סוף דבר

כלל השלש ימיה הם
שבעה מדות אברהם
מדירת מעלת השק רבינו ע"ה עלתה
על כלם מפני שכל העבדים לא נהגו
כאשר נהגו אברהם רבינו ע"ה בדרך עשיר
הוא מולת מקום ועבדים נרים נשים
ועבדים אשר לאו כלם נדבר הכבוד י"ה
עמו ע"ה דבר כדבור יאמנהם
כדברי עמך ונס בך יאמנו לעולם ונ'
אשר נהגו ידבר והאלהים יענינו בקול
ועמנו דבר אלה עמנו ונאמנהם
אל ידבר עמנו אלים וכן קנאים
וקנפלות שעשה מעשה רבינו ע"ה
במצרים הם ופשיטתו נהג כל ישראל
עמו לנה אש ואינו נבטו ובעקם
וכע בעקם חייבם כלנו לקאמנו זק

מלך אשכנז / כן שאיני רואה אותי
המדרגה הששית חלום אשר
ימיה קצבא חלום
הלה שבואה כען שלמה המלך ע"ה
דבר' כעשן עמך י"ה חל שלמה
חלום הלה וכן יעקב אבינו ע"ה
כבר נב ויאמ' אל' מלך האלהי

המדרגה הששית כדקול
כען זקנו שומעם
בבית עני כאשר זכרנו בפרשתנו
אשר המדרגה קפסו האמור העול
ד' יוסף הדוחה ע"ה זהו לשונו כעו
זהו כעבד והעתיקהו כלשון עבדי
לקנה עך לשון הרב מל

עכ"ל

וכן אמר המאמר קצונו רבינו יוסף קוץ
במאמר שלישי בשער ארבעה עשר
וקל הרב ז"ל עכ"ל
ומה ראיה ע"ה וכן ג' ליל אי"ת
על משפטי קוץ עלין שריש אל
חיונים מעמנו קוץ קוץ לאויב קול
חדונו מעשה ע"ה סיועה מוס' עליה
ולא חתם לבדם סלם ולא חתם לבס
אנכי כורת אה אנכי כורת אה
קבית חתרת ע"ה קבית חתרת ר"ה
אמר ס את אשר קאל כי את אשר
ישנו פה עמנו ישנו פה עמנו
עומד קיום לפני עומד קיום לפני
י"ה אלהינו ואת אשר י"ה אלהינו ואת אשר
אינו פה עמנו אינו פה עמנו

וחמש מה ומהל מה
שכרו מהל מהל
אשר יקבל מהל
המחלה וכד
זכרנו מה קוץ
בין חל ע"ה בין חל ע"ה
בן הורקנוס ע"ה בן הורקנוס ע"ה
וכן שחר הרבם וכן שחר הרבם
מה חלק ומה חלק
היאיות על כן היאיות על כן
הורקנוס ע"ה על הורקנוס ע"ה
חמת דבר י"ה חמת דבר י"ה
היאיות האותיות היאיות האותיות
ועדות הכוראיש ועדות הכוראיש
הדרו כזה הדרו כזה

כ איך יתכן לקדמות הכתוב נשמעו
 אבל כמעט שאמרו שהוא מלאך - כן
 האמת ואל תרעם שתארוהו כשם
 מלאכות כ כבר אמרו התמים -
 הוא מלאך ולא מקמלא כים הנפרדים
 ונקרא מלאך הפט ששנינו נזק ומלאכות
 כבתי קנה אנכי שולח מלאך לפניך
 לשמריך בדרכי ועלנו נאמר לא ינום
 ולא ישן אומרי שאל ולבן נקרא שיע
 נוער וזקו רעז כ שמי בקדכי והוא
 קעשירי ועלכן אמר קרב האלה עה
 כי לא ירד משה עה למעק מעשרה
 כי כל הנבאים עה זולת משה עה
 היו מתבאים עה אמצעם שקס -
 והנפרדים ומשה רבינו עה קי -
 מקבבוד ולמה רמז רבינו אהרן בך
 עה בפיוט וארא באומרו ולך העאל
 באספקלהא המאירה ראו עיטך ונקו
 נס כן המלאך העאל חקו שרעם שלמה
 חמלק עה באמרו כי צוה מעל נבוא
 שומר ונבואים עליהם ואמר בתידי
 קדוש בעצמרת הקדוק כי לא ישא
 לפשעם השולח והשלח מרפשים -
 במאמר אחד כי שיע בקדכו כי אין
 לו כונה אחרת רק ידעת שמי וכן אמרו
 התמים עה נעדרה דארץ מעצם אמ
 ולא מלאך וקרה כל כבוד אמ ולא ארץ
 וככל אלהי מעצם אשק שפעים אמ
 ולא שלח אמ ק' אמ הוא ולא אחר
 זאלו קן מדרעק המלאים כפי מעשרם
 דאשנה מלאך הנוער שקוא כקד נאצל

מקבד הנזיל ואינו נפרד מעינו וכב
 מלא כל הארץ כבודו וכבר ברא רבו
 מבח דברי התמים עה שכבודו הוא יר
 והוא יר כקדו ושמעו וקוא שר הפטם -
 קנה דער עלשן והוא העוז בפסוק כ
 שמי בקדכו והוא סעף מנוק שמו זה
 במה ודמין המשכל ואתהו השעה
 וקס יען הנפרדים ואלו קן אלים -
 ואראלים וחשמלים ושופים מלאים
 אלקים ואופטם כרובים ואוישים
 וכל אלו מפריץ ויודעין מראם כל אחד
 כפי מעלתו ולא כפי כמותו והיות
 שקנועה יודע אורו ידעק כרורה -
 נקויר שהוא דבוק בו על כן נקרא שמו
 שר הפטם ודער עלשן ולעל שיע דאע
 קיית מלאך אף ללא יחסר שיע לעשן
 וכו' ורמזתה יתא ל לקודיך שלא
 קירב נבואת משה רבינו עה על דרך
 משל ותידק כלל אלא חאה קדור על
 עצמותו מעש דכתיב במראה ולא סתוה

המעלה

הרביעית בלהשג'
 כשמתבאים יואים
 ובהלם ותרענן ומשה רבינו עה
 שומר על עמדתו בלא יראה ופתד ופתי
 ודברי אל משה פטם אל פטם כאשר
 ידבר חיש אל רעקו לעמד שכאשר
 אין קדוש נבול כשמעדר עש רעהו
 ק' קיה משה רבינו עה שקיה גשית
 קנבואה כשלעור בלה מולשת כח קמנס
 הוא שומר כשלעור שיעדו קואיל ופא
 זק הפסוק סתו אומדך שרעם נאיה

ספר

הלכות

מעלת העבדים אשר נכזים בחלום או
 במראה אבל שמעתיא זכרם מן הכח אל
 הפועל על כן מריתד יעם זכרו ומדבר
 עמו . והעלמם שני מינים מן שמונה
 עם התדם ומין שאינו מדבר עם עם ילד
 אשה . והנה משה לא ירד למעלה מעשה
 ולא עלה למעלה ומהשעה על כן קיחה
 צורת נבואתו ששנים אחתים בקקץ שני
 שקשרונו מכח דבר החכמים . ודעת
 העלמך אינו כולל יורב מעלה שכלי פח
 מעצבו ומקודער עליו והמערב
 באמצעות יחיד זכר על עם דעת ה'
 העלמך ויגזי התורה מפלגים להבין
 דבר טאווערו בכל ביה נאמן הוא קועטן
 מעצמו שהוא קטר מעצמו קעלם ולא
 יתאר כיה אלם כשהוא מעין אין העלם
 קשול נקשר בסחור קעלניור מפרעם
 עי כללם שלא נשאר לו שום מחיצה
 והנה השנה משה במעלה העלניור
 הוא שר הפעם על כן קרמז כי שמי
 דקרו כלל אמצעני וזהו העלמך שמהוא
 זכר משה עמו וכעבר שזה העלמך
 השנה מעלתו כח מעצבו על כן . ש
 יכולת סאדם להשג וזהו מעם הודעט
 טא אר לרכך שהיא שאלה אפשרית .
 אמוץ השנה קעבול היא נענעה וזהו
 מעם כי לא יראת האדם וחי ועל כן ברנב
 אחד אומער הנה אנכי שולח מלמך לפסך
 לשמך בדרך . ואומער כי שמי בקדכו
 וכרוב אחד אומער ושלחתי לפסך מלמך י'
 כי לא מעלה בקקך וכעבור שמעתי

חזון

העקרים

העלמים חלקו ומעו כפי חלק מערכות
 והיה קשור משה כאשר קדמונו על כן זע'
 וארה לא קודערט אר אר אשר השלח עמי
 ואמוץ הכבד שבו היה מערבא משה היה
 שוכן על הארץ בין שני הכרובים על כן
 היה קשור משה למעלה לשואל כפי מ'
 מערכותו וכלל יעצו הפרע
 והנה נמר כל רשעה נמרית חלק על
 כן המצא קדמו כעטן העשן הארץ
 והפרעם וכלם רועים עצומים וכפוע
 קבוד מצביעו וזה שמועין מעטן
 קאופנים והחיות והקק עקשוא ער
 כאשי החיות והכסא ומראה אדם חלק
 קמעטלם יבינום על כן אחרי נסוע
 קבוד הנה והאיש נבואל כי מעטאל
 ארבע כעשה מעטן כחור קעלניור
 שבעים ושנים עבלי מל . וכתיב
 וכבא משה אל אהל מועד לדבר אר
 וישמע את הקול מדבר אליו מעל
 הכפורת מבין שני הכרובים ולא ימן
 הכרובים ללמך שלא היה נבואתו על
 יה אמצע כשאר קביאם אלם מבח
 קבוד יעש שהיה די באוצו כדרך
 ישאל שקוא טאל מה כבד קעבול ור'
 ועל כפי קראים פסקו שהוא מלמך
 ושהוא נשם ק לא ישעו קעשם מעט
 שיתם לו הכרוב הערקה והעלה כחוד
 מקום . וכבר השיב עליהם החפ השלי
 ו' אתן בעל עץ תיים מל כמה שהעוהו
 נשעיר ואמר וכל אלו קשור נשעיר
 ואי אפשר שיהיה מעטן על השם עבלי

ספר
הלבבות

קדו ית' לבן כשחנן לו שכל הבעל
אור השכל בהשגה פנימית נטן לואור
מזון זקיק בעצמותו ובעצמו
קפטימי וזקו הרעז בקיון פנים והוא
מה שאמר טז כל עמך אעשה נפלאות
והוא סוד העולם לבן לא כהרה שבו
ולא נש לחה וזה כשאתר העשה ע"ה
ונפניו את ועמך וכל העם קשיב
לו ית' טז כל עמך אעשה נפלאות
אשר לא נבראו בכל הארץ ובכל העים
וכאן כל העם אשר אתה טקדו את
מעשה יי כו נבוא הוא אשר את עשה
עמך וזקו קיון קפטימי שחנן לו שר
קפטימי כי לא עשה להם נפלאות גדולו
יותר ממה שעשה לעממיהם מרמלה
בעצמיהם ועל קיס מולת זה שאמר הוא
יב לעשה להשפן שכינה טקדו ישראל
ולקיונה העשה להם ולתפלת בעולם
וכעולם כולו כו קוא ידע ידיעה
קאספק להאה קעאזיק כענו כהרעז
אבל ככבוד העול לא קסדכל ופזיה
רעז רבינו אהרן כעח עב' באומרו
עמשה לא עלה לעולה מרעשה ככרע
כי לא יחזק האדם ותי ואל תרמיה
שכרע ולא ידע כי קין ער פנו שאין
כו קכונה בקיון קפטימי כי איך יתכן זה
אחר שאמר לו ית' טז כל עמך אעשה
נפלאות ואמ' אשר את עשה עמך
וקרא בעל מל אמר לא ידע שאם יאזאור
ישראל יראו מעניו והוא הנכון

מזון
העקדים

העקר הקדמני

לדעת הקדמני
כי קוא ית'

עליו לנו את תורתו קדמית ע"ה מעשה
רבי ארון קבביאים ע"ה כה להסכל
משן קאנוש להרבו בעעל ישר כד
שישי נחיים קנצתיים שעל יה תרתינו
קדמית יתדבק פשף כנוף דכתי' תורת
יי תמימה ומקור העלון מש"כ בת פש
אלמקומה העלון אשר נאזלה מע"ה
לבא כתיך ארמון קדש להשלים פעולה
באמצעות התכונה האלהית לקיונה
אלהים טאך וכנגד ק' יעלם כל העולם
ודע שסוד בנתינו הקדושה נבקה למאר
מאר מה שאינם כן שאר ספרי קדש
ולא כל שכן ספרי חול ולמה רעז דוד קמ'
המקל ע"ה על עיט ואכ"מ נפלאות
מתרתיך שאם לא היה סוד תרתינו
התמימה כל כך עלה ופזיק מה מעם
יש לשאל דוד ע"ה עם היונה נביר
אלה כודאי שש בה סודות עמוקות ועל
כל אות ואור של תרתינו האמתית יש תל
תלים והלבבות נפלאות נהם בעלמיהם
עשנו ואם דוד ע"ה אמר כן על אחרי
כמה וכמה אנחנו אלה פה היום כלותינו
ענתמעמו הלבבות מאהכנה גלותינו
קמרו הקשה ומעל צנאיהנו של דרך ארץ
יש שנאצו וכיטינו ספרי אבותינו
ונתקיים טו קוא דכתי' ואברהם חסד
חסדו וטו טו וטו וטו וטו וטו וטו
אתנו ודע עב מרמיה

ספר
הלכות

מצות
השקפה

מוצק כח. כיצד כוונתו כ
 כח שאמר פנים אל פנים אין הוכחה
 בו כמשמעותו פ פנים הוא כמנוספה
 לא היו לה עד שעטנו כעם והרענו
 וזה כהיות שלקת משה אהלו וצוה לו
 עמוך לעתה כעצא שנאמרו ישראל
 כמנוסה מקצור פ מהצרי אמר
 הצור כהרענו לצור עד עתה
 הייר שואל רחמים בעדם ובעבורך לא
 כלבים ואכה עתה מעולם מקם וצב
 אל המצנה כל שוב אל המצנה ואם
 כן לא תעשה אטל מעך מה שחננתך
 ואתנה לעשרהך יקושע לעלאתי
 מקומך והוא יהוה אלהי ישראל והוא יהוה
 העוצא והמבא ומקו ענש ומערת
 יקושע כן כן לא ימנע מתוך האהל
 שקוא אהל ישראל כען שבו אהל
 יעקב והשיב ל משה צ' כהרענו
 ובעם כבדו ויאמר משה אל מ' אלה
 אלה אומב אל קעל אלהים הזה
 ואכה לא הודעתה חר אשר תשלח
 עמי וכל אורה הפסה על שאתי משה
 לו י' אם אין פטך קולנס אל העלבו
 מזה ואמ' ובעה יודע איפה כ מ'
 מצאתי כן בעסך והשיב לו י' פ אר
 הדבר הזה אשר דברת אעשה כ
 מצאתי כן בעני ואדעך כשם מ' קרי
 לך מעלת משה רמ' עה' ומי זכרה
 זולתי להטכח עם יוצרו כחוקו

המעלה

המעשר בלהבאי
 אינן מתבאים בכל

ככל ער שירצו מה שלא היה כן משה
 עה' וזה מפני חומר זך והזכיס על
 כן עמוט' היה לעולם רוח הקדש והשפע
 האלהי הרי שורה עליו והעד קידון ה'
 הפעם ולכן לא היה צדך להזדמן לעבא'
 ולהרפון דעתו כה שקרי הוא המיד
 מוכן ומנומן לקבל הנבואה בכל עת
 שירצה כי הוא כעלמאבי השרת לפיך
 היה מתרבה בכל עת שירצה ככרוב
 עמדו ואשמעה מה יצוה ה' לבס'
 וכן אמר רמ' אהרן בה' עה' ומשה
 נחמיה כעלמך ה' ולא היו יכולים לאמר
 עבל מל' ושאר הנבאים לא היו כן ל'
 דברך לך אמור להם שוכו לאהלכם
 ומשמע האהל הם צב כעוף שאר
 העם לכן לא היו פנושין ומשורתין
 מה שלא היה כן משה עה' דבר' ואמר
 פה עמוד עתה כלמ' בעסקי על כן
 לא חזר לעולם לאהל הראשון ופירש
 עצמו ומאשרת אף מהרהורה לכן נקרא
 נאמן צד' ונקשרה דעתו בעליונים
 וקיה מקבל שפע האלהי כשהיה רוצה
 והדבור שמונמשש קול בקול בכל עת
 ופר כנבואתו בלתי דעה וכלק' ולא
 הרענו כען שמקבל קאחד ושומע
 דברי רבו לכן ועל זה שמו נקבע לו
 לעולם ונקרא משה כשם קבוע עלמ'
 מפני שקיה המיד משה מה עליונים
 ולא נשנה שמו כען אדם אברהם
 והוא ע יקושע ואיקים יקויקים ודויעים
 ודע זה ולעולם לא נסתלק מעליו

מקולת סקעוה קפתיים כסעב חאד
 לעודת ארבע חוקים ונשפטם כשר
 צונ' אלה לעשור מן בקרב האין ופס'
 ועמיהם ועשירם כי היא חכמה ופ'
 ובינכם לשטן קעמיום אשר ישמעון את
 החקים האלה ואמרו ריק עם חפץ ונכון הנה
 קצול הדק . שאנלמל הדורה לה היד
 נכרא העולם דבר' אם לא כהיה יומם
 וללה תקור שמעם ואין לא שעה למאר
 אמרו בחכמים ו'ל שקורה קחנה לעולם
 אלפים ענה דבר' ואהי אכלו אמען ואהי
 ששאוועם יום יום ועט ימם על קשם יב'
 הם אלף ענה ככר' כי אלק שעם ששט'
 כיום אהי עול' ג' ו' אל עשר מן קורק נום
 ע' אהי מען שקורה קחנה לעולם
 שטמי' ה' קנע ראשי' דרבו קדם מפעלנו
 משז נכר' מעולם נמכרם ועראש מקחע
 אין . אם כן קיור שטנה חלקנו אנו
 ורע אברקם עכדו כט ישקפ בחירו
 תררנו קעווסדק על אדע פ' כסודות'
 ורעמיה ועה עוב חלקינו ומה עשם
 ערלנו "

וקרב רב' יוסף בן הרב רבי יעקב
 הקדסאט אמר כעמיה
 שלשי טעם המסר קמאור קצול ומה
 הוא לשון הרב עליו השלום

ע"כ

ומפרינסט יעלג ואן סמאכנה
 הדברים עמוקים כרב על איעע
 ורחמים טע יס' נאיעמאד ואפע
 ובתורה נשקעוה אל סמאד ואן פ'

כמנה ומן א עלום
 עאלה יעל אוקא
 אלה מן רבוח פי
 עלם א קיאם אל
 צחיה וא עלום אל
 עקניה ולדלק יקול
 דאוד עליה סלום
 על שט וא טעה
 עפלאו מעמחך
 פלולם יעלם הדא
 א פאצול אלחכום
 אין פי כמאין קרא
 א כמאכ ענכ
 יחרב אל א ואקח
 עליה לה ירבג א
 רבה פי א מחאר
 דלק לה . וקד סאט
 אל איל טבא עליה
 סלם כעג מעט עה
 יכשטן א שו כעג
 א שו מעמח נפין מן
 מעעב קרא א כרב
 אעט א תהיה "

אל הרבה עד
 כאן לשוננו
 ובקיוור שטנו
 תררנו ואל סך

עעלג ונבוק ועמיה עעטק ועמיה
 נוחלים שט עלמעה עלם זק וקסא ופס'
 כט בכורי ישאל כי פי שעם נבן ל' לבן
 כל בר ישאל לחייב ללמעד קהורה ככל
 ומאודו וכל נפשו כלשון קהארג וקדוק
 טעמה וסודק ורעמיה כמאד כמאד "

חכמה ומה שלא
 קטע אלנו אלהי
 שזל בתחמה
 הקקט קכדור
 וחכמה קמל'
 ולמק אמע דוד עה
 גל עיט ואטעה
 נפלאות מעמחך
 ואם לא היה יודע
 זק הקציק קחכ
 שיש כהך זק
 קמפר עפלאות
 היה חכמה קהורה
 עליו לא היה יעלמה
 פט אלמיו שוכר
 זק ל' . ובקיוור
 קנכאיים פה אחה
 מעה עה יעל הדבר
 אחרי דבר מעמחך
 דברי זק קמפר
 אל הרבה עד
 כאן לשוננו
 ובקיוור שטנו
 תררנו ואל סך

ספר
הלכות

כחונן
התקדים

לכן נאמין שיהיה לנו חסד ורחמים
לעמנו כי עשה לנו נסים ומוֹת
אמנם ביעהם ולא כענו כבוד
אנכי עמד בן ה' וכתבם וכו' וכתב
זכו כבוד וחסד עבדי אשר צוית א'
אורה כחורב על כל ישראל חוקים ומשפטים
עלך יש לנו להאמין ולעשור כבודם ועלך
תקים ומשפטים הכתובים בה וקעשה
מעלתה לא יעשה אותם כעל זורח
ועשה מהרה להקל מענה

אמנם

יקלה ויעשה המצודה
כענין ובעלם לב שמעתי
וכמריזתו ולא כעצבו ונפשו יורה וכן
אמר דוד המלך עה' ואשכנש עבדך
אשר אהבתי ואמר עה' ומי יורה לך
חוקך יש לא ירבייש לעשות אותה
המצודה ולשאול לעת אה עמא ואיכונ'
ולעשר למען מצודה וכן ישאול ויחקור
פעם נפעשים ושלש חזר המעבר
שאלתי פעם נפעשים ויורח ושבחתי
אורה אלול הכתוב ולא אוסף לשאול
שקוף כשה שקדי ארון קנבאים שקיה
עט כרבלי הענוור ועש כלמך לא
נענע מלשאול דברי הוהעט נא ית'
דוכך ואמל עבם זמירות יקודה וישאל
דוד המלך עליו השלום ואדסה בעבותך
כנע מלכס ולא אפוש וכן אשר החכם
לא הכיין למד

אקל

יעשה אותה המצודה
להצדיק ולא לתבוע
האזהרת יעשה לשם שמים ואיזי חז'
שקול

שם סעבירה יד היותם ככיתר ענין לקחו
כל מעשה ספיהו הקיים והעתיקו
לשונם וקראום פשעם לכן כל ספר חתום
שיש היום ליה אומות השלם סוף אחרינו
הקדושים הם כבוד ורוב חומר שלמה
מעל חומר מעבם ומעל חומר בע קדם
לכן כל ספר מעב ורובנה שיתעל היום
ימך כפרת העולם כלם דלים ועומרים
מחקר ועשיית חיי תורהנו הקדושה
יבילה ויאהרה צור עלמם יאויבהל

עוב

ואם היות ספרי
הפלוסופיא שאטן
כעבאק ולא דסיהם
דברי הכורא ישר
וי' אשר צה' ס' ס' ס'
ה' מרע' לפ' ולכאר
דסיהם עין לשכנה
ואלקרודים וית'
חלחוי ופורפיהום
אזולרס צפי' ספרי
אריסטוטל' וכו'
לענום אשר פיה
ספרי בוקחא
ודסיהם איך נכה
הכורא ישר וית'
ואמרי הנביאים
ס' צחק השירוש
וקסאור בהם
יעהסיהם השעקם
אם היות קדוש
ועבר עכל

**ספר
הלכות**

וקיוור שדרכו מעשה ללבד במשעול
הפשא אמת וקבוכ כן קל תור לצד
ידבר וראיה כדורה אשר ברבתי להו
להורות מ' ואת' כפתיחתי וחפני הי'
קייסיות בעלבות שמשל כר יצחק
שחבר ל ספרים מן בראשית עד ויכלו
ועד לא טה מוכ דברים ופסוק
יקי אור אמונת בעלי האור והחשך
קמבר והוא הולך בתוך לא הכר
ובפ' תוצא הארץ מלכו תוצא מלן
וידבר על קעס ועל הצמחים קצנים
ונבולם וכפחוט עשה החיות
קביא חכמות נביות ובעמלה האר
עלה רב עשה נאון העלה ובפ' יהי
מאורות הקבא חכמת נביות אל
קצונות טל מאורות נפשה בביאוס
ויש מהם של ידעו

ואולם באומרו כי יתק שאת
כתבתי דבר עם הלכות
לא עם התורה והמצוה

כדי קשיב עליו מורי זקנ
החכם רבי אליהו בשייח
על ואמר כי יתק שאת ברבתי נבוכ
זה צריך אקוב שואמין בו כי ברבתי
קוא אחר התורה והמצוה וקיה ראוי ש'
שיהיה קורם יתקם עפ' ל

התשובה לדבריו עוד יתק לנו
ולצד זו ט כב
ידעו שהלכות קחש לתורה ולמצוה והתק
והמצוה סמכו לברכה ופשי המצוה
אלכא דמין דאמז והמצוה זו תורה

**חזון
העקדים**

שבעל פה ופסוק ראשון חכמות דאמר ה'
אלעזר קמכוס מתהתק מין שאת
קמכוס לעד לעולם עשויים באמת וישר
ואמר רב עשר ואר' לעזר ועסו ה' לעזר
כן עזריה מין ליכמה שפלק למע מוכה
שאין שאין חוסמין אורה עג' לא התסוס
אור עהשו וסמך ליה כי ישבו אחיו יתקו
ואם פסוק עסמך כפסוק יעשה לא כלשן
תכה דסמך לתכה

ומה שאתר כי קעס ית' לא כרב
רק עשרת הדברים
רצ' זקנ החכם רבי אליהו זל קשיב
עלנו ואמר כי אנה מצא זאת

האמיה כי קשיב' לת סרביק עשרת
קדשה ולמה לא יהיה כרבת התורה
נב' בצווי עד שהרב ה' אברהם אשור
כראור זה הפ' קור אמר כי התורה
הוא הדבור הראשון והתעשי והעקב
השמענה דבהם הנשאים וזק כר'
אלא יצא ממשמעות קפשא שידבר
המאמיה בזולת מקומם כמו שעשה
המין והעשם שחבר גלת ברבתי נפשו
לג שהוא התורה והעקב

והתשובה עוד לכה ככתב
ויאמר ה' אל משה

כתוב לך את הדברים האלה מ' וקרי שכתב
מעשה כלם ולא שאר דבר שלא נכתב
ובמענה תורה כתוב הואיל מעשה טאר
את התורה הזאת וכתוב ויקי ככלת
מעשה לכתוב את דברי התורה הזאת
על פני עד תומם

ספר
הלכות

חזון
השקרים

השקרי קעשי

אדער וואס
שקריה

הרעוועה קענען ענו מען קענדיק
הסמכה ע"י משה בן שמעון ע"י על קר
ס"י לענין כל ישראל אחת היא ולא שאר
דבר יעצוק גדולה וקמנה אשר לא נבדלה
על ספר הדין כהו דבתי ויהי סבלת
מעשה לפרוב את דברי הדין הזאת
על ספר עד תימם וס"י וזאת הרעה
אשר ע"ס משה לפני כע ישראל ולא י
יש לה צמנוד אכל היא לבדה עלתה על
כולה ואין יכול שום אחד להסיק עליה
דבתי לא תסיק ואפי' להחזיקה ואין
לצונע מענה אפי' אור אתה מעשיתו
קרעם זמתי ולא תרע וכל קעט
נשתי מעצור הללו חייב מעצור יתיר
כעכר ואין רעה אחת מולת זאת
לא סתם ולא נעמדת בפני אסתוב ויהי
כבלת מעשה לפרוב את דבתי הדין
הזאת על ספר עד תימם וס"י הזאת
ולא אחרי ואמ' עד תימם להודק שלא
נשאר דבר שלא נכתב לה צמנוד כשה זולת
מה שנכתב ע"י משה רב' ע"י וקעט
שכל קטבאים קטבאים אחרי מעשה ע"י
לא מעצמו אחד מעם שהוסף חדוש או
צ"ע דבר מענה שנכתב ע"י משה רב' ע"י
ואמ' דוד העלך על לשלמה כגו ושמרת
את מעשרי ה' אלך ללבתי כדכיו לע
למעור חקורתי ומצורתי ומשפטי ועדותי
כברעם בתי מעשה ואם הייתה אחת
מעורר כשה איך לא אמר דוד לשלמה כגו

ע"י ותידי חמורה כשה אמר כתיב
סמכ בתי מעשה ככתי' ויכתוב מעשה
את כל דברי ה' וסתובק זאת קמנה לכל
קחטן נ"ס אין מקדש ומאזרח בתי וצ"ח
כל ישראלם אחד ודבתי עלת ל' קדדי
והיה ע"ס ואתנה לך את לחות קחטן וה'
והרעה והמענה אשר כרבת להודות
כזה נדחקו בעל הקבלה עד שקמאון כ'
סעריה הפרוע אמל כ' מעה שאמר
כרבת דבתי עם קלמור
לא עם קתרה והמענה כ' השם י"ל לא
כרבת עשרת חכמים ופירוש הדין
תורה שכתב והמענה תורה שבעל פה
כ' כל מעצור כפינו נתינו למעשה כתימם
קדס שעתיד כהר וכן כרבת ואתה פה
שעתיד שעתיד ע"י כן לשוננו

והקדמ

ו' אכריהם / עזרא ז'
אמר והתורה והמענה
יש אומרים קתרה זו תורה שכתב וה'
והמענה קמנה הרעה שבעל פה והענין
כ' קלמור לבדי דבר ואמ' כדור
אשר כרבת להודות והשם י"ל לא
כרבת קמנה כשה על פ' השם י"ל
ולפי דעת כ' קתרה והמענה שתיק
יורו וידר יכו כדך ישרה עלן כרבת
אשר כרבת להודות והתורה שהיא
מעבור דבר אתר כדעתי וקמנה
וקמנה עומדת כדור קמאון והשם
והתורה כרבת דבתי וקשכתי וקעט כל
מענה רעה ואין כל התורה מענה והשם כל
כשה שאמר ויש אומרים ולא יתמו לשמו
וקיט

ספר הלכות

אמרנו שמשמרת מעשה כפי' עה' רבו מעשה
וקמשכל' יסין ט כבר רמזתה נפתחת
דצוב "

פוע

זמיו כ' מעשה עה' לא כרע התוק
שבעל פה כ' נצמק שלא
יכתבה כ' היה ראוי אמור לקרוב וכך
העודור אתר דור עכ שכא כ' יקודה
קנשיא שקוראים לו כפי' הקדש והוא קצן
כל השמועה וכל קהטן וכל הכ' אורין
וקפ' רוסים ששמענו מעשה רבינו ושלמדו
כל שכל דור בכל מקום קרובה כל
וחבר מקבל ספר המעשה ולמה עשה כך
ולא קטח הדבר כמע שקיה לפי שראד
שהתלמדן יתבטעין וקולטן וקצרות
מתכדשות וטאות ומלכות קרעה פשע'
בעלם ומתבדד וישאל מתבטלן וקול'
לקצור חייב תבור להיור' בד' כל
(ויש' לשון לכהן) שאמר כל העוב
על דברי תורה חייב ג'
על קות וכל קעוב על דברי חסדים

חייב תורה אם כן כנה שאמרו שקיה
אמור לקרוב כותביה חייבים תורה ובעה
זמנינו מעט ואמרו פחד שמא ישרכח
תורה ועשאל על כן כרע המעשה
יש לעשן לעבדים אחרי שקוריה
לקרוב תורה שבעל פה
כה שלא ישתח' למה לא כרע אותה
מעשה אחרי שקוא קיה יודע שישתח' תוק
ועשכאל וכן אמ' לו הש' ועתה סרכו לפי
את השייה קח את המעשה ארבע ישיאל
וכרע כ' לא שפח מפי זמנו ואם

מאובן דעקרים

מעשה חומשי תורה נכתבוה שלא
ישפח לא כל שכן עשים ואל' משפח
ויש עוד לעשן שאם קוריה תורה שבעל
פה לקרוב בעת קרית כה שלא ישפח
למה לא כרע אותה חלוקה קרעט עה'
היות שאהה מה שאהה כאשר ידעת
או למה לא כרע אותה יאשיקו המלק
וחלקיקו הקדן הצול היות שבעל
נערכת תורה ועשאל ובעדשק להם
שמערת התורה ככתוב ויקרא כאזנה'
את כל דברי ספר הדין הנמצא
בכתיב' וכרע וישעוד קמלק עה'
העמוד ויכרות את קפיה לפי ק'
לכתיב אחר ק' ולשמור מעתה ואר'
עדותו ואת חקותו כל לב ובעל נפש
לקיים את דברי קפיה חזק הסתם'
על ספר קמה' וכן כהה המלק שישו
פסח ט לא היו יודעים אר' תק הספח
בכתיב' לא נעשה כפסח הזה ק' אם
אחרי שקם שתי אר' כום רבעלה

שכתוב בתורה איך לא כרעו או קרע
שבעל פה' ומי יתן קחם יחדיו שון
ויק' להם לשועה' למחרת מעה' והם
שאומג' כ' בקראים קלבו אחרי שהי'
לכס ויצאו לשנות ולא רצו לקבל דברי
החסדים' ואם הם בעצמם לא היו מעלה'
אלו לאו עד שכתבו בתלמוד על כתיב
מאיר יש אומגם ומעם התפלים ואה'
אומגרים ומק ומעם שלא היו מתקבלים
אלו דברי אלו לא היו כותבים דברי חס'
כשנים כ' אם יש אומג' ואחריהם אומגרים

סע
קלות

ראובן

השקריים

וראיה

שנית למאמיהו שנקרא
התורה לשון צווי ומצוה

כבתיבה תורה כלשון צווי מעט דכתיב
וכתורה ובעצמה אשר אהיה אהיה אהיה אהיה
ומצוה כבתיבה מעט דכתיב אחריו והתורה
והמצוה אשר כתב לבם לשמרון לעשות
להודיע שכתב קבל מצווי ככתיב ויאמ'ר
ה' אל משה כתב לך את הדברים האלה
וכתיב זכרו אלש תורת משה עבד אשר
צוית אותם בחורב ואם דכתיב אמת
קיה לו למען אשר כתבתי ואשר

ככתיב ואשר ימסרת בפני

אלו אשר אלפים הלפני
שכתבו דמש אכלו

וראיה

אל משה ואלו כתב יק חזק ואמת
ומאד לשמור לעשות ככל התורה אשר
צו משה עבדי ואם שכתב יקושה עה
אלו אשר אלפים הלפני איך אמר על השם
יהי לעשות ככל התורה אשר כתב משה
עבד ו עוד למען לא אמרו לו השם

יהי אחריו שכתב עם היות שאמר

לו חזק ואמת אל העמוק וא כתב ענין
ה' אלוקי ככל אשר תלך וגם אמרו
אין הליכה כלת מורה ואין זק לא
שקם בעצמם סודתים את דכתיב
זה למה ואת החכם כי אצדקם
ויש ללש הפך דמש ואלו

ומאד שגלו דכתיב הקדוש קרב רב
אהין בעל המעשר עג' שאמר זה
אוסרו וק מעיר וקאמר עכד' ורוח
דכתיב כתיבו כי אין פה ללש כי הם
ועי

וראיה קרב האלהי רבי אהרן
שה' סתת תורה וזה לשון

אשר סתת להורות התורה לסתתו
הקבל למען שהוא דבק עם לחות האבן
עקר ככתיב סתתו כי התורה היא רב
שכתב כי לא כתב כי אם עשרת
הדברים והמצוה תורה שכתב פה אחר
חזק אשר סתת וכלל את הקבל ואלו
היו שתי תורות כדברי הבודאים לעה
אמר הואיל משה באר את התורה ולמה
קראו ומשנה תורה עכ"ל

עוד לכתבו דכתיב

וראיה

ככתיב כי תבא השמורה
לעשות את כל דברי התורה הזאת
הכתובים בספר הזאת ואמר הכתובים
ולא קטגסיהם או האמורים

קדוש ה' רבנו אהרן עה אמר
בספר המעשר ואלו וצאמר

וקדוש

כתבתי ולא אמרת מענה לבעל הקלע
עכ"ל ע"ל

שאמר התורה תורה שכתב

ומה

וקמצוה תורה שכתב פה
תורה וס מצוה
ככלל הסתיבה

התשובה

הם שצאמר לעמוד חקוריו ומצוה ור'
ומשפטיו ועדוהו ככתיב בתורת משה
קדי לך מצוה ככלל הסתיבה וכן אמר
השם יהי ליקושה עה' לא ימוש ספר
התורה הזה מפך והעיר בו יומם ולילה
למען השמור לעשות ככל הכתוב בו
וכתיב ככל הסתיב בספר תורה משה

עבד

צדיק לה יורה וצדיק שמתן העולם
 בלא הפסק היה שומע לאדם על אלק
 קרן ולשר אלק קרן ולאנוש אלק קרן ופנה
 לכל אחד מה צדיקים ופנה בעהם אלק
 קרן והיורה כל אלק קרן והיורה לצדיק אחד
 שומע לו עד אלק קרן אפי' זה בלא הפסק
 וזה בעל אס היה זה ברור שהאלק קרן
 הטובים כיערה אינם הם קרון לפי צדק
 ותמיד ולא לבט ולרענו עד דאינו
 שדוד על אחר זכר לעולם כדירתי זכר
 עוב לאלק דור וקנד שבעת האל והערתו
 ומחוייבות עד אלק דור וידענעמיה
 ומהרורה שאלו האלק קרן הטובים הם
 שיעור העולם וכמותו ומן העת האל
 ומחוייבו ומן העולם אלק קרן אכלפנה
 שער הקרן והעשם והוא חיוב שיהיה
 שבעים שנה שהוא יעציר שר קרוב
 העולם קצתם כקצתה מעשרא אדם
 על עד אשר נכב הכי וטעל ישראל
 קרוב כמעשים קרן וכלל העשם שלשר
 אלפים ושלש מאות וששים ויורה
 על הקרבה יהיה כל קרן קרוב כ'
 בעשעם שנה ויהפייב מנה שכלל
 העולם שבעים אלק שנה והראיה כזה
 ומחוייבו ימי שנתנו כהם שבעים שנה
 ותעלתנו שדב חיה הוא שהא יתקם
 את שמי יעגור לכל צדיק וישר
 צקות וישחרת וחסידותו ועי שקיים
 שרית האל והוא הורה כחם היורה
 שהעד שזאת היא השרית שנת' ה'
 אלהינו כרת עשנו כרת בחורב לא את

דלק יונב אין זמאן אל עלמם בלא נהאיה
 לאנה כאן יתפנ לאדם עליה סלם אלק
 קרן ולשר אלק קרן ולאנוש אלק קרן וכלק
 לכל ואחד מן אולמד אצלמא ואונר אל
 אולד אלק קרן ומן כאן כל אלק ואחד צלמא
 יתפנ לה אילק קרן פיצי קרא בלא
 נהאיה והוא פתמד אדה כאן דלק שח
 אאלק קרן א מדבור פי א תהא לוסה קרון
 לכל ואחד צלמא ש ואלה לצולמא ודחיה
 הם ואינה דאוד על אס יקול זכר לעולם כרתו
 דב צה לאלק דור פכסר אן פראיץ
 אלה ואונאמיה לא זעה אל אלק על
 פעלעשה מן דלק ונעה פי אלוהיה אן היא
 אל אלק קרן א מדבורא הו יתקדאר א עלם
 ועדנה ומשאן פראיץ אלה ונחוייה ומן
 א עלם ומשאן אלק קרן פאמה כס יתקדאר
 א קרן מן א סטן פאנה זכר אן יכון סטשן
 שטן איה הו צרוב קרון א עלם בעצמא
 בעשן נולק אן מעב כלק אדם אל אן
 כרב אל סת ואונעלר א איה שפיה כפישן
 קרן ונעלם א זעמ שיה כפישן קרן ונעלם
 אל שטן תלמא אלק ותלמא ישיה ונף ושרן
 סנה עאי א הקרוב יכון כל קרן שיה כפישן
 סנה פונב מן דלק אן נעלם א עלם סטשן אן
 סנה ואלתל על דלק לכל יש שונותו וססם ע'
 שנה פחצל לט אן מעט דלק הוא אן אלה
 הקופר אפועאיה יתפנ לכל כר ונלמא כח ונלמא
 ואחסנע ועד קאם כה מן עמד אלה והו אלוהיה
 אד כאן כל אכבר כאנהא הו אעהר אן יקול
 ה' אלהינו כרת עמנו כרת
 כרת וזו כרת לך איה

ספר
הלכות

ואם הם בעצמם אינם מעודם או למה
אלו חייך יקבלו דבריהם הקראים לכן
דבריהם לעולם לא נכתבו עד שבא
רבי אפרם ז"ל ופסק להם עקריהן ועד
היום בקצת מקומות ובעניני בענינים
מנהגים מצד אנשי ואם קבלתם
מפי איש אחד לא יאמרו להם לדבר
הקפידו ואם לא יכוננו דעה הקראים
אין לרעה מפי שתי אנשי אומה קלה
למשק משפוח לבד מה שכתב ביהודה
הקדושה יקראו קטורה ומשפוח קלב
יבירה

סוף דבר

הנהיגו הרמיה
הנהיגו לנו מפי
הצדקה עליה משק חיינו עק' אחריה
הכרעה ע' משק רצ' עק' לבד ואין אדם
יחסי להוסיף עליה ולא לעבד ומעלה
ומארה היתה אשר שם משק מעורר
לקהל עקב טעמינו לעדי ע' פ
אלהינו לא יחלפנו גם לא יחייבו
לעולם אשר הוא עלם הקראים יוכר
קבול שקוח לסיף שבעים אלק שנה
ואז יהיה כל העולם חתום כי אמר אבו
חיים לעשור את מעשר תהינו אחת
קיוכל הצול כי אז ידע כלם את מ'
מקצת נשע נחלם ידיעה בחנה וכן
אמר המאור הצול רב יוסף
הדואר עליו השלום
בספר המאור הצול סמאמר שלש
כשע שסע וזה לשון קרב זל

מאונן
העקרים

אמר האל יטרויה
לא יהיה לך אלהים
אחרים על פני
ואמר אחריו ונעשה
תסד לפנים ואמ'
במקום אחד ושקו
ל' על פניו ואמר
בו נוצר תסד לפי
ואמ' בלאו השט
ועק ועורר מעשה
החסד עד אלק
דור אינו נודע
כוננו בלאו השט
ועק ועורר לא משקו
אמר עג' וידע
כי ה' אלהיך הוא
קאה' האלקתאמן
שנעיר קבה ר'
וקחסד לאוקטו
ולשוננו מצורנו
לאלק דונ' ויתרה
ומעמלמק שמונו
שם לשם במקום
אשר אמרם עד
אלק דונ' שראנו אלק
קוק ואי אפשר
שיהיה זה האלק
קין כלאום ששעה
צדק וקיה צדק
שאלו היה האלק
נפסחם מעל צדק

שפי

קאלה נלמשל לה
יהיה לך אלהים על
פני וקאפ אפס
ועשה תסד לפנים
וקא פי מעצב אכר
ויעבור ל' על פניו
קלפה נוצר תסד
לא לפים פקולתו
פי הדן למעצב
פא עלא אחסאן
אי אלקי נל' לם יבין
מעמלה פי הדין
ל מעצבין כל כחן
מן מבאן אכר וקו
קולה וידע ר' ה'
אלהיך הוא האלה
האלקתאמן שומר
הכהן והחסד
לאוקטו ולשוננו
מקורו לאלק דונ'
פכין מן הדין
אין קלה קטך פי
ל מעצב אלק קאל
פיה אי אלקי נל'
חנה אראד אלק
קין ולם פי אמונא
מן קאל אלק קין
פי כל אופן שש
צלתם ובאן ע' לוא
לכאן אלק מעמלה
מן כל ברא לפאן

ספר
הלכות

נבוא אקיש להם מקרב אתיקם נעך
ונתת דברי כפיו ודבר אליהם אלה
אזינו . אין ראוי לעבור קנביא יותר
משנן פשעים . והמענה קנביא
יורב מענה סאלו מענה אלהים כי
העם הוא שלתו ופרנס לא תפואר
ה' והמענה חייב ומכר מעדות נעא
שכבא שכומן פלוג ימור פלוג או
ענת פלוג יקיה בצורתו יכלע
קאין אר ער פלוג ולא נדקיים
אפלו דבר אחד מענה שאמר אין
לחשוד עליו כי אולי עשו השוכה
ונתם על קרעה כי ארך אפים ורכ
חסד הוא ונתם על קרעה הלא תראה
אר יונה בן אמרי שאמר עד ארבע
יום ונה נקפכת והיות שזכו בתשוב
נתם על קרעה אשר דבר ה' (עשור
להם . מי שאינו מענין לגביא . ה'
חייב כדכ כיה שמים שטאמר והיה
האיש אשר לא ישמע את דברי אשר
ידבר בשמי אנכי אדרוש מעמיו
נבא שאינו מעודה של חורב ית' חייב
כדכ דה שמים שטאמ' בחזקל ודמו
מעדיך אבק נבא שרצה להוסיף עלה
אחרי זולת מעוה היתה או לגרוע
מעוה אחר אפי' כשלה הקן טאמר
שהוא נבא שקר וכדא חורב ולבו
שקרי כשלה הקן טאמר כי אריכות
יתים ואמר החכמים זל קוי זקיר
כמעוה קלה ככמעוה שאין ארדי
יודע מהן סכין של מעוה והנביא

ראובן
השקרים

ההוא אפילו אם עשה חלק אומרו ויד
עבודת טאמר שעשה אורפ בלא
ובכשוק והוא חייב עתה ומערתו כג'
כסקילה . ואולם נבואת הנביא אשר
שלחו ה' באישן אורב ככל מעה שיאמר
לנו מאר עקדה זרה אפי' עשה אתה
לעת החק ואז טאמינהו כל דופי .
והקור וספק שלא כדא דברי קטם
לבו . היוצא להכנס כדברי הנבוא'
פוש עצמו יענה שבות קומן ומ'
ומאוריחות המין קטם ומנרז ומקם
עצמו כקדושה וכעקדה כל ימיו ו'
ודעתי שכונש אר יצרו מעה נב
עליו ושיקא דעתי נוחה ומחבה ומפני
נבולה ומעשיו מעוה ונכונם וזהו
שלמות העש ושלמות העדות ואז קונ
עלם כהכלית השלמות ומוטב המע
כמעשים אלהיים ומעדי מקשרת
ידיעתו בעלונם ככנס כפרדס
החכמה מעוה כנורות העלונות
ומעדי עליו מעשפע רוח הקדש פדעו
מה שלמעלה מעמו לפי קטב הכתר
מערך קסלות חכמה שהם הצורות
הקדושות איש איש כפי מעלתו
לפי עדינותו . ואז שורה עליו הנבא'
ומתעצמו רוח הקדש נעצל מעדי
חיותהוה ופאלו נקפך לאיש את
ואז הוא כעלמך אלהים ומחברת
נעשו עם המלאכים שהם בעדות
התעוה אשר היא השאיית הנק'
אישים . ומעדי יכיר ומכין עצמו

ספר
קלות

חזונו
השק

עכ

אכזרנו כח יי אר הקב"ה מאת ומעש
פגאר זלזל כלל זלזל ומתפעל לך אל
אקדא זמן אלבושא ומצור זמן א חברה
והו בעד אלק קרן מן אברהם זמאן אל
דזניא ודלק עמדהא לא יב פילאנויל
ני דא וקדא נאעק טאלתאכ א חב
ומכרב למן אדע אן אלגיה לך
רנב פילתאכ א חברה והו כין
נדא

אכזרנו כח יי אר הקב"ה מאת וכו'
אכ כל שקור הצדק שמורה לו עי סוף
זמן השלם והוא תשג עלם הכא והוא
אחד האלק קרן ועמלך בהאת השלם
וזה הוא פועל אין ראוי מולך זה
וזה הוא בעול השכר באחריות ומעקר
מי שחיה שהתורה אינה תיעשר בשכר
האחריות והוא כבוד למעד עד כאן לך
לשון קרב מל

סוף דבר תירנו הרמיעה היא
את מעצותיה וחוקיה

קיימת לעולם ועד נאנו חייפם לעשות
עד הכול הדול שהם שבעים אלפים שנים
לעמוד לבא בעולם הנשערת שהוא רוח
התירנו והאש מרשימ בו הצעל והעש
קאש וברכב קלח כה דברי באש טאם יי
ס ער מענה ותורה אור רל מי שעשה
יזקירו כזוקר הקיע מ ומי שקוא רשע
תבנה וזהו ותורה אור שקתרה יהיה
אשר אור לו כציון ותנור לו כדושלם

לעמוד לבא בעולם הנשערת שהוא רוח
התירנו והאש מרשימ בו הצעל והעש
קאש וברכב קלח כה דברי באש טאם יי
ס ער מענה ותורה אור רל מי שעשה
יזקירו כזוקר הקיע מ ומי שקוא רשע
תבנה וזהו ותורה אור שקתרה יהיה
אשר אור לו כציון ותנור לו כדושלם

השקר הקצוץ

לעשר ולחיות
שהוא יתע
נבא שאר הנבאים וזה השקר נבאר
שקר הקצוץ והנבאים שנתבאנו
קודם מעשה רבינו עה כען אדם חנוך
ומתשלח נח שס ועבר בנו והאכזר
השלשה עה ומולתם הכתופם בתורה
אמתהם ואפילו אם לא היו בזמן מעשה
כבר קעד עליהם הוא ית ולתה אמר
דוד עה עדותה פאמעג וברל בתרף
נביא מקדכך ומתוך כעונ יקים לך

ה' אלהיך אלנו השמען אם כן הנבאי
הנבאים אמרו מעשה עה נאמן אורם
שקרי נתקיימו כל דבריהם ועד היום
אנו רואים שלא נפל דבר אחד ומכל
דבריהם ארצה שקנבאים ישנו הקר
האלה וידיכנהו כפי מעלת כל נבא
ונבא לך אם יקום נבוא בתי זה
דור וינדו לנו דברי השם ית על הנבון
ומעלה קעתידות פעם ופעם חייב
אנחנו לקאמן כל דבריו אשר יצוה
לנו כי קוא המלאך המלאך טוב בעינינו
האמצע בין בראשו וביענו ככתוב
נבא

ספר הלכות

נופל. סמך קים א ציבו ע"ה וכו' ה' העולם פ"ה רוצים להשלים עמנו וזה דקיות עדיק עלנו השנתה אלהיה שמוסר עצמו למעיה לאהבתו יתבר' לפ היותו זרע אברהם אהבו והיה דומה לאביו בדיוקנו ונס כמעשיו ובארחותיו הישרים ולמה העז הכתוב באומרו — אברהם הולד את יצחק שכל כוואיו היו מכבדן אותו שהוא בן אברהם שנאמר כל כוואיקם יכרום כי קם זרע כי כך ה' וכן יתקב ע"ה שרצה לכן וכל יושבי הארץ להשלים עמנו וכן זרע אברהם עבדו בע יתקב בחיובו כמעשים — מעצרתו משנת עליהם חסדו ואובו ה' הצפון בעלמנו קאלית יודע את כל מעשיו ונתעשרותינו ואינו נעלם מענו ארחי מעלולינו וכוחן את לבבו לדעת רצונו אעפ"י שאין נעלם דבר מענו דברו וכוחן לבות ה' וחוקר בכל יום עת כוהיתנו לעשותיו דברו כי ע"פ ה' על כל דברו בע אדם והוא ית' צופה ויודע השתדות לה' אלהינו והנבליה וכה' הראשונים מאז היתה ועפ"י יצאו ואשמיעם פתאום עשירה ותאכנה לכן יהערת איננה כה עתה ושוה שאינו אצלו שום חדוש דבר כעונו וזה כי יהערת הוא עצמרת ועצמרת הוא יהערת ואין דבר כוסף על עצמרת כאשר בארבו ואין לו לא רבו ולא שנו ולא תוספת ולא חסרון לא עתים ומעטם והוא יודע הכל שהיה והחזק ושיהיה ולה נקרא שמו

הלכות הפקדים

יהיה נשם הויה כי הוא הקו האמצעי ואודיע סודו במקומו ועמק חרותו על כל שכור החמדה "

הפקד התישי

לדעת שהא יתעלה שוער ונעלם של מאתיב שמו ועשה מצותו וקם השריהם אשר קם קורא החסידים והצדיקים של כל דור ודור נועל נעלם קמונה בעולם הזה ובעולם הבא שהוא עולם החיים והנצחיים לעד ומעט הרשעים על מעשיהם קרעים והעיקר קם החסידים קעשים את המצות על פי הדין והיושר במדה במשקל ובמשורה והתסידהם קם החכמים והעושים המצות עדותם מחיובם וזה הוא ס"י למצות ונס קמון קעם שומרי וענשי את המצות יש להם שבר לפי מעורם אולם המעשים קם החסידים קמעטם מעשות המצות שניה קאל ויש להם עונש גדול ועליהם אמר הכתוב תלעגם לא תעור ואשם לא תכבה אכל עמי הארץ הם הסכל ועליהם אמר הכתוב כי קנה היום — טא בושר כדבור והיו כל מחם וכל עשי חשנה קש ולה אורם היום הטא אמר ה' צבאות אשר לא נענוט להם שונש וענף מצוקה למה אמר שלמה המלך ע"ה והכסיל כחשך הולך וכן אמרו החפשים עהף מעמר תלמיד חכם מכין גדול עם הארץ ועי —

ספר
הלכות

חובת
העקריוס

עצמו שאינו סקדמורו אשר היה
בארה עש . והנביאים הם מעלות
מפלות כפי מדינתם בתפנים שהאח'
נדול מחבירו במעלה חכמת יח ערו
וכל הנביאים מולך משה רבינו עה'
מרבבאים בחלום חזיון ללה או פנים
מרוך רבדמית בעו שקיה באברהם
כפרכ ונהק אימה חשיכה נוסלת
עלו . ונדטל עה' כרני והוה נהפך
עלנו למשחית ולא עצרתו כח וכתוב
במראה אלנו אתודע בחלום אדבר
בו . אפצער נבאים עשיתנו ויהם -
נשלים ואבהים מרבועשים ופח
החמרי נחלש ומרעונג הנקל לנער
ולחכין עה' שהוא יואה והנביאים אינם
מרבבאים ככל ער שידעו . אללא
מרבועים לקבל שפע הנבואה יקה'
בהרבוודות ופצמיתר לב כען שמי'
שמצאנו והיה כען קמען ויהי עליו
רוח ה' ופני ורחי רוח יעקב' וכבר
ערכה כל זה בעקר הרביעי עה' -
קיעב לפי מעלת מדינתם .

ורצ זקנ החפ יפנו אליהו
בשייט מל אמר -

כי אחר הנפש הנבואית היא הנפש
השכלית . ולפיכך ראוי להיות מוחז'
החכמים בויץ הנלית במדינת
הנביאים כמיץ המעלות והוא הנכון

קיעקר השמנית לעשרה כל
מאמית קיערה

הם מושגמים השמה שלמה מאתו -
זוה באמצעות קיערה עמנו וראו
כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עלך -
ויראו יעקב . וכתוב בעם ארץ ליי'
אלהים וכתוב בט כבוד ישראל . עלכן
פי שנים נקב בחלקינו טאשר פרשתי
ומה מאד חכין ישראל לפני יוצר הכל
ענתן להם בחלקם שפיות תמדתו טס'
שדשפלה נכרא העולם שנאמר אם לא
בדית יומם וללה תקור עינים וארץ
לא שמתי ה' אלעמר הנדול כן הווקנו'
עה' אמר הקצה ערעץ פתיה ששמה
יעשיה לברוא את העולם שג' ל עצה
ורשיה . וכאמצעות אנתנו חייבים
לפני ארון הכל ונבבחס בעט הכוור
כברכ והחזיקו עשרה אנשים מכל
השונות העים והחזיקו ככנף איש -
יהוה לאמר טלפה עמכם כי שמענו
אלהי' עמכם . וכת' ונדע בעים
זיעם וצאצאיהם עתך העמים כל
ראיהם יברנס ביהם מרע בורך ה'
ונאיער נהלכו עמים רבים ואמר -
לכו ונעלה אל ה' אל בית אללהי
יעקב ויונו מדרכיו ונלכה באותותיו
כי מעיון רצא תורה ודבר ה' ישמעלם /
וכן מצאנו שאשעלך בא לברות פהר
עם אבהים קיור שקיה עלנו השגחה -
אלהי' ומעם זה קפיה בעקומעו -
אטארו למה היו טבע כשורת צמן
נקבות ומה נקרא הכאר טאר טבע
ומענו . יצחק אטנו עה' לא היה
יוט

כפר
הזכות

תשוב
העקרים

תכחתיים ג' ואמר שואר תכחתי מעור
 מאת הדין קמיתת האתי התי זה היא מתיבת
 הנפש וכתב פירוש זה שלמה קשה בפסוק א'
 חוזקת עם תשבותיך כפוף באומרו פורע
 מוסר ומאם נפשו ושומע תכחה קונה
 לב. לבך מייסר ומצדק השם יב' הדין'
 בשלם הזה על מצותיו ותקורתו נמשפאיו
 וצורך אורם כפוף ושבתיך אורם כחוב
 סה שיקיו מופנם לקבל לעשות מקום
 בראש. ומצדק למד אשר המשורה
 צדופה אתה כן ימאד על כן אשר בשעת
 יתיר ועבדך אהבך מפני מה יעפני
 שארה הוא הקבל אורניו כמעצער
 בחיבתו מסיני ולמה אשר אתה כן
 צדופה מען הוא לכל החוסים בו ומפני
 שמתוך ומצדק אורניו ש תורתו לבן -
 נמשלה לאש שמתה קלם סה דכה כאש
 ב נאם ה' ונאמר ה' אלהיך אש חסלה הוא
 וקסכה הוא עקרא בתאר האש הוא סגור
 שמתוך ומעקק ומעבך ומצדק ומצדק -
 האיש כאש למק ולכסף סה שיקיו מופנם
 לקבל ככל עת שיאה ולתתילם את מופ
 קצפן. וכן אמרו התנאים לא טרבו קמיתת
 אלא לצדק כהם הדין ואם יעשן מעשן
 לאמר למה נפיעים קצה קם בשלם קמד
 כקרי ימים. קהצובה קהקם נפמ'
 טען קדור - שטאש מפני
 קרעה נפמ קציק ומעשנים לשם כעוק
 קנדול ומק מפני שלא ידענו קלא תדאק את
 תנוך כן יוד ואת אלכו הקטב עמ' טגד
 שזכו ומק מפני שקיו שוערים מאתנו וששים

כצופים היו רגורם אנשי טעולוה -
 זכו סמח שזכו כי שמה מצותו בשלם
 קזה ולפסך עולם הזה הוא עולם קמעא
 ועלם קמ קום עולם נעול קמבר קאמט
קשך קעשיה לדבר שקשם
 יב' לא מאם
 אורניו כפולתיו שג' ואף נס מאת סהיו
 כחך אורניו לא מאסתים ולא נאלט'
 וכל מה שאנחנו ערה כצה וצוקה
 מעשינו קרעים נכחו לנו אלה לבו לא
 שאל יב' עזב לנו נשכח אורניו ואיבו
 יכול לקצלו חסושלם שהרי קהדיהו
 כמה פעמים עשוכתדכו קרעים
 ולא שמענו ולא קמנו אמן לעולמי כמ'
 ככתב וישלח ק' אלהי אבותינו עלנקם
 כד מלכנו השכם ושלח כן חמל על
 עמנו ועל מעונו. וכרב ויקיו מעשבים
 כמלאכ אלה. ונמים דכה ומעשבים
 כעמנו עב עלת חמרה' כעמנו עב
 לאין מעפא. אל נודה ונאמר כן ודא.
 עונותינו ועונות אבותינו ומעשינו -
 קרעים עשו אלה לנו. ולא עזר ומפני
 אלה ינכר כל מופ מאתנו לבן מצדקת מ'
 מעשיו וכל מה שזכר עליו כשיק ה'
 ככל דכו ומסד כל מעשיו ויש שלח
 יאמין זה אינו יהיה ועל טאמב אולת
 אדם תמלק דכו ועל ה' יזעק לבו ודע
 שאלהינו יג' ושתכח שגו לא סבת אורניו
 כעלותנו זה הער והקשה ופיה קיים -
 אתנו דכה כי אל חוס ה' אלהיך לא יוסך
 ולא ישחיק ולא ישכח את סבת אבותך

ספר
הלכות

חזון
העקדים

כרעם עם וכן כערב קוואים קשר
עם ונקראו קסכלם עוהם שביעיהם
לא ראו אור ולא יאירו ואפי' שהיה
בצער בעולם הזה והמשעם שקמים
ושלום ושאנעם אין לנו להרהר אתר
עדותיו של השם ית' וכבר הרבו
החכמים לבאר זה ודבריהם נצטנו
משפר ואמר ירמיהו עק' מדונב
יורד עשם צלתי ואמר שלמה קהלך
על' יש עדיק אובד כצדקו ויש רעב
מאריך ברעתי והרען במה שהאל
ית' עתיד להנקם מהרשעם לעתיד
לבא שהיא הנקמה האמיתית לבן
מחיק להם בעולם משהי סבות האת'
להסיף על חמאתם פשע' והשעתי הוא
שאדריסה מחיק אורם כה שלא יהיה
להם פתיון פה עלכן הם שקמים
ושאנעם ולמה אמר המשורר בפרוה
רשעם כענו עשב ויצצו כל פועלי און
לקשמים עה ער' שהוא זה קשעש'
הרעירי' קסבה השלישית דעלק'
אלברעלה שלום ושקמים ושאנעם וק'
ית' נקרא שיעו הקדוש אך אפיס וקיא
מדה אתר מהשלא עשקה מעורבאשר
תבאיתו כיעקונו לפיכך מחיד למא'
להם כזה קזמן שאול יתקן אריות
הזמן ישוב סמכות ויצלנפשו משאר
שחרבו נם לו ענה נשמה מענה קדש
ורחמינו על כל מעשיו וכתוב כי לרא
אחפון מעור קדשע נאם ה' הלא כשבו
מערכו וזיה ובר' והרשע כישוב מעל

חמאתו אשר עשה ואמר ארכל חקותו
ועושה מעשמו וצדקה חיו יחיה לא יעלה
נמצא שאם ישוב הרשע מרשעו
אפי' עשה כעק חמאות
ועשה אלק' עבדות ואחר' כן שכ ברשעה
מקוללת השוכר ונכפר שנותנו ועשק
עג' יעמוד לפעורו ואיש חן ומשכונתו
וישוב אל' וירחמנהו ואל' אלהינו כ' ירבה
לפניה' לת די למה אל' נם כל תעארתו
שחמא ושנותנו ששעה מקודם כצדקים
כשישוב ברשעה שלמה כמע שאבאר
לק כעטן השוכה ומהו יעק שאמ' ישעיהו
כן ע אמון קטא עה' וילך שוב כדק
לכו' דרכו ראית וארפאהו ואנחהו
ואשלם נחומים לו ולאכלנו ומה שאמ'
ולאכלנו אל' הם תעארתו ושנותנו
שעמיעם לו אכלת אמתה כל משכר
ואם תראה את קציהקים שקם כצער
בעולם הזה לענו הוא לקם כי אין צדק
בארץ אשר יעשק עוב ולא יתעא
והחמא הקטן לעול רבול הוא ל' לכן יעסר
אורם בכל יום ולאק סר אורם ואמר
מעשה כתינו עה' ארון הנביאים כי כאשר
ייסר איש את כפו ל' אלהיך ומיסרך
יעצקו לך אמר שלמה קהלך עמ' כ'
תכסלתו מעסר ה' כע אל' תמאם ואל'
הקוץ כרפתתו כי את אשר יתקן ה'
יכח וסאב את כן ירעה' לפיכך אדיר
יש לו לאדם לשינה יותר כשעסר אותו
בעולם הזה ואינו מעלים עטו ומענו
ענה ולמה אמר שלמה עמ' און שונע

ומכר

ספר
הלכות

כאן
העקר

את אונסו ואת כל אונסו קעלם דכח
וקיו שיעם לעופהם ורדו בנין שיקם וכו'
כי קני והעמלכה אשר לא יעבדך יאסו
וקעים תקבית רבו ושלעמדהם שיעשו
לכד ברחמי ואלא סאכוריו לא כעו
שחושפם קצת פתאים שכשיבא העלך
קמשיח יבא כה ששלול שלל ולבבו
לנו את קוסיקם ולעצב את שותיקם
היפול ולא כולל למוללו ולשארם למוכחור
ואיטון כעו שחשכו הפתאים אמנם יבא
להחטבו בדרך ישרה סאכר ביאתי והעלך
קמשיח יבנה את ביתי ויעקבם ויהיה
דכח' וכו' העלך חכמה של שומע ראש
קומעו וכו' מקים דבר עבדו ועצמו
עלמכו ישלם האונס' ליושלם תושב ולעו
יהודה רבנה ואתריסן לא ישלם אונסה
אחרת עד שלם זולתו אל כה ישראל
כתיהו ומרד דוד ע' העלך על כסאו תשד
ולא יקיו עוד לעצ נוס ולא יחבו עוד לשתי
מעלבו רכח' העשוהו לערבה העשה
ולל' אין קץ על כסא דוד ועל מעלבו רכח
אורה ולשעה קמרת' העשה זאת האור
והא זק קספוק כהינו יא לשאול לעש לה
העם של לערבה היא סתוה אל כדאי
לכחלה נכרבה העם סתוה להחשך הע
נול ולעמלק ש שבעו סמרת העם היא
סתוה וערדה להסתח ק העשה היא
סתוה וערדה להסתח וכשיבא העשיח
בערית אלהינו ויפת זאת העם יפת
העם סתוה שקיא כחמעה ע' ככרוב
ואהי אוכר כחמעה ויושלם אשר הע' פתא'

ועני

נשעיה אכל כח' וקומע סמרת קעלם
של ה' פתחה הוא סוד להחשך שבעו
סמרת העם היא פתחה ק תועה ימא'
הם פרוצים ופתותים שרה וכעו סמרת העם
היא ערדה לקסתרם כדואר העל סערת
העשה ק ערדה ינושלם שיכנה אותה
העלך העשיח ויבנו נחמיה ויסתרים
פדויהו אז מעד יסתר קעלם של קם
וקשעים יחזק עוד למקומן ולמה רגע
ירמיהו ע' סאכור' מכעו סאכר עשה
ולסן סכרוב ק' הע' של עכעו זערא להוע'
שכעו סערתה זאת העיר להתייר
ליושנה כ' ערדה קשעים סתוהו
למקומן ומה הוא ע' העלך העשיח ולא על
ידי זולתו וכרוב נאמן כוק וועלם
עד שלם לפתך כסאך יקיה כבן עד שלם
וכסא דוד הוא כסא ה' עמא' ויכח כעלה
כ' לעכר על כסא ועלבוה' על ישראל
נאמ' וישכ שלמה על כסא ה' לעלך רחוק
דוד אכר ויזלח ולא יכונן הסיר כסאו
עד שיתקום נקמתו מעמלק סמרת
מעלמה לה כעמלק לפיכך הוסדה קלח
אל הכסא וכרוב כ' לער סאכר הכסא
שלם עד שיתקום נקמתו מעמלק ונע
הוא הנוקם נקמתו של שיכונן כסא מעלבוהו
מהוצי העם שלם ככר שחוק נ' והוא
מדה קדן כ' חצי קעם הוא שן שהוא ה' הוא
מדה רתיים עלס כחכמה חצי קעם שהוא
ה' כהלים קעם כלם תולת עפט שהוא
חומע לחסד ולרתיים עלסן כהב העצות
סמרת א' ה' לעמלק אס העשה מערת

ספר
הלכות

חובת
העקדים

אשר נשבע להם . אמנם השם הרב
מזכיר הרבה ומקיים אותן שמה שטעם
ומצות להם כהרמאשום ונאמר וזכרתי
את בריתי יעקב אף את בריתי יצחק ואף
את בריתי אברהם אזכור מעתה לך נאמן
שחשד מ השמתי עלינו יורב מעל בהתני
אלה עשה לנו כלם כעלנו כפי מעשנו
הרעים שאתם נבא להתכבד לך ישאר
מאמר נפסד אלא שהוא נושא עין
ופצע שטעם אנוכי הוא מעותה
משעך לעצמך ותעתיך לך תזכור
וכתוב קזכיתי נשפתי יחד ספר אלה
למשן יצחק . ודבר קוראנו בתוך ד'
מלביות שהם אדום אדון הלב וישמעאל
ועם כל זה אנו נבחר כעצמם לקיים
מה שאמר קצת כל מאותהם יבאנו
הם זרע כרך ק' . ויודעם שאמנותנו
אמנות עם קיורינו ויתר ידע מעלדי
לנו באמנותינו . ונאמרנו מעלם את עבוד
לעצמם מאהבם וכל מה שהשמתי יתבד'
אשר הוא חנפה עלינו המעיד לכן לא נפחד
ס הוא המעיד בענינו שטעם כה אמר
ה' עשך ויזכך מבטן יעמך אל אלהיך
עבד יעקב (ישורון) חרתי בו .

העקר ק"א

לדעת ולהאמין
שהוא ית' שלת לו
קטאל לבולנו מהקללה הזו והוא קמלק
המשיהו מערע דוד קמלק עק' דברו ואל
מומר מעט ישי . ונצח תשרשו יסרה .
ונאמר והוכן תפסד סא וישב עליו טאמר
טאהל עוד סופא ודום תשפא ויעהיר עק .

וקוא יבא להישיהו ולהדיכנו מעשלי ויש
נשמחה ובעלזו לב שקעים ושאלים אין
שמן ואין סגולה וארדה שטעם אש
תמנענו ואיש תמנענו ויורנו את
דתי תיה ונתיבי העלמה הכתובה על עשה
רבי עה' (לכתוב כה הוא קרוב למעריב
אל מערה דתכמה וכפנה וכנבואה כפתי
ונתק עליו קתה קת תמק ופנה כורח
עצה י' מעמך לך כל אנשי דוד ויהיו תפס'
עולם וצדיקים ורות הקדש שורה עליהם
תמיד ורובם יהיו נבואים דברי ויהי
אחרי כן אשפך את דתי על כל פש
בעבם ד' חזוננו ודאנו . כי לא יהיו עול
קשה עוקל ומערים את פי ה' כמעשהו
אבותיהם דור צ סנור ומורה דברו ולא
יהיו כאבותם דור סנור ומורה דור לך
הבין לבו ולא נאמנה אל קחו וכתוב כה
אמר ה' אלהים וקצתי ארבעים מעשים
ואספתי ארבעים מען הארצה אשר נפלים
בכם י' ונתתי להם לב כשר ואז יהיו כלם
צדיקים בעיני דברי ויהי קשאר כצון
נקינות כדוש קדוש י' לפיך מערך סוף
מוכס בעלטה נבואה כאשר סדרת
וקמלק המשיהו יא עם איהו קטא עק'
למענו עמקי תהינו דרמשיהו ולהישיהו
כצדק מצדה דברי / מברו תחת מעשך עבדי
ונאמנה חכמה אנו שולת לבם י' ואם יאמר
אינה מאר תכרת משק או מאר היא ונאמן
מערתה כהנה אתה מולת תפס משק אינו
קמלק המשיהו ולא מערע דוד קוא ולא נאמן
ולא נודק בו . כשיבא קמלק המשיהו ככבש

ספר קללות

מאמר הקדריס

אלה נחיי עולם ואלוהן המשכילים
 הצדקים שיקנו מעיו השטנה דכתיב
 והמשכילים יזקירו כוהדד הקייעו
 קם אמרו שאם אדם קראשון לא חיד
 אובל מפס קדעה לא היה עקב המש
 היה תי לעולם . אם כן צריך להשיב
 העטף על הכונה הראשונה שיהיו כב
 אדם חיים לעולם ומשמש עשם ומיו
 השכנה . והמשמש לראון עולם עד
 שישוכו האשים במדרגה המיעט
 לא אובלים ולא שונים ולא נצרכים
 לשום צורך לפעם . ומקם אמרו
 עיל שמשמשות פתיית המעלה הוא
 עולם הבא שהוא עולם הנשמות אשר
 יבדק הנפש במשכלה הראשון עמאלה
 מענה וכל מה בהשגה שכלי תדיר
 מצורף כל הפסק לעד ומקושה שאמר
 אכתיב לדוד המלך עף והיתה נפש אדון
 צדוקה כצדוק החיים אר' אלהיך .
 ואין לשם לא אכלה ולא שרה ולא שום
 דבר נשמי כלל לבד רוחות כשעונ
 נולדוה קקרא נן שכן . והמשמשו
 נבונה נבונה נוספה ומעשה מפנה
 סיב וסלאיה שקנה בעולם השטל
 אחרי האור פתיית חומרות והיות
 שמשנה ימשנה למנה נוקדתה
 וסיב סלאיה ומעשה לה מלכה למח
 חפץ וכל מה כעבר שכלי . ויהיה
 מאמר אלה נחיי עולם המדקוק שכלי
 ואלה למחבר עולם נודדו שכלי . ואלו
 קאחרונם הכחישו מכל וכל תמיית

המעטם צמחו כ חומר הנקף הוא אשר
 מונע לנפש מלכת בדרכי ישר . אך
 אחרי שנצלה מעני ומק עעם שיחבר
 אלו עוד כמה שאין צריך כ כ הדכה
 הוא ימשנה מלשיני אל מתנו חפצה
 עוד אמרו כי מה צריך כתיית המעט
 כלי האכילה והמשנה אם יספקו
 זולתם כ ודאי כריאורם לא תעלה
 קם . והמש המשכלה לא ישיב שלמות
 כיוונה בחומר אם כן מה צריך כקו

וקרה

השלשיית בין שאתה
 שעת הדעה מדקור
 כראיותהם האענה כשהקם נוצר
 למען כתיית המעט ובעולם הכ
 לא כמו שיתרום קם אלא זה כמולקמה
 ובמאת קדעה קפכמו קכ רכ
 אהן בעל עץ חיים ומחפ מעורי זק
 ח' איהו ז' ואמר ידוע הוא כ כל
 שיאשן כתיית המעט יאשן כשארו'
 הנפש ואין כל שיאשן כשארות קעש
 יאשן כתיית המעט . מוק דבר
 אמרו אחרי המעיה וקודם כתיית ה'
 המעטם כתיית המעטות קזכור שלוח
 ונדקור בעולם קשמה ולא
 נצרכה שהשוכה לעפיקן והמשו'
 שם חיות ואלה צען הוא יעש שאלן
 מושך משן אורן למענה וישוכו לעק
 כה שיקנו כל שלמות ויהו תמיית ה'
 המעטם . ואחרי כן יזכו לעלה נש
 קם כמעלה קמשות חיות והכחות
 ומקו עולם הבא . והמשמש שקן מעלה

**ספר
קלבות**

**מאונן
העקרים**

חנקום טקום ומשך נחצי קצם קאתרון שהוא
 עם וק שקוא יעדר קהין . לכן לא נכרבתא
 קצם שהוא עם וק שהוא יעדר קהין והוא יעון
 ומזומן לקמ קתא קבא שיכונן וישוב -
 כעלמורא עלן אמר קבא קתא ק'
 תעשה זאת . וכינקם קצם יעשלך
 יהיה קבא עלם והקם אחד דכתיב
 וק' לעלם ישב כונן למשפח כמא
 שעתה קאנויב קמע תרבות לעמא וקו
 עשו שעמלק ככללו דכתיב ועכרתו
 שעתה נח ערים נכשעק אכד זכר
 קמק ואתהו אומר וק' לעלם ישב
 שיתש כקצם וינח וישקוז וק' יהיה
 כשיכונן כמא שהוא כמא תעשיתו
 שאתה וק' ביר יעקב אש נכיר יוסף
 להכר וכי עשו לקש חלקו בקם ואלום
 ולא יהיה שיר לבר עשו כ' ה' דבר
 וכת' וירשו את עמי קנב את הר
 עשו מ' ונאמר ועל מנשיעים כהר
 ציון לעשע את הר עשו והיה לה'
 קמלכה וק' ה' למק על כל קתא
 טום ההוא יק' ה' אחד נשמע אתה
 לומר לק עד שישפח את עשו אשר
 עמלק ככללו וינקם נקמתו מעמו
 ואז יהיה קמלכה לה' וכשם שה' אחד
 כהן יק' שמו אחד ולא יחכה שמו
 עוד לכן אמר קבא ע' ט חז אהט'
 אל לעים שמה כחיה לקרוא כלם
 טום ה' ולעבדו טום אחד וק' יהיה
 כשימתה קאל אתה כר עמלק יק'
 שמו אחד וכמא אחד נבון ועלם ועלמור

קיים לעה עד על יח עבדו וילך קעשיח
 ואלה דבא עה' יבא שמו שאתה
 קה אב שולת לב את אלה דבא וק'
 ואינו תיבם להאמין באת קמאל ככל
 עת דכתיב פתאום יבא אלה יעל

העקר טעם עשר

קדם . לדעת קהין עין ותיידי
 קמרים ועלם קמא וינס קהין . דע
 שבראות דעתי קתפלים שונות כאל
 קמעות לפי ענפ . לכן קתפלים לו
 לבא רם אתה אתה . ואת קצ קבנה
 אאסוק דעתיקם ואבא אתהקם לבאר
 ינה שאזכר לפי קוצר דכתיב דעונת
 יש אומרים שתיית קמרים הורא
 שתילבא קמש כנף יהוא שהיה
 נקשרתו יהיה תשלם קמול וקעש
 והוא עלם הכא וקראיה כנה ומשע'
 ולתינתנו כקום קמ וכתב יחיו
 מתוך ענתי יקומען . ונבואת יחזקאל
 בעצמות הישנות וכן קצ פתח
 שקחיה אלקו וכן השונעית שהחיה
 אלשע לעד . ואמרו אתה ענדק
 כערת אדם הראשון מה עפר לא יהיה
 יענוע מה שכל לעשותו שעתה עוד
 אמרו אתה שפעלותיהם היו כחכרת
 ענקים בין עוב לעב כן ראוי להיור
 קמול כחכרת ענקים ומה ותיידי
 קמרים שהוא יוס קהין . ואמרו אתה
 שיתברו לא יפחדו עוד ככתוב
 גמ

סדר קטנות

מזונות קטנים

לכא ושיקיו כמלאכה עליון זהו כוננו
קאמרינה וקוא קטנון

סוף דבר הכל נשמע ולמשמע

רעיונות אסור לבאר

הנראה לו והוא שסמיתות האדם

אם הוא צדיק וזכר בודא נפשו תיה

ובהא והיא המדרגה הראשונה

במעלה ואז ישנה בעולם השמיות חכונ

ברעיונות ובעדונם וזה הוא טן שין

ואם קעם היא תיה וחולה היא המדרג

השניה והיא מהרענות נא לפי השנה

מדרגה אבל יש לה צער מעד חולה

על כן אינה יכולה להשיג מקורה העליון

אכ ישוכ שיתרפא מחולה בעולם

השפל כה שיקנה שלמותה שלם ורע

כ מה שאתכרה שישוכ עורקה פעם

שנה אינו קבונה בעצמה כעו שקיא

כ לא ישוכ בעפה אלא כעק אחר

ואם טאמר שישוכ כעק אחר

להתרפא מחולה כה שישוכ להשיג

מקורה העליון אכ כתייית המעלה

איך יתכן שיחיו השנים העפים כנפש

אחר אלא דע שיתכן היותה באופן

אחר כעק אחר ויתרפא תלואיה ויש

מקורה העליון ואם ונפ כתייית המעלה

חיו השנים העפים וזה טאם הנפש היא

חיה וחולה יתענה לפי מדרגה כאשר

כרבה וקיא נב מעצמה כעבור חולה

וקיא לא ישוכ בעצמה כעק אחר נזר

העלה להעלה שלמותה כל שיתרפא

מחולה

אמרם יתקו ויתפרד תמנה

שכיסה אחת והשכיפה

יהיה נפש אחת ויסנכ כעק אחר בעולם

השפל ואם מאר קעשולתה מאקטמה

חיה וקחולה יימיכו דרבה בודא יועל

לה ולשולתה ויניח מעלה ובהיה קא

ושולתה מהנפשות הזכות והמשולמות

יתדבק בעשכלה העליון אך אם נפש

קיא מתה ובהא היא המדרגה השלישית

וקיא קרעה שקיא ודאי מעצמה נפשו

מנומפת מכודרת מהרעיונות הנשמעות

ונב היא שיתדבק למצא חיותה כהיות

שמעולתה נב מענה שצדה והשפכה

תהיה נשמה אחת ויסנכ כעק אחר

בעולם השפל וזה כה שישוכ לעצב

שישיג המדרגה שלמעלה מענה שקיא

חיה וחולה וכן מענה אל המדרגה

הראשונה שקיא חיה ובהא כאשר

מדרגת לק כהאל ית רחמינו על כל

מעשיו אבל אם ילק לרוע יקיא

מקמדרגה קטא אחיה וקיא קרעה

כרכלית הרוע ויפסד לנערי וקיא

המיתה והחולה שקיא הרע והמכל

ועלמם אמר קעביא נה ושבתם ואיפ

בין צדיק במצות לשע הנמנע מהקטנו

בין עובד לים חכם לאשר לא עבדו סבל

מעצמך למה כרעב כי קנה יום כא בווער

כרנור והיו כל מהם הסכלים וכל עש

רעה הרעעים שאינם עשים המצות

קט ולהז אורם היום קטא אמר קיצבאו

אשר לא ישוכ להם אורש ועקל

ספרי
קלכות

חזון
השקיהם
ערי

ובהאורי צען נזול ותשוב לעסה ויהיה
 נדונה בחכמה עפה ויהיה נדונה
 בחכמה עפה נעלה איער הנביא ענה
 ויצאו וראו סעברי האנשים הפושעים
 כי כי תולעיהם לא תעור ואשם לא
 רבבה והיו דראון לכל סערי והעש
 שיהיו ככאכ תענה נצת נצתים וזקו
 דין נהייה איענס בקיורת הנפש יענה
 וחולה תפסד תפסד נעור כי אין לה
 לא מעשה ולא תכנה והיא הנפש
 הקמיעית ודע שתכונת הנפש -
 ככר מדנוס התכנים הם ארבעה
 נאלע קן חיה ומתה כהאה ותולה
 נזק לער צדיק וטע חכם סכל מענה
 שצדקויה חיונה ורשעויה מערת
 כחאויה חכמיה וחוליה סכליה
 וקרב רב יוסף החאה עהי איער
כספר המאור קצול במאמ

שלושי סערי שבעי וזק לשון קרב זל

ערי

איער שהשעור
 אחרי הפרדה
 מהנעל יתכן שיהיה
 כעש ומעיה
 הצעירות הנפשי
 עד שישוב עטת
 כנסה עם היור
 שלא יתכן שישאר
 אין לארוא חסד
 מערקיה לנפשי
 יגן אין רבן פי
 נשא יגן עם אל
 נאג ארומת
 אי אין תבעת ה
 תאניה פי אנפשי
 מהא אדכאן לא יט
 אין תבא עהמלה
 למרפי שיומן
 נעראת אפעלה

ואמתחה ר
 מקרה א
 וא תואב וא שקאב
 מעבא א תואב פי
 א נש וא שקאב
 פי נש וא אנפשי
 וא אמחה נעשה
 אל אין יענה לעלה
 אל אכר מענה אל
 מערוץ לה ורעול
 סאור אל אנפשי
 תפ תעד א ארוא
 אל א דקר אלדי
 לא חקק לה ולא
 נהאיה נרעיר פי
 נעלה אמלויכה
 נדלעם לקול כרפ
 וארם הוא ונענדך
 לא יתעו כ כ
 עכרך ישכונו ונש
 לפטך יבון ובזק
 ארואח אעצא אל
 א שקאב אל תואב
 ודלעם על דלק
 קול אכניל והיג
 נפש אדוע צחדיק
 כצקר החיים

והשכר והעש
 השכר כמקעדן י
 וקעש כנהנס
 וקעשים יחד ער
 סוף קעש כחית
 מעו
 ויתבטל א
 הנשעור שישכר
 הנשעור שישכר
 שאין לו הפסק ולא
 ככלית בכלל
 המלפס והראיה
 ומעמך הפרט
 וארם הוא נענו
 לא יתעו נע עבדך
 ישכונו ונרעם
 לפטך יבון וכן
 נשעור

עד העש החת
 וקראיה על זר
 מעמך אכניל
 וקירם נפש אדוע
 צרוק סכרו
 החיים עכל זל

וארולפ

דעת
 נועד
 לדעת המאור קצול זל שרמו הוא שיש
 ותבלע הנפש מלכוש רותם מקיר לערד
 לכ

ספר
קלבור

במראה שהוא כפץ קשה והחשתלמה
כולה והמצינה קשה שקיא חיה
וחולה צ' לבשו צפיק ויעמדו בדן ופ'
וכשצדקו מעד יתפשט קחומר מאלו ויפ'
ויתלבש מלבש רוחני מאיר ואלו ק'
קצדקים טעמשיהם ועליהם אמר דנאל
עה' ומצדיקי הוצס כבבס לשלם ועד
ולאלו קשה מעדינה נאמר עליהם אלה
אלה לחיישולם שיהם חיים קחיים
קצחיים כמלאכ עלין ועליהם אמר
דנא דוד עה' ואיה הוא ושכנה לא
ימנו כע עבהך ישכנו ומרעם לפטך
יכון והמדינה ק' היא המנה
והבהא ועליהם נאמר ואלה לחיפוק
ולדראון עלים ולעלמעי עי יהיו כצער
גדול בעפס קצמעי ועליהם אמר
ישעיהו קנבא עק' וצאו וראו כפעי
קאשים קפוששים כי כ' תלעתי
לא המעור ואשם לא תבבה והיו דראון
לכ' בשר ולכן אמר ואשם לא תבבה

הפני שהוא תוס כפי ומלאכה והחום
קברי לא ימנה תלעתי והיו קצרים
להם חיי צער בשאלת המהות קצון ועל
שם הוא נעבד הוא ואדונו בתוך אש
בוערה קס ללה וינעם לא תבבה לשלם
עלה עשה וואמר ישעיהו עה' כ'
עזוך מאתמול קשה נפ היא למק
קחן קשמיק קחיתב מעוררה אש
ועצם קרבה נשמרה כנחל נפירית
בוערה כה' וזה הוא קצעב קאמיתה
במאוס באש וזכריהו כנעפריית

האבות
קטק לים

ידונו שם כל אחד לפי שש וינעל ואם
כב תמצינו עני לו ואויק לעשו והשפלי
וקצדקים יהיו כמצינו קצתי לפני יוצם
ואז ישוקנו יאוקו וישמחנו ויעלבו לפני
אל' ויששו כומעק וכל זה ספדרת
ק' הנה אורח דנאל עה' באומרו חזה
קויר עב די כרסין העיו ועתיק יומין יתב
לבושיהם כפלג חינור ושיעז ארשיה
כעמך קי' כרסיק שכיבן הניור
לעלוקי כור דלקי נהר דיפור נב
ונפק מן קדמיקי אלף אלפין ישעשושה
ורבו רביון קודמיקי יקועין דינא יתב
וספין פרמיו חזה קויר באדין מן
ק' מלוא רכרבה די קרנא מעללא חזה
קויר עב די קמילת חיותה והוכד נשמע
ויקובר לקידת אשא ושאר חיותה קשנו
שלמנהון וארכא כמין יקובר להון עב
זמן ועדן "

ואם ימנעו מוש ויאמע אס קוענו
כלם ברתיי קמעהם

כנשם חומבי איך תבמשא אלה חומה
וישוב חומת זקירי החשובה יתבן
שכבר קדמבו זה כ' כל קיסודות מ'
מעשיעיים צורתם ולעשים צורת חכרם
לכן יתבן להיור מה שישוכ כלו כוחת
מקיר ומתיר ומי יאמר לו מה תעשה
ומה תפעל כ' הכל מעשי יהיו וקע
משה ואלהו עה' שנתפשט חומם ונלבו
מלבוש רוחני מקיר ועצם גייתת מעד
עה' הוא מערת חומה ומאותה השעה
תלבש במלבוש רוחני מקיר כמוקיר

ספר הלבוש

ראובן העקרים

יודע יום מותרו קרי נמצא שכל ימיו הם
 כרשוכה אב' ישביל כל א' (עשורת מעלה
 וינעשים מוכים בעודו כימי חלדו שעד פא
 מצוק אחרי ועששים מוכים שעשה אחד
 אפי' אם הוא פתי מחכם ופע שנענע
 מעשורת מצוק וכן אמרו החכמים שעושה
 תלמיד חכם שאין לו מעשה ערוך ישעם
 האבן שאין לו מעשה עוד אמרו חכמי
 עה' יפה שעה אחת ברשוכה ועששים
 מוכים בעולם הזה מכל חיי העולם
 הבא ויפה שעה אחת על קורת רוח
 בעולם הבא מכל חיי העולם הזה ולמה
 רגע שלמה עה' הנחם מכל אדם
 באומה כי לכלבתי הוא מוכן מן האהיה
 העל ומהו מעה שמדדתי לך יקראן עין
 ונביס ונקרא עין מערת עיון
 ונהרם מערת לבן הנס "

חמט

תמיית חמטם הוא
 שישוכו השלשה

מדדתי של הנשערת בעפן ידך העשית
 הנפשות לא ישוכ שכס אתמנו שקא
 רפסד לעמרי ולפיכך אמר דנאל
 עה' ותיס מעשע אדמרת עפן יקיצו
 ולא אמר וכל ישע אדמרת עפן יקיצו
 ואז יקאו השלשה סבות לפע הין וזהו
 יום הקן ועיד העשית הראשונה שהא
 חיה וחולק יתפשט ויכלה החנות
 מעלנו וירלבט מעלנוש רוחת מקיר
 כמעלה העלונה ועלנה את דטל עב'
 והמשפלים ימקירו כמקרה הקרוע וזהו
 מקרה הקרוע שראה יחזקאל ע"ה

פמאה

ואת היא העשית הנפשות אשר
 היא רפסד לעמרי ויסתו מקנה
 ולא השוכה לקדמיה הנפשות שהין
 מהעשית רב עת אך העשית הנ'
 נופה ומעוררת ונודדת מעשעיה
 והיא רפסד נבול עד יום הקין ועלנה
 אמר ישעה עה' ויכאו וראו ספרי
 האנשים הפושעים כי הולעם לא
 המור ואשם לא רבבה ולכן אמר
 הפושעים כי שידעם מעורר ואינם
 עששים אוקן אולם אם יעו בו דרכי
 שלחם הועלת המסולחת ימית לתולע'
 שלוחתה לא כדעת המקולקלת שאומרת
 שפוש הושע יכנס בעה קבחה
 וממנה אל זולתה וזהו עשעה ועשה
 ולא יתכן שיארע שעשע העציה לכן
 כי ימנוק הנפשות הן לפי הצורות
 והצורה למען יעוחד וקאומלך מה' הוא
 פי' כסול מחיתה לו ונמשל כבאמיה
 סאלה לכן המשיכה לענאור נפשו
 ואולם עקו האומה/ שנפש השע היא
 בהעית מפת שנמשכת אחרי האוויר
 הנשעני כעו בהקמה ודומה לו דברי
 אשר עשר חילום בשרם וזמרת פוסט'
 זמרתם לבך עקך האדם שיהיה צנוע
 שנאמר והצנע לפר עם אלהיך לפיכ'
 כשיחמא האדם מעיד יחזור כרשוכה
 כי לא יודע יום מותרו ואמר ה' אלנער
 לתלמיהו כט שוכו יום א' לפי מיתרכם
 אמר לו רבינו משן נשע יום מיתרפנו
 אמר להם עשנו ככל יום השוכה כי מי

קלבו עריות

אמר משה בן אלהו כשייט
 הדלק בין העומה
 פולקם שכולם אחרי הקוצים וכמאסף
 עלולות אחרי הכוצים שכולי הקוצה
 ועלולות קמזייתק לדושים צמייתק
 ולמחנם בריחי החמה לבכר ולקו
 סולת מתוך פסולת להכן צידה לפשי
 בעונה צמי חלה לצאת תפשי פן יאחר
 פשי בעבה ושוקק בוקה ומבוקה
 ומבולקת מעשלות ועבור עובות
 אתה שיש לא ידך וידעך שקאדם
 נבוא בתכלית השלמה ודעתו קיתה
 קשורה בעליוטם כי כלם קודם עליון
 נבוא וכלל קצר התחנותו לתלפיות
 שלמעלה ועלולת העלות השפיע לעלות
 התחנותו וקצירות העקמת והאשם
 והפחיתים בין העלולות דכתיב ושמעו את
 קול ד' אלהים והרביל בם וקיוצם סלקו
 האדם דרכו לתאור חבו נשקו מקשתו
 כחלור ק' פן ישלח ידו ולקח מעץ חיים
 ויחבל וחי לעולם ואז נפתלן העליוטם
 למעלה ונשפדו קצירותו ונחלל עלול
 העלול להשפיע לעלול התחנותו
 ויקשו התחנותו כי חללו מעי שפע
 עליון ויבאו ומנקיב אין לעבד את
 קאדמה כי ק' אמר לשכון בערפל ומשך
 את שין קאקז ומשה את קיעים העליוטם
 לרוות צמאותו לחיות ופשינו ולפיסך
 קכעטטמו משה דכתיב ועשו לי מקדש
 ואבנתי בתוכם ונאמר עלי למחם סבית
 שט לקחת מתוכם באדם וט ואם קיור

שקאדם סלק את דרכו שנבוא בתכלית
 השלימות מכל ענין דכתיב כל ימי אדם
 אשר תי כי כל ימיו היו כבהאור וחיות
 ולפי נאמר בו אמרתי ולא נאמר כן לא
 אתה כי כלם היו כבהאור וחיות ולפיסך
 נאמר כי אמרתי ולא נאמר מן למע
 אתה כי כלם מעייתך סתתה ועמיט
 כפך נאמר נא' קו' קנול כעור פרא
 אדם שזכך לעמוד קלופן ילכד כסר
 זו עימן על כן יספר צעדתו יעשה
 קפוליו וראוי שיקה האדם צנוע עליון
 מלבק יורה מדאי שמשפיעו רעב
 ומרשכו שבע ואמר שלמה קתכס
 מכל אדם עת לא תשבע עין למאות
 קצדק עיט כחמו לחבל ולשכוע נשאו
 כדל משוער ועק לקום עד עוכרו את
 נאר יענה קביויק עלים זוטכר
 ולאחוז מעקה אשר קושם לצד יענה
 עד עכרו מענה את מעבר יכין
 לאופיק סאן קזיים הנצחיים כיתקה
 צדקת יענקו ולא יענקו כי אם יזק
 לצד שמאלה קדעע שכולה כל ימים
 יעצטקו למוכעו כפלט עולם מעי
 מעולות קקע ים זועפר אל מימיון
 כח צלעות וקמעקה היא תחיתו
 האלתו אשכ בה כללים ונפתלים מקר
 התחנות לשטנות וצדק חסעונו עק
 אמש כי מעקה התחנות נהלים ואעוים
 למעלה שכלות ובה יורו סאנו שקקעו
 כעך כעשן קעירות אשר הם פהשור
 ובה יורו שקם יסוד וקפטיק קחית זר

ספר
קלבור
ראובן
העקרים

הדק ע כמע ששהיה המשפלה לעתיד לבא וזקו מוד שמה משה רבינו עה' בשיקה
צומח רבינו אהרן גל. ונש איהו קטבא עה' יוכת סקרי הוא נחלב מלבוש חתב

זקיר בעדו בתי תליו. אך דער העקלקל דער העקרים —

וקבירטין שאתרו אפגול ועוש הוא כזק העל —

כב שצנו ותר לעהקן בתי חסני

ומש יעין העקק למלא

חפצו. סוף דב —

כשישוכ אתר

בתשובה

אלמה לפט תיתר יש לעתק לעולם הא שכל ישראל בתוקר צדיקים קם כיהם טב
חמטם דברי אל תראי תלעתי עקב מתי ישראל את עמריק נאם ה' ועאלך
קדוש ישראל. וכתב ועמך כלם צדיקים לעולם ישוארן.

דער העקלקל העקרים דער קלבור העקרים

ואין איסורם להדעת בשטעין אלא שהם
 נשית מלק והוא מקור השכל אלא שמשכוח
 נשכחו מעשה שבוטל וככה סברו כל החפשי
 המפורסמים זל זולת מערי זקת החכם
 רבי אהו עשיית זל כ לפי דעתו יש להם
 מבוא בשכל נב ואמרת שהאם והתר
 אמורם מעורר השכל ולא להולתם כי לא שוע
 אורם הדעת כלל כאשר נבאר וצדקו ודני
 החפשיים עה שהרי הכתוב תולה אסר
 בתאמת האב ואחרי כן קראה מעולת
 ואחיה וכן אשר הדוד אסיה קודם ואחכ
 קראה דודה מה שאין כן כנן היוצרת
 והכלות עצמן שכן בשר שחור וקראם בשם
 חלב ולפיכך אמרו שהם שמואל תורה
 וכיצד בהם ולכן אין אנו יכולים להקיט
 על שמות התורה מה שאין כן העיות כמי
 מה שמברו חכמי בעל הקבלה שאין מ
 מקיטין בעריות והלא הם מקיטין בעה
 כאשר נבאר שהרי קברו אסר את כר
 הכר ולא הכר עצמה ואסרו אורה מקל
 וחומר נמצא שהכתוב הנה לנו מקום
 להשר ולהקט בעריות מכל מקום כאשר
 נבאר ואעפ שאין טירת מלק יכולים אפס
 להקט מקום דבר שדומה לו בכל חלקיו כ
 בהאסר האחד יאסר הדומה לו ולא הוצרך
 הסתוב להאריך יותר ונראה מעזה בהשענו
 על המבינים הלא תראה בדרכים שלא
 הוצרך שיקט מהם נר אדום והנפלים שם
 תכני מעובל ומקוצב להספקת רגנו לבל
 נענן צדויותיהם ללכת אנה ואנה טבוס
 והיות שהחכם רבי אהרן בעל עץ חיים זל

סדר דרכ האסור בעקר השאר על פי דעת
 החכם רבי ד שלמה הנשיא זל פשע מעשרם
 מכל להנסיף ולא לערוע וזה מטעם שלא
 רצה לעלות דעתו בספר המצות בענין ה
 העריות מה שלא עשה כן כאשר המצות
 כי בכל המצות נלה סברתו זולת סדר
 העריות שמדרם אך כדעת חכמי יעושד
 זל אמנם דעתו נלקו אל עבודו בספר
 כת תורה בהשוא בהרא ושהרא ואולם
 הנבאק מדרכו זל שהיה תורה כלבו מעט
 אנשי דורו כן לא ישמע דברו וזה מטעם
 שקרב רבי אהרן כה עה נאק אחרי דעת
 קרב המאור הנזכר וסוף הוואה עה/
 ואנשי דורו וקראים אחת נבאק שלא העו
 אמן לדבריו וזה לא מטעם היוצרת ואל קמן
 בענינם אלא בעבור שלא הספיק לו הזמן
 להשלים את ספר המצות כי הלך לו לשלמו
 הצדק ואמנם המעשן במחירת הקרה
 יבין דבר לעבר כונתו עי התפלה האחרון
 בלתי שומן מעתה וכן כתב קרב וקצרו
 בטל יכולתו אף לא יחסר למבין אופט
 האיסור וההרב ופ קרב רבי אהרן בעה
 עה סבר ככה ושה דעתו אחרי דעת בעל
 המעמד זל כאשר יראה מכתב תורה וכן
 סתב ואם רבי יעושד לקצר מקומות נאק
 לזי התצורה ונמלק דעתו מדעת רבינו
 יוסף הרואה הוא כשה שהיה והעיוק
 בו האסור ובכל אלו הענינים הערונו בספ
 עריות שחכמי לפי דעת רבי יעושד ודי
 כזה ובספר קעיהו שחכר לפי דעת
 רבי יעושד זל שהם בספר המצות כתב נוט

החלק שקרא סדר שנים יורה ובעקר
שמעורר העיון שאמר מחין סאריור
אשר הם תליון בארבעה עשרה בית
דין צריך לנו לחפש ולדקדק ולמקסק בהם
היזכ ואפלה ואצמדם על פי דעת
יקרה אכן עמוד עולם ולא אשש על
דעת מן אלמד כפח יקוט באשר קצתם
נוקשו ונלבדו ופענו פיקס לכל חק
אמנם נמל כלל תוסף ונקם נמל
כלל הצרע ופמו שקערע הוא אמור
מן היצ והעזוף הוא כח באמור ולא יונק
ל לשאר סגן עשאו קצתם שנשאושם ק'
לשוא לאמכ כח אמר ק' ולא דבר וזה
כחשכס שהוא עהפורה וחומרה ואמית
פי כל העתהיר רבא עליו בוסה כל עוד
לא ילכד במק שקרם היתה כי איך -
נחייב דין למי שאינו תיית ופעמו למע
שקרא תייב ק כדבר אפתיס מבלי אכל
וכינע והשפנע לא מקביל ולא מקהקט
וקרא שקרם כרו סלל ישר עליו ולא משח

הכח או יעלה או מלכ דבר מוקד דבר
ולא לפי סבה ועלה אלא על פי סכרית
מכלל קיוור להם מבא כשכל היוורם חק
מלק ולפי אמרת אשמרה דרפי ג'
ומחזוא ולא אשש על דעת אמנם
אלכה טא אחת דוסי הרקנה מבקצי
האמתי כונתו כזה לחבר את האתל
לקיור אחד למחר אשוס פעמי רעיוט
בין דקהם הרי ל הרמיס וקנשאים -
שקם אדוניסו הנשיא הנולחל עפנו
תלנו וקשרנו רכ שעה הנשיא אל ורעידו

הרב הנולד המאיר אטלרשו אדונינו רב
יוסף בן אביהם היואה ורעידו הרב
רבינו יושע וקמכ רבי אהרן בן יוסף -
והרב רבי אהרן בן אליהו מל ואל מקום
אשכ יקיה אטלר הרוח קת שגין קדושין
לאכת נלק וכאשכ יעו קרם נס את הקשר
אפסוק קלכה כמורם ולא נצמק לקכהע
עורב נמן וקדבר נרלה כמאזמס ניש
לו פגס לבאן ולסאן ודעת נועק לעבון
כשע אמר קהו כלל קכרעק ונס אמור
מכר קת החפשינו קמפיקומים כהק
דכה החפשיס הנמ' עק' כי יש ארנוני
מאשכ קנעש ליה מולת וקס כלס בקרם
לאוט שלש תככעונט שלשים וכאשכ
יקיה הקת קח כינה חלק כ קת חיה סקקת'
ומדנה אתל ואל ק' אקנה ואוטל ל

התרחק הקצאון
ביהמה דרפי
האמר בעטן
העיור דע שכבר אמרו החפשיס עמ

שאיסור קעיהה קס מנקה קרלג ואין
לקס מבא טעכל שקיה הכרנכ קחאה
לכר אשה קחכ אחור ומולדת לאכ מה
שאין בן קעטן ואשה קדוד דונה ואינ
ככה לפי שכל האינוש אמנס קס שמו
קתמה מעסכעיס לפי קעטן וקחאס
מן כען שכר ותלב וזולתם הלל תמאג
שקרב רבי יושע אמו כ לא נוסל
לקחט טל שעות קתיה וכזה עקרו -
דברו כי לא מצא כח לקחש מקס וזה
כהיורב שאין אדם אשס שאר תקור קרנז

ואין

המאור הנזכר יוסף על שדרכו על פ -
הרעום במכתב האלים ואמרו כי אין אפסו
יכולם להקי ש דבר מדבר מולת היות אל
עבר פט ודומה לו בכל חלקיו ולא לבד יעני
שיבא לבו שדומה לו כנלה לענינו בהבנה
אחר ונקישהו עליו ויש לו שרוב וכשקידה
הרשון עליו הנמצא שיש לו סבה ועל שפת
מצד אחר שאינו דומה לו בכל חלקיו ולכן נזכר
מלקיש אותו עליו וישאר הדבר הקוא מותר
וכפי סדר החפס רב' אהרן טה' זל וכתב ואין
למשן אחרי שזכר כלל ופסג הדין כען קפסג
הוא כסבר לבד מפני שאותו שאנחנו -
מוסיפין הוא כעבר לפי שהוא יהיה דומה
לו בכל חלקיו. עוד כתב קראו לנו להפא ה'
היטב כענין לעשר על פי הרעום במכתב
האלים ועל פי הקיש הכרוך או כהקיש החפס
והמפת לפי שאלו שני הקישים הם כמו ה'
הכתוב שאם יבא הקיש ככת הנמצא באל
ז' אחר הקיש נמצא ונכתב בהשעו על
המצינים שבכבודן האחר יודע הדומה לו
וכן שאם יתפשט הנפחד כלמע שאינו ככת
וימצא בכל חלקיו בחלקי הנמצא אינו למעו
הפסג עכ' זל. והלכה כמורפ כי אין ראוי
אנו יכולן להקיש דבר על דבר אלא אם כן
יהיה דומה לו בכל חלקיו כענינים האסורה
כן במדות שאחרים ודומה לו מכל צד -
בעל שאלו וכן אמרו כי אסור זכר על זכר
יבעד אל אשתו אטל אסור נקה על נקה
לא יבעד על בעלה. ואם ימשן עושן שם אסור
נקה על נקה יבעד על בעלה אין לו כרח
כאשר יכתב כי הוא מלקיש מהזכר ואם כן

יהיה הקש על הקש. ואחר ידע כי אנחנו
הולכים על פי הכתוב והקש וההעקה ולא
על הקש היוצא מהקש כי הוא עקש ולא הקש.
ופ הרבונת כמפרי החפסם הבאים אחר
ר' ישועה ע' שמתכו על קחב על פי סברת
הראשונים ולא הסכימו כלל אר דעת רב'
ישועה ואדרבה חולק ומשיב עליו רב' ישאל
המעבר זל וקספמו איהו רלמידו רבינו
יפ' רב' שמאל הרופא טע' ועל פי אל
השלה חכמים קמונים על פי דעת רב
אבי שער הנשיא זל ורב יוסף סומכס טס
הנשיא ארן הצ' ינושל ודישק ומערים עד
היום היה מעל נגור יען ושמאל הלא תראה
כפרת אר רב רב' אהרן טה' טה' טה' -
האמר בכל חלקיו ומשך על פי דעת ר' יוסף
ונפ מערי סמך אמה וסבר לפי סברתו כ
כאשר רעה באומרו באמר ובה השיב על
ר' ישועה כענין השיור' ונפ רב' אהרן
כע' זל סברתו דומה נפ על הדוב כסברת
וד למען. ומכאן הנשיא דומים סברו כ
ר' ישועה לבד נצח אר קמערבם ואין כן.
כי הדד הנזכר כפ שעה הנשיא נצחם כ'
כראור ברומה והוראות אמרתו מה ככת
וקרנעם ודמעו מעגור בדכה כי עקו -
אמהו. נפ המאור רב יוסף נצחם וישכר
מעגור ע' ובראור' שדכה חפני.
הנשיא מרבים הראשונים
וקאתקסם יכנו יחדו עם דברי חפני קושק
חומים מול ר' ישועה ור' שלמה הנשיא.
קמונק על ש צמרת לפי נפ דרבי ה' למדר
דרב האסור וההדב על פי הרעום האלה.

דין לפני כזה כי אמר העריות יש מקום
חייב מותר בדין וכלם נכללו בכרית
ואפשר לחייב כרית למי שאינו חייב כרית
או לפאור ועי' שהוא חייב כרית מן קבירת
וזו יתה שאי אפשר מעט שנושאים שם ה'
לזוא כי אומרים כה אמר ה' וק' לא דבר
להעיר נפשות אשר לא יעלה אף בדבר
שפתם כל שט ויבנה וינוקסו ונלכדו ואל
ה' זכו ואת לא אהשכ לעצמי להכנס
בענין קחלקה וקפריח בין מאמר לכד יתה
שיבא בעתה קדושה להסיר בין מאמר
למאמר אך חפץ ודעת למד עקרי האסור
וראיות העקרים ונפיש האסורים לפי אורם
העקרים על פי דעת רב' יעשה על כל להמין
ולא להמיעל ואהיה כמעשה קדושים כפי
הלמד שקלתי מעבדותי על החס זל
ואתה השוקד וקמתבונן על זה קסתכל
בדברי הדב בעל עמ' על אף ננה אהמכה
ר' יעשה על כמה שאמ' ככה וככל אל
קעננים השונים בספר עריות שחברתי
לפי דעת רב' יעשה והסתכל כמה שהגז
באומרו ודי כזה וכבר ראית מה קשיב
לו בספר העריות כפי מה שמדרכים
וקאמרת הוא כי רוב מה שאמר הוא לענות את
המרכבים ואף לא יעלה מדברי העוסקים
והערע יתנה שמדבר בבר' לפי דעת המאמר
הנדול ר' יוסף זל באומרו שהיה והעדוף
באסור ונמרי זקני רב' אלהו כ'
בשי' זל לל לא פתכו
בדברי בעל עני חיים עי' היות עליו מנין כ'
בעל המכתב שם אל לבו ללבר בדברי רב' /

אהין בעת זל ולדריך באהותו פאצח אכר
הוא אחר רב' יעשה ע' וכן כרוב מערי
ועדוך באורח אשר ארח החפ רב' אהין -
בעל עני חיים על לפי דעת רב' יעשה ועי'
כל זה לא נמנע מלכלול נאמן לבורש האמת
וכן כרוב בעני עבר בערך כ' זל והחס
בעל המכתב השי' בעני העריות על החס
רב' יעשה הלא הראה כמה שרוב כפוף
סדר העריות באומרו וכן האסור הוצא מענין
קצת. ככל שהוא ע' הקפדה לפי דעת
רב' יעשה כי כאלה האסורים צריך להטות -
נא משפך קברא נא על אונ' שאלה
הדוחשים נלה חלקה כן החכמים העוסקים
על זל אמר המכתב האלהים
לא כונת בתלתי
ישונן ללבר טמא כי נש את היית הולך
בערכו ר' יעשה ע' פאצח אהו דרך
רב' אהין בעל ועני זקני רב' אהו פשיט
זל כי לא טוב אנו מקם אמרם קוצר כרית
להכנס במעשה הדוח חזק לשלש עלות
ראשונה כי כפרת חרבו קהמותיה לא עלון
קונה טעים ואין שלא אשא פנים בעררה
שלא כהלכה השנית אעלה אשתה דרב
מתמא ופני שמת מני דרב כי המשפח
לא להים הוא השלישית זאת היא כהיות
שבתה פה במערים אשר היא מקור פפרי
חכמינו הקדושים ואין ל' לשבח את עצמי
ואולם בעני הזה יורב פפרים יקרים ונפשים
ראית מקם והתבוננת כי קודם רבינו
יעשה ע' היו חכמים גדולים קדשי עלון
וקם כן קרב רבינו שעה הנשיא ור' לעדו

כאשר אדם סן נודע ושה אין הכונה תלמיד
 טעלה כי אלא טעלה שאר . קדוך הדבוע
 הקט מעלה ועוצאה כען שאמר קבל עבד
 בראשית אפך לא תגלה והוצאתי עמה עלה
 ואמרו שהם אפואם יתקן שהם עקר ופריח
 על עקר ופריח . והעקר והפריח הם שני
 שאהם ואם כן אמרו שהעלה באמורה יתקן
 קיוקם שני שאריים אמורים על שני שאהם
 ונא איתנו וזו עלה מעצמה והקצנו על זה
 אמור כל שני שאהם על שני שאהם .
 אמור המתחבר כי מה שאמר חזק
 שכל שני שאריים
 אמורים על שני שאהם הוא בעקבה ובעתה
 מולת הכעפם ומפני שהיא עלה מוצאה
 ותלה הכעפם זה בשאריים שהם עקריים
 לא שאריים שהם שארי שאריים . וכן כתב
 הרב הגדול ר' יוסף בן רב אברהם הכוזב
 שה' וזה לשונו מל' והדוד שאר לאב והוא
 שלשי ובר' הדוד רבועי ובר' בת' חמש' על
 ובר' ירי' הקדוש כתב ופ' מזה הפסוק
 למד' עד באמור שני שאהם על שני שאהם
 כעז האשה ובר' שני שאריים ועמרו על
 האב והן שהם שני שאריים ומזה הקשו
 הקואין לכל שני שאריים על שני שאריים
 בהקש החפשי שחפשו ומצאו קשאים שהם
 עקבהם לא שאהם שהם שארי שאריים .
 ובאומו קשאים שהם עקבהם לא שאריים
 שהם שארי שאריים רצה כזה העקריים
 והפריחים והקש הם העקריים כי הם
 כאלה כעמלה מה שאין כן הכעפיים
 כאשר הארי זה כעמלה דבריו שהכעפיים

הם שארי שאריים וזל ומלה שאר הוא
 סוג כולל מעשה שהם תלוקי קצרה כי
 יאמר שאר ואינו שאר והוא האב והאם
 והבר' ויאמר שאר שאר כאח וכאחור עפ'
 וזה מעט שהאב והבן והאם והבת הם
 כלם עקבהם מה שאין כן האח והאחור
 כי הם עקר עקרי . ולפיכך נקראו הם
 כעפיים וכבר סבר העמוד הגדול כאשר
 נבאר והלבב כמורה שאמור שני שאריים
 על שני שאריים הם בעקבהם ופריחים
 באורם ובעקר הנשרש טעלה אמורים מה
 שלא יש תקום לעורר אמורו על הכעפיים
 כי הם טעל מעוררם ולא כמורחם
 ואעפ' שכתב רב' אהרן בעש' מל' ואמר
 והקשנו על זה אמור כל שני שאריים
 על שני שאריים ובאומו מלה כל אין ה'
 הכונה בו בעבור קשעק שאהם כי לא
 נוסל להקיש אלא מה שדומה לו כאשר
 נבאר מעברי החפיים מל' ובזה
 הלשון עמדת מלה כל מפני שנופל בו
 לפי הענין וכן כתב רב' אהרן בעל
 קמבחר מל' ומזה הקשו חפשי הקדאין
 לכל שני שאריים על שני שאריים בהקש
 החפשי . ובעבור שהזכר מלה כל שני
 שאהם על שני שאריים בהקש החפשי
 הוצרך לבאר כי אין הכונה באומרו לכל
 שני שאריים כזה להכליל השעק שאריים
 שהכעפיים בכללם ולכן חזר לבאר הענין
 ואמר שחפשו ומצאו קשאים שהם עקריים
 לא שאריים שהם שארי שאריים . ואם האמ'
 כי טעלה שאמר רב' אהרן בעש' והקשנו על זה

ונשכח לאמר קיינו בו דע כי דרכי האומר
בשך השאר יסדם וכאדם החפץ ה' שלמה
הנשיא על כל פ' דערב' יושנה עה' וק' ס'
רשעה דרכים כאשר זכרם ה' אהרן כשה' זל'
ואל' ק' הדין ק' יקרא קדש השך כגן
שאמר הכתוב אחי האב באומרו ערוב אחי
אכרך לא תגלה ויעריך קדש השך למדנו
אסור אחי האם קדש השך קדש
קל וחומר כגן שאמר הכתוב את הכתוב קו'
הכר עשמה באומרו ערוב ב' כרך או כר
כרך לא תגלה ערובין קו' הכתוב אשר
עבדו עבדו חרבו הדין השלשה
קדש מעלה כרובה כגן ערוב אשה וכתרה
לא תגלה אר' כרובה ואר' כרובה לא תקח
לגור ערובה שארה הנה זמה היא והוה ע'
אמרון ערוב שקם שאר והנה עלה השאר
כרובה ומה שאמר שלמה השאר היא כרובה
ועלה מעצמה ועלה כרובה היא שאמר הכתוב
ערוב אחור אישך לא תגלה כי שאר אישך היא
וקצת כי תגלה כי שאר אישך היא
ועלה מעצמה היא כגן שאר הכתוב ערוב
אחור אסך לא תגלה שאר אסך היא וכעבור
שלא זכר ה' תגלה כי ויקרא גלי' לשאר אכרך
היא עלה מעצמה והכר כ' אהרן כ' עה'
כרובה כי ערובך הנה זו עלה כרובה וכתב
דודיק היא זו עלה מעצמה וד' אהרן כשה'
ע' טא' דכ'ו שרעט' כ' דודיק היא עור
כרובה כשה' ערוב ואת כשה' יכר כשה'
קרב כ' יושנה ע' כשה' דרך השלוח ה'
הכרובה והשלוח המוצא כשה' מעצמה ה'
הכרובה כשה' אחרת וכשה' אחר דבור

אחד כשה' דברי החכמים ואמר שקרוב
אמר ערוב אשה וכתב לא תגלה ואלו שארנו
קיינו סומכים כשה' איסורו מערך עלה
מעצמה יל' קיינו אומרים אשה וכתב מערך ה'
היוון שאר וערובך שאמר אר' כרובה וכתב כר'
כרובה לא תקח שארה הנה זמה היא הנה
סומכים על העלה הכרובה וק' מלך שארה
ואפ' כשה' מלך כ' קראה עלה כרובה
אפ' אין כשה' חכם כשה' מלך כ' כן היוון
כרובה כן שלא תגלה כרובה
אמר משה כשה' צדקו וד'
קרב כ' אהרן זל'
כשה' הוא דעתו של רבינו יושנה עה' כ' כ' כ'
אח' הכתוב שקדתי וער' כרובה קרב כ'
יושנה זל' ואמר באומרו הכתוב שאר היא
עלה כרובה כשה' חכם אמר ערוב אחור
אכרך לא תגלה שאר אכרך היא וכשה' כ'
אמר ערוב אחור אישך לא תגלה כי שאר
אישך היא וכשה' קדשים זיבה כ' את
שתיק כשה' אתר כרובה ערוב אחור אישך
ואחור אכרך לא תגלה כי את שארנו הערה
והיא עלה כרובה כשה' כשה' שאר וכשה'
המאור הנבול' ה' יוסף הקדקסאן זל' כשה'
יא' כשה' כ' כרובה אמר כשה' חכמה אשר
היא אחור האב והנה שלמה אמרה היא כ'
כשה' שאר וכשה' יל' מקדמות הנכר
כרובה אמר עור אחור האם כגן השלך
אשר אמר מעלה חכמה והוא הקין שאלו מעו
שאר היא עלה כרובה ולא אצריך למלך כ'
כשה' כשה' רב' עונש ע' שקר' כשה' כרובה
מלך כ' וכשה' לא זכרה ושיקשם הכרובה

כשה'

אשר ביו נאם בעל כרו ויאמר על האשה אב
בעל אמה ואב בעל כרה ואב אשת כנה וכל
מה שיהיה מאסור עקר ופרח על עקר ופרח
זה הפסוק עקרו עגל ומנה ידעו שמכרת
לא יושעה עב הוא לאסור שנ שאריו על שנ
אחרים בעקדים וכפרתים כאשר פירש אותו
באהבות ומרר מדתה דמיה לפר אשת אב
החמשה נשים שהזכר בעבכה ס כסם שטר
אשת אב אסורה על האיש והם עקר ופרח
על עקר ופרח כן החמשה נשים שזכר
החכם הן כלן עקר ופרח הלא תראה בעד
שמיים ומעל לחזק דברו אל כונתו האמת
ואיש וכל מה שיהיה מאסור עקר ופרח על
עקר ופרח זה הפסוק עקמו וכן כתב ארזנו
הנשיא רב' אבו אשר ואל ודע שדושת כר
אשת אב כן בעל האם ואסור על האיש כר
אשר אביו הוא האסור על האשה כן בעל אמה
והאסור עליה כר בעל אמה הוא אסור על האשה
כן אשת אביה ובעלתה הוא אסור נא וילדו
על עק וילדו והוא יתמך לה חלקים האחד
כר אשת אביו והשני אם אשת אביו
וק' כר בעל אביו וה' אם בעל
אביו וה' כר אשת אביו וה'
אם אשת אביו כן וה' כר בעל אביו
וה' אם בעל אביו ע' וכר' /
שלמה הנשיא ואמר דע כי מה שאמר בזה /
סעודה הנשיא אל מאסור זה שאמר מן הערות
מפסוק ענות כר אשת אביו הוא האמה והוא
יפה הוציא ומעל עיסו כן הפסוק והשהו עגל
הלא תראה כי הרב רב' סעודה הנשיא אל
הקיש עוד שבע נשים על כר אשת אביו

בעבכה ככל אופנה מכלן הנספר ועשן
והאמת בדברו כי מנה הפסוק למדנו מאסור
עקר ופרח על עקר ופרח ועל זה השוה יסד
והשהו הז' נשים הקושר על כר אשת אב
שן כלן שמענה נשים כאשר מדרם הרב
הנ' ע' ועל טבוביהו נתיב ממשפך
הרב רב' אהרן כ' ע' וכר' ונ' מנה הפסוק
למדנו עוד מאסור כ' שאריו על כ' שאריו
וכאומרו כ' שאריו על כ' שאריו הוצרך
לבמשילי שיתבאר כונת אומרו כ' שאריו
על כ' שאריו וזהו הלבשת צורת משל כעב
האשה וכר' כ' שאריו ונאסרו על האב והן
שקם כ' שאריו ומנה הקישו הנשיא הקרא'
לכל שנ שאריו על שנ שאריו כהקיש החפוש
שמפשו ומצאו השאריו שקם עקיהם לא שאריו
שקם עקיהם שאריו עגל וכאומרו לכל שנ
שאריו על כ' שאריו הוצרך לבאר הענין
כי אין הכונה בעבור כל קונו כסם שאריו
ולפיכך אמר השאריו שקם עקיהם ושחך שמו
האמר כל שאריו קרוב הוא שאר עקרה ועב
לבאר הלשון ואמר לא שאריו שקם שאריו
שאריו והוצרך לבאר החיוב בעלילה שהכונה
הוא בעבור הכניסה שלא תקיים על העקה
והפריחים וזק כאשר ביארו ברמלך רבינו
בענין סוף השאר כאשר ביארו לשל נמצא
כי באמרו בעל אסור כל שנ שאריו על שנ
שאריו הוא בעל שדומה לו ככל חלקיו יגבל
צדו ולא משום שאמר כל נפלול כלם כן
הוא דרך הלשון כי להכליל איש ודבר על אשה
וכן כ' הוא הקו כהקיש עקר שדומה לו ככל
חלקיו או יתכן ש' שלמה מר' ככה וכר'

אמור כל שנ שארם על שנ שארם —
וכאמרו מלך כל נבלם הכנפים לפי ענין
אינו הענין כי כבר ידעת שהיא מעשה
הדברים לבד ואינו פוסק על דבריהם ואינו
יגזיר לבד ומזכיר כפי מה שהזכיר ופוסק
בשמה הנשיא מל ונס נובל למען שרבי
אהרן בעל ספר כי מקו לפי דעת רבי ישועה
מל שאמרו אמור כל שנ שארם על שנ
שארם כי כן כרוב כפי החלק השנ כרמיה
ומה לשון) ואב כל שנ שארם על שנ
שארם אמורים מקו ועדך דעת שאמר החכם
על הלא תראה כי כהיות שאמרו כל שנ
שארם הלא הדבר לדעת החכם והוא הדבר
רבי ישועה על שכן כרוב כרמיה ואמר
אך חסד ורכות למדך עקרי האמור ואינו
העקרים ונפיש האמורים על פי דעת
החכם רבי ישועה כל להמין ולא להשתמל
ואהיה כמעטך הדברים וכבר הורה
לה סכרתו וכרוב ויש לנו להוציא עלה ולעו
כי לא אמר הכרוב כי אשת האב אל משום
שהיא שאר אשת האב ואב כל שאר לאשר
האב הוא אמור הן נמצא שכל שנ שארם
אמורים על שנ שארם מפני שזה עקר
ופרח על עקר ופרח ונמצא ככרור
מנחה אמור שנ שארם על שנ שארם
הוא בעקרים ובעתים לבד וכל שאר לאשר
האב הוא באיסור כנא וכאמרו מלך כל
כלל את ששה שארם ומפני שכתב בפני
המעצות את דעת המעצות כאמרו והקשטו
על זה אמור על זה א כל שנ שארם על
שנ שארם לא עין קחו א על שכתב

מלך כל כמעצות ולפיכך הוצק לשון פה
הלשון ההוא כי שיזכר בו מלך כל ולשון
לכאור המלה באמירתה ואמרו הן נמצא שכל
שנ שארם אמורים על שנ שארם וכעבור
על שכן כרמיה אדם המענין כדבריו אמרו
כל חומר על הכנפים נב הוצק לכאור ולעור
מפני שזה עקר ופרח על עקר ופרח לפי
שזה הוא עלה ומצאה אשר יצא בהקש החפשי
ואינו מעלה כרמיה ובהקש הכרור שנוגע
לעצם השאר נמצא שאין הדבר נבל כל
בכללותו כאמרו מלך כל כי כאמרו מלך
כל הוא כמה שדומה לו בכל חלקיו כמכר
וב מעשה הנשיא ורוב יוסף הוצאה האמירות
שכרבו ואמרו כי אין אינו יכולם להקיש דבר
זולת היותו אל עבר פני ודומה לו בכל חלקיו
ולא לבד מפני שיצאה לפי שדומה לו בכל
לענינו בהכמה אתה ונקישהו עליו ויש לו
נשר ובעקידת השן עליו תמצאנו שיש לו
סכה ועלה נשרת מעד אחר שאינו דומה
לו בכל חלקיו ולבד נוצל מלהקיש אותו עליו
וישאר הדבר קהוא מורכב ואם הוא כמעד
שכר רבי אהרן כי הוא באמור מדרך דעת
החכם רבי ישועה מל אינו כן כי קרב תב
ישועה על כרוב שאין אינו יכולם להקיש
כרמיה ^{על מה} כרמיה וזל וכרוב כפי חושן כרמיה
ושקדו אדם כי באמורים עלה להיות קהאתה
אחות מעצרת רבייה לא ירמייב הקקש
ואמר כי מי שיבנה פירוש הקהאתה מקרב
האופנים והיא כר בעל האם וקנה קועליו
מנה קרעום אמור כנא וילכו וזה דומה כר
בעל האם ונרת מה שיאמר על האיש אם
אשר

אשר

לבית העשיות

זכר שאר כמעט שזכר באותה האב ואם
 באמר שחזר אחר קבעות המשק אחים
 מקם שנים מעברים ואמרנו שור הדוד
 המשברים יתכן שטאמר בדודות המשנה
 כעו זה ויהיה אמריהן לקוח ומהקדש
 על זה המקום ואם טאמר עזה הפסוק
 נודע על מה שזכר קודם באותה האב
 אשר על אפורה בהיותה שאר לא יושל
 מענה שור הדודים המשברים

הרי לך שפרס דבריו כי קודם כרב שאיל
 היה קורא הכתוב לבר אשר האב שאר פשו
 שקראק מולדת ואחרת היו לבדוד הדודות
 המשברים וכן האמת כי אם היה קורא
 אותה טעם היו לבדוד הדודות המשברים
 אמנם לא קראק טעם שאר כי אין בה על
 שאר מעט ליו לכן קאמר הוא טא כשאל
 ולא בקרובותיה כי טבה ואחרת מעוררת
 הן לכן טעל אמר כאשר אמרו החכמים
 וכמקומה אפשינו וכפי שאין לבר אשר
 האב על שאר כן אין טאמר קדוד על

שאר וכמעט שקמכור זאר מורכב לבן
 טעל אמר כן קרובותיה של אשר קדוד מעורר
 לבן אחי טעל ובאותה האב והאם הוצק
 לבאר שאמרם הוא מתק היוחס שאר
 כי קובל קעטן על שאר מה שאין כן
 טאמר בחד כי אין טה על שאר ואיך יזכר
 שם שאר טעל כי בהזכר הסתוב הדוד
 טאמרנו ערוב אחי אבך לא טעל הלה העש
 אל אשר ואמר אל אשר לא הקרב דודק
 היא ויתמה הכתוב לדוד טוע הקהבה
 שפך לה ולכן לא קוצק להזכר בה

מעלה שאר כי אין נופל עלה ואם היה זכר
 בה על שאר טאמרנו ערוב אחי אבך
 לא טעל אל אשר לא הקרב כ שאר
 דודק היא היו נכנסים בט הדוד שאריות
 הדוד כי לטי שזכר מעלה שאר אמורים
 כל טאהו העוקשים על שאר העיותם
 אלנו ועוד כי היה הסתוב מקדם אר
 ערוב הדוד מענה הדודק אלט הקדים
 הדודק טקיא שאר אמרת וקמשר פת
 טקיא נב אמרת ואחר כן הזכיר אשר
 הדוד טאמרנותה הוא המשבריי לא כש
 כנן מה שטאמרנו קרם כי הזכיר טעל
 קדודק והמשרפ על ט מקדק או על
 דרך צחור בדברים שיש בהם ענש
 כדי שיק כל אחד טעם כאשר יראה
 לו כי אל קם מוקים ואין אנו יכולים
 לבר טעם טוקי הקל וטחורו אלט
 הכתוב מעבר במעדה ובעקל וטעל
 אורט טחונב להשים כל דבר כפי מעדנו
 שיכאו כל קעטם כסדרן כי קדודק

וקמשרפ בן קרובותיו כן על שאר
 אמר ואשר הדוד וחוקה מן טעדרת
 ושאריותה הוא משאל מעמאם איש איש
 אל כל שאר טערו כאשר טאר כמקומ
 וקדק הששנה נודע מפת הדבור
 זיקרא בערב א פתו אל משמע
 הדבור כנן שאמר אמרת קאמר המשל
 חוק היא לא טעל ערוב יונה טעל
 חרפ שפירוט א פתו הוא כד קד
 טאה ל שאינו כן אלט אמרת א פת
 הוא הקוסה כל טאמרנו אמר היא מופיע

הלך כל להכליל כל הכפטים ולכן י
הוצרכו הבאים אחרינו לבחור להוציאנו
מהצער ולהקים ממשול עבדים ופארו
לנו שמלת כל חומר על העקרים והפח'
זהם עקר נשרט זולת הכפטים שאינם
איים במדינתם. סוף דבר אסור כל שנ
שארים על שנ שארם הוא בעקיהם -
ובפרטים זולת הכפטים על סדרת
כל החכמים זל. והדרך החושית
הוא הכרחי וזה לומר מה שבה אסור
מבואר ככרח. והדרך השישית הוא
יודע מעדית השליח עה' והוא אשר
התברר בו כל ישראל כטן האם והאמו'
והכר. והדרך השביעית מה שהוא אסור
בהנהיג סעו שפכה ר' ישועה מה
שלא הסכמו בו רבותיו. שגם קמאר
הנדון רב יוסף הראה והרב העדון
רב יוסף הכוזב זל והרב הקדוש רב'
אהרן נכח דברי ר' ישועה מתוך דברו
אכר רב יוסף הראה עלה על כל
כי דרך בעיניו כהן לפי שר' ישועה
נעק כעקב לאסור על דרך הקטנה
לא לפי עלה כרובה ולא לפי עלה
מוצאה ולא מבח מאמר ולא מדרך
כי אסור על חסדו נש הוא אסור
עלנו ולא כדרך העסקה והוא שהתברר
בו כלל ישראל אל לא לדרך יונגדא מבני
כח אל הטכרים. והוא עצמו לא אע'
נוט להקיש על שיעור הנהיג וזך
אמר כי כרמלה אסר בת אשר האב
ואת כל קראה מולדת וכן ערוה אתי

אכר ואחרי כן קרא אורה דודק ואין לעשן
באמיהם כי אמרם כי העלת לא יוצאו
אורם לשמורת כל למשפטים יכרים.
עוד כר רב' אהרן ואם רב' ישועה
הקיש אתיות השאלות שיהם ואסרן כדק
הנהגיה. וכ יוסף הראה לא אסר
כדוהם וכדודק יק האמר כי בת אשר
אבי האב אינה שאר לאב וכן המוקד
עלה אכ' מה שאמר בשע הפסוקים קלה
הם קאמר כלבד ועל קעש כך הוא ערוה
דודו נלה דודו האמר וכרוב שאר אכר
היא שאר אכר קיא והשאלה אינה
שאר. ובאמר ככר רב יוסף זל עקל
הלא רבא אכר סר ר' ישועה אר דברו
כי כפסוק ערוה אתות אכר. וערוה אמו'
אמר כר אמר ערוה אתות אכר יכנס
בו השלש אתיות האמרות כל ספק
ואם היה מקצר על מאמר אחר אכר
מבלתי אלא שיאמר שאר אכר היא קאוס
הכפרת קאחר השאלות בו. מטעם
שקיה חומר אחר קביעות חמש אחר לכל
על וכלה שאמר שאר אכר ולא יהיה כר
אשר האב שאר לאב וכן כר בעל האם לקיו'
אופן השאלה באמרים. עוד כר ועל קאוס
בת אשר הקור אינה שאר לא לאב ולא לבנו
וכל שכן כר בעל החיה. ולו היה הכרח
בעו שקרא בת אשר האב מעלה ואחר קראה
שאר לביות. היו לבדוד דודוק העעברו'
עכל וכפסוק ערוה אתי. אכר כר ובאמר
אתי אכר שלשה אתים כולת מסך הם
אשר מדעקרים ואשר כל אתד מהם ולא

קיא וקוא שם של הניקה כדעת משכ' לכו
 זל עפל קכונה כזה כ טעם שהאמור
 על חפכו נפ הוא אמור עליו ובהקיים
 העלה עליו יתקיים לחפכו כי כעו ששאר
 אשר קדוד הם וערבים לאיש כן שארי
 בר אשר האב מעורב לו ור' ישועה
 זל כפיכוסו כהניקה כפסוק ערובי אחר
 אכך ערובי אחר אכך ככך ועל השט
 אופנם בר אשר הקור אינה שאר
 לא לאכ ולא לבכו וקל וחומר בר בעל ה'
 קהורה עפל וכפסוק ערובי אחי אכך אמה
 לא מהכח ולא כה מהקדש ולא כחמד י'
 מהעלתי ולא מהקבוץ ולא מדק השכל לא
 לפי דעתו כאשר ידוע ועקב ולא מאת לב
 אלא שם האחיות השאולות קודם לכן לא אמר
 כפסוק ערובי אחר אכך ערובי אחר אכך
 מפני מלך שאר וככך ולא היה מקצב על מעשה
 אחר אכך כלפי יאמר שאר אכך היה האופן
 הכשר האחות השאולות כו מפני שהיה חוזר
 אחר קדש ערובי אחר לבל עוף ועמה שאמר
 שאר אכך ולא היה בר אשר האב שאר לאכ
 וכן בר בעל האם עפל וכפסוק ערובי אחי אכך
 אמר נפ שני קדוהם השאולים כעצא שמה הקדש
 על הנשיה כעמה שלא קלגוהו אפי' מהעקב
 ולא מהקבוץ וכן ככך וטאומו אחי אכך כ'
 אחים כלא ספק האם אשר מקשרים ואשר עפל
 אחי מקם ולא זכר שאר כעו שזכר באחות האב
 ואמרנו שבתורה אחיה קדש ערובי אחרים
 מקם אעפ שאולים ואמרנו שני קדוהם העשבה
 עק שואמר כדוהם השאולות כען מה ויהיה
 איסור לקוח מקדש על מה הקדש עפל ואם

יעמרנו ה' כפסוק ערובי אחי אכך ארמים
 הכי אור על זה ואקרא נאשיב עליו וכן ככך
 כעמה הזכר הכרחי אחר האב הקדמית
 דודה ואחות האם הקדמית מערפת כדעת
 חכמי הקדמין ור' ישועה הקדש אחיות השאולות
 אהם ואסור כדך ההנברה ור' יוסף קדמית
 לא אמר כדוהם וכדוהם רק האמת כי כר
 אשר האב אינה שאר לאכ וכן העקשד
 עלה א' מה שאמר השט הפסוקים האלו
 הם האמת כלבד ועל השט כן קוא ערובי
 דודו יעל דודו האמת וכר' שאר אכך קיא
 והשאולת אינה שאר והאמת כדברי רבינו
 יוסף זל עפל על שפטים ישן כקשיבו דעה
 נבוחים כלל העולה כהנו ועמה שזכרנו
 הם שמענו דרכי אשר לבלם קודו כל
 התכנים המפורסמים מולת הדך השטע'
 אשר קשרי ר' ישועה לבנו מה שלא קודו
 כו הקדש זל וקשרי הכנפים מהעקב'
 והפריזים כדך הרביע ועדך הרשיע
 כאשר כרבה

הפירוק השני

כדאורי קשמע
אובל החכמים

כדפס' להכרת מעורבם והם עקום פלחים
 כנפים דע שהאב והאם יקראו כעם
 עקרים מפני שגם שורש האיש ועקר
 מקור מקום מקורו ומוצבתו נכן כעל ע'
 ישעקו הנשיה ע' דברי קדמוני צור
 מוצבתם ואל מקבר כור כקדשם ונאמר
 הנשיה ע' שהם האב והאם דברי אחיה כן
 קדמו אל אבהם אככם ול שיה תולעם
 ועפם שגם שורשי האיש ועקר הויתו שונה

הענין כל אם בכחו עד חוק שנאמר כי היא
היתה אם כל חי וקדוך קדשיעתיך האסור
על חכמו הוא אסור עליו ועדך דעת כל
שם ערוה כח אשת האב אסורה והתקן שם
שארם על שם שארם והעלה היתה קיימת
כעקום אחר חוב שיהיה נס הוא באסור
אמר התחבר הוא הקן כל שארם
עקריים אסורים על
שם שארם עקריים וכשהעלה היתה קיימת
כעקום אחר וראית אסורו קנא והכרת
ודועה העוקם לאותו הכרת וכל צדיו
חוב שיהיה נס הוא באסור על קעלה
כדינו ~~מנה~~ שזכרנו הם שמונה אשר
לכל קודו כל החכמים והטורסטים
זולת הדרך השבעית אשר הנביר לישועה
לכדומה שלא קודו בו החכמים קל והקשר
הכפפים והקשרים והפריחים ודרך ה
הרכיב באשר נכבא (בדרך קדשיע
שקפפים יקראו שם שארם על שם שארם
באשר הרחבו קב אור על זה כי הכפפי
אין דומים לעקריים ולפריחים וכל צדקה
נאין העלה קיימת בהם כען שהיא קיימת
כעקריים צא ומהה מה שכתב רבינו
אקין כשאזל בספר אמנם החלק השם
וזל וגם תדוך דעת כי האסור על חכמו
נס הוא אסור עליו כל אם יהיה אסור
לחבר מפני עלה ואותה העלה היתה קיימת
כי נס האסור יהיה מהקריים כי דענין קדשיע
ערוה כח אשת האב והוצאתו מנה עקר אמרו
כי לא אסרה היתה אלא מעצ היוות שם
שארם נעל שם שארם ואכל כל שארם

אסורים על כל שארם זהו תדוך דעת
שאמר החכם על כל הלא תראה איך יתם
הוצאתה העקר של הרב רבי ישועה ע'
כי לפי דעתו רבי ישועה רצה כזה קשה
שארם אף שם רבי יוסף רצה לו שארם
הוא זולתה יצאת האופן וכן כפרק הש'
כתב רבי אקין ואל ואמר החכם נהיה מנה
אסור עקר ופירח על עקר ופירח יתשייב
למרוד אורו על כל אשר ינהג מנהגו
נראה שאין מבח ענין השמעת להוציא מהם
עלה ולקדש באסור על זולת מקומם על
איתה התכונן בחכמים זה הקשר לבעת
אשר דעת ישועה שאת יתשייב אורו על כל
אשר ינהג מנהגו ואחר דעתו כי אקין טעות
נראה שאין מבח ענין השמעת להוציא מהם
עלה ולא שם על זולת מקומם כי הקשר
הכפפים אין זה מקומם וכבר כתב ואם
רבי ישועה לקדש מקומות נאה לצד החפיה
ועל לקדש דעתו ועד רבי יוסף קדוה הוא
במה שהיה והעדותו כי האסור שדכר
כבר הן נמצא שכל שם שארם אסורים
על שם שארם מפני שזה עקר ופירח -
על עקר ופירח על כל וכבר ביארנו כל זה
בדרך קדשיעתי וכן כרוב בעל התבחר
זל וזה לשון ומה הקשו חכמי הקדאים
לכל שם שארם על שם שארם שהם
החפפים שחפשו ונמצאו שארם שהם עקום
לא שארם שהם שארם שארם וזהו עקר
שאתו מל שארם על חכמו נס הוא
אסור עליו ואחר שאמר כח אשת האב
קדוה הכרת והוצאתו קדש כען דודוך

הלבנה השנייה

כפך העקום ימה כפכה הנשעם זל
 כדך קבוע ידרכ האמור שאמור שכ
 שארים הוא בעקום וכפחים מעמער
 עור כר אשר אכך לא רגלה כאש
 בארנו כי האמור כשנ שארים על שנ ש
 שארים הוא בעקום האמורים שאין מעבול
 כי נקם כאכ וכאכ עם כעקם נקם אנכע
 שארים האכ והאם והכך והכר אמעש
 שארי השאר הם אכ האכ ואמנו ואכ האם
 נאמנה ואמיו ואמורה וכן כנו וכנו וכן כנו
 וברך אמעג יעקב שזייצ הרמנה
 מזקן רב ליקו שזייצ עע שכר כעענן
 השאר והוא סוג כולל השאר הקרוב שהם
 השעה שארים האכ והאם והכך והכר והאח
 והאחור אמעל שהחפשים אמעל שהשארים ל
 האכ והאם והכך והכר אמעש קאת והאחור
 הם שאר מעצ שהם שאר השאר שקוא האכ
 והאם וכולל נב שאר השאר שקם שארי אלה
 והער כי אם לשאר הקרוב כי אם לא היה
 השאר סוג כולל לא היה אמעג הקרוב אליו
 הרשוכה נבון הוא עק שאמ' קחנשם זל
 שהשארים הם אנכעק האכ והאם
 והכך והכר אמעש קאת והאחור הם שאר מעצ
 שקם שאר השאר שקוא האכ והאם והראיד
 לדברי מדברי עורו אמעני זל כר ככ כפסנ'
 ערות כר ככך ונ' הסעך הפיח א הכנה
 כי כן דרך העמאור שהכנה קודם הפיח
 ועוד מעט שבר הכר היא שאר השאר כעו
 שהאחור היא שאר השאר ועק שאמ' והפנ'
 כי קאת והאחור הם שאר מעצ שקם שאר
 השאר שקוא האכ והאם הרשוכה כן האמער

והראיה לדברי מדברי עורו זל שכר
 כפסוק ערות אכך ונ' הרמיל כמלה י
 והשאר קאתה אשר מענינו יושלו השארים
 הנשארים והראיה שקכא לדברי עורו זל
 מעמער כי אם לשאר הקרוב אלנו איננה
 ראיה שקרי הקהם הכך והכר מהאח ו
 והאחור כדמפשים ואזיל דכר כי אם לשאר
 הקרוב אלנו לאמנו ולאכנו ולכנו ולכנו
 ולאחורו הכרלה הקרובה אלנו אשר לא
 הינה לאיש ואם דרך העמאור הוא להקדם
 הכנה מהפחה לעה כשאר כהנה הקדים
 הפחים אלא לא כיון הכר' להשעשע לעמ'ע
 לשאר הקרוב ועמער הזכך הכר' להזכר
 אלנו השעה שארים מעט שהנאמנו לבדם
 כאכלהכ ואינו חייב בהם כעו שחייב
 בעקום וכפחים ואפ' אלא יש ראיה לכר
 סמך לכר כעבור האכ דכר' ויש לאכיו
 אכל כעער ישם וכעבר הכך דכר' וישם
 שק כעברו ויכאל על כנו אמעש כעבר
 הפעשים אפ' סעך לא מעצנו ואינו חייב
 כאכלהכ בעקום וכפחים אכל ראוי קוא
 לככדם ולא להם לבדם אלא לכל שאר שאה
 כאכ האכ ואמנו ואכ האם ואמנה וכן כנו
 וברו ובר כנו וברך ואמיו ואחורו שכל מע
 קם כעודנה אחי ככאה אמעל שעדופים
 לעולם עקה עקרי העקום ופתי פתי ה
 הפחים והכעפים כאש ירבר כהכנה
 היוטור כי אם ימער איש וכן ואכ אין לו יוס
 אופי אכ אכיו ולא אמיו על קמ' עמנו וכן
 ככר ולווי זקם ל' ליקו זל ככ' עמ' ה
 השן ככר ירוטור זק' לזמן ול' ע' לפסוק

כפי החכמים כשם שקרים יזיק עלי
איסורם עד למעלה כל המסק ואפי' שלא
יש ראיה לאכ שאסורו הלוי באשר באומרו
כה אמר היא יש מקל לומר באומ' עיוני
אבך ועבור מתוך לא תגלה כערה שוד
וחזק העשן באם באומ' אמר היא מופיע
נב' החזוק לאכ וקוז' יבאר מאמר עבוד
אבך למה העשן ופאומ'ו אמר היא לא תגלה
עיוני יבאר מאמר ועבור אמר נכן באינו
שהכרח קוז' לאכ האכ אכ שטאל ורפואה
אל ושא' אבך וקוז' היא אכ אבך אבך
קאמ'ת היה יב' ובר' אבך קאש'ן תמא
וכר' כמ'יא היתה אס כל תי וקאח
וקאחור נקראים כנפם מפע שאין כהם
מכעור שאריות כל שורש ועקר קבוע לא
שאריות קוז' הוא עראי מפע שאכ הוא שורשי
ועקר' ונע הוא פרחי ופעפ' נמצא שאכ
והכן קשורים הם זה כה כאלה כעל
וכן כנפם כהא' המעורב האם והכר' כ'
אכ ואמ' הם שארי אמ'ים הקחנם ואתי'
ואחיות' הם שארי שארי כ' אין ל' נכונ'
ונפלת' כלל פ' אתי ואחיות' כמע שיש ל'
מאמר ונפלת' עם אכ ואמ' כ' ודאי קאיש
מדם חלצ' אכ המעב'ת קוז' כמע שידוע
זה לרופאים כ' המוכ' שכדס יתק'ן זית'
ובהזדיון קאיש עם אש'ת' מיד מאר'ת' שפר'
קזרע עם דס קאש'ת' המעב'ת נמצא שקאיש
נעקר משורשיו קאכ והאם ונאל' מתוך
חלצ'ת'ם יאך אחי ואחיות' אינם כן כ'
אינם נחלצ'ו ולא קוז' נחלצ' כלל ודעי' ק'
המעב'ת לא נרע'ב עם דמי קמעב'ת

כלל אעפ' שדמי כערי קוז' כ' מה שאור
שנר'ת'ת' אכ נפ'ת'ן נס קוז' ומה מעב'
שעב'ת' אכ עבר נס קוז' כלל מעב'ת
דמי של אכ' ומה כר' דמי של אמ' שק'פ'אונ'
לא נרע'ב כלל עם דמי קמעב'ת שק'פ'אונ'
אכ אחות' אכ אח' אחי' ונ' קינול'ם
קאומ'ם לא יש להם ערוב כלל מעב'ת
דמי כ' אס יקיה להם ערוב כל שקוז'
כולהם שנק'ם כאתר קלא רפאק כהיות
שאין מעצ'ם קי' חמה כרפ'ת' החמע'ת'
מפ'ת'ת' קזרע ועבר ונול'ם מעב'ת ל'
דכרי'ם משונ'ם עג שראית' שנול' ול'
כש'ת' מאשים כעף אתר וארבעה רגל'ם
וכ' יח'ם כמדון ועוד כ' יח'ם למעלה
מהשד'ם וכן ספר' ל' אדונ' אכא מארי'
שאכ כמעצ'ם שנול'ו כ' יח'ם על'ת'ם
ש'ת' ועבר נבי חלצ' קא' על נבי חלצ'
האתר ונ'ונ'ם משורה אה' וכן ש'ם
שנול'ו יחד נבי האתר כעב' האתר ותיו'
תמשים ש'ת' וכש'ת' קא' אתר ש'ת' יח'ם
מ'ת' האתר וקוז' מפע שנרע'ב קוז' מ'כ'ו'
וערבו קח'ע'ת' וכן מ'ת'ע'ת'ת' קוז'
מ'ת'ת'ת'ת'ת'ת'ת'ת'ת'ת'ת'ת'ת'ת'ת'ת'ת'
כל קזרע יחד וקוז' ידוע לרופאים ולר'ש'ת'
מעצ'ם וכל ארצות ערב
סוף דבר לא יש ל' הרע'ב'ת' עם אחי'
כלל אלא מעב'ת שעב'ת'
אכ עבר נס הוא ולפ'ך קראום חכמים
כנפ'ם כעב'ר כ' כנפ'ם הם כעב'ר
ואינם כעב'ר העל' ולכן אין קאסור מש'ת'ל'
כ'ם הם ח'ת' כק'ר מ'ת'ע'ת'ת'ת'ת'ת'ת'ת'
כ'ת' -

זר שיקרא האח שאר קרוב כי עלת שאר
 הוא סובב ללא מנינם רבים שהם חלוקי
 הצורה קוף דבר השל האמת עזרת
 ואינן עמדת כי אחי הוא שארי שהוא
 אב נמצא שהוא שאר שארי וכן כרוב
 רבי יוסף הואה עש כפסוק עבוד אחי
 אביך וזה לשון והדוד שאר לאב האב -
 והוא שאר שלשי ובר הדוד רפע ובר
 דבר ממשית כי הדוד הוא שאר אמר -
 לאבי האב והאב שאר עם בנו נמצא -
 שהאיש עם דודו שאר רפע ולפיכך כר
 הדוד מותרת כי היא שאר חמש לו
 ורבי יושע כר כפי דתורה כפסוק
 עבוד אחות אביך חל ונתקיים שולד ה'
 המולד שאר באומרו עבודת אשך וברת
 לא תגלה את בר כרוב ואח בר כרוב לא
 תקח שארה דנה וולד אבי אבי שאר -
 לאב וכן הצורה בולד אב אבי אמר עפל
 נמצא שהדוד אם קראו הכרוב שאר לאב
 שאהיהם הוא מתוך התכונה אביהם -
 שהוא כישקם ומחבר שאהיהם יוכן ופאר
 זה הרב רבי אהרן ב' וכן כרוב אל אמר
 עלא ו' כי האסור באשר ולא ככנו ולא
 ככר וכו' וברו שאר שאר שאר שאר -
 ככר כי אביו שארו ואחי האב שאר האב
 וכן אחותו שהיא דודתה כן שאר שאר -
 שארו ובר הדוד או בר הדודה שאר רפע
 והנה הדבר מוכיח שאין זה אסור עפל
 ובעה שאמר ואחי האב שאר האב אין
 הכונה ה שאר אמר לא מעבריי שה
 ביאר זה ברמז דבריו באשר טארטן

שכתב ומלת שאר הוא סובב ללא מנינם -
 שהם חלוקי הצורה כי אמר שאר ואינו
 שאר שאר שאר וקרא האב והאם והכר
 ויאמר שאר שאר כאח וכאחות עכל חל
 קרי לך שאמר הרב כי האב והאם והכר
 ויש קין מוכלל כמדובר וכתב שהם
 שאר ואינם שאר שאר כאח וכאחות
 כי הם שאר שאר והכר וכן איתך כאר -
 כונתו כפוף דברו ככר וכן האחות
 עקוב דודתה כן שאר שאר שארו ואשר
 לך את המעלה חק לבאר דברי הרב ככר
 דודתה של קין היא שאר שאר שארו המעלה
 מרים היא שאר לשעמס אביה ושעמס -
 הוא שאר לאהרן ואהרן הוא שאר לשעמ
 בנו נמצא שמרים שהיא דודתה של לעמ
 היא שאר שאר שארו ואמר שארו כו'
 המורה על אשר שקרא כן אחיה עמי
 ולא אמר שאר שאר שאר כלא ו' כז' -
 שלא תשוב למר שהאיש עם דודו -
 ודודתה שאר שלשי וכבר ביאר זה למעלה
 שכתב וכבר נכתב שאר שאר שארו
 ככר המעלה לעמ הוא שאר לאביו אהרן
 וקרא שאר לאביו שמרים וקרא שאר לשעמ
 בנו וקרא שאר לאביו עמ נמצא שלעמ
 הוא שאר שאר שאר שארו של אל לעמ שנו
 ולפיכך קוצר קרב לברכ שאר שאר -
 שאר שארו כו' הכינו המורה על אשר
 ככר והוצרך לבאר דברו כה שלא תשוב
 למר שהשמים כל האיש וכן דודו שאר
 רביעי כי עמ שאמר כחירי הקדוש -
 שכתב הדוד או בר הדודה שאר רביעי

כדעת הראשונים של הזוהר בירושלמי
ישעוד במקומו בין יצירה בין מעקר
בין מבנה בין לשון מעשה בין סוף המעשה
דעת רב החכמים ואם היו לא אחים או
דוהם מאכיו שלשה ומתנו אחד וכן לקח
יירש האחד חכם והאחרים כלם חכם אין
לשון מנה העקר של הזוהר בירושלמי
יעמוד במקומו ומתנו בניו למחור
מלקחו נחלה בתוך אחי אכין במקום
אכין וזה מצד שפירח הפרח למטה ^{כשי}
ועקר העקר בעקר כאשר בארנו זה
בעטן קשריו ומתנו אמת היא כי
כבר אמר קודם שגור אכין ועוד אמת
לא מצד שמתנו ומהלך ככה
מתנו החכמים שהעקר לא יאמר כדוהם
וקנה לפי זה העקר שזכרנו של הזוהר
בירושלמי ישעוד במקומו בתוך קו
קודמתו מן הכתר וכתב בתוך נב' ולכל
הבין קודם מן הכתר וכן נב' עקר העקר
בעקר וכן עקר עקר העקר בעקר ופרחי
העקר שהם הנפיש קודמים מעקר העקר
כי כל הזוהר ה' בירושלמי ישעוד במקומו
ומתנו מתנו שפרחי המת עומדים במקומו
סוף דבר עקר בירושלמי היא של הזוהר
בירושלמי ישעוד במקומו ועקר העקר בעקר
עד למעלה ופרחי הפרח כפרח עד למטה
וכן רבין כלל זה קדיק כל בירושלמי
ולא רחמיא על נוסח דבריו והמשפלה יין
ועוד נכלל למטה מנה שמתנו לשאר הקרב
אלנו מוסב אל האח וכן ולתחילת הכתוב
הקדושה ליו כי קאם וקאב וקאן וקבד

אח יודע שהם שאר קרובי אב' מתנו מעשה
הקדושה אלנו. אלא שזאת הקדושה מוסב על
האח האח לשון שאר כדוהם כי יש שאר אח
ואינו רק קרוב אלא כעין שנשאת אמו לשעול
ונולד לה בין מעשה ואינו יורש שיתעמא בו
וקדש שאינו מוסב בקדושים שמתנו וכל זכר
לא יאכל קדש ולפיכך קוצק הכתר לבאר
העטן באמתו והקדושה אלנו שקוא מוסב
אל האח כי אם היה מוסב לשעול שאריו
היה לעשר כי אם לשאריו הקדושים אלנו
לאעו ולא כיון והראיה שיאמר ולאחותי
הכתובת הקדושה אלנו ואם היו נכללים הו'
שארים במתנו לשאריו הקדושה אלנו ומתנו
מעשה ולאחותי הכתובת הקדושה אלנו
אלא כעין שמתנו הקדושה ליו מוסב
לאחותי הקדושה ליו מוסב באותו וקראן
בזה כהיוהם מעד ע כדוהם שקה אחיו
הישאל אינו מוסב וקדושה מקדושים הלא ^{והנה}
הכתובת ארבת בהן אלמענה בהיותה עליו
איה יכולה לאכול מלתם אביה ואפילו
אם אחותי היא מוסב עץ אינו יכול ע'
שיעמא בה כל שכן למי שאינו מעד ע
כדוהם ולפיכך קוצק הכתר למי שאריו
הקדושה אלנו והוא דבר הלמד משפחה באומ'
ולאחיו ולאחותי הכתובת הקדושה אלנו -
להוציא אחיו מאעו כלבד שנסב אעו י'
מיעמא אחיו הוא יצאק והוצק למען הקדושה
אלנו כד' להכליל אחיו מאעו כלבד שקרי
כשאר ירושה כתר ונתתם את נחלתך -
לשאריו הקדושה אלנו וזה מאמר לבד הדוד
ואם בבין הדוד מאמר שאמר שאר קרוב אינו

בשם ה' ומוסכם אנו יכולים להקיים
 מהם וכל מקום שהנבלים בשם ה' ית'
 מוסכם נעמדנו והקשרים והם כן שאר
 אבדך היא כי שאר אומן היא וכן מעלת
 אבדך אחותך היא דודתך היא והם שיעור
 של הנדב שהכרת הנבלים בשמור מעול'
 כה שלא העבר הקח להקיים עליהם וכן
 בלשונות בני סלמים הנבל הקרוב שם
 בשם ה' מוסכם וקראו שעמנו כי
 באומנו כלמים קיינו והקושים מעמנו
 מן עם ששן ופשהן עם גשמי ומשי עם
 צמר אלא החופם הכרת באומנו בפש'
 כי תצא לא תלבש שעמנו צמר ופשהים
 יחדו והנבלים בשם ה' כה שלא תוכל
 להקיים נעלו כמה שהוא דומה ל כי
 במקום שיוחג השם עם יחג האמור כן
 כראש האב ואשר הדוד שהנבלים הכרת
 בשם מוסכם ה' והורו שאר ותיקן וכן
 מי חמאת הוא חן מלק ומסב שהוא מאהר
 קאמאזים וממאז את המאזים כזולת דבר
 ממש קראם בשם מוסכם ה' מעול
 לעשיש כן מי חמאת מי נדה והם מי
 שיהיה פרה פרה ועוד כהים בעצמם
 הקושו בעריות ושי' כרת ערות כרת
 קו' לכתב אלא שאין מעהיבין מן הקו' למעיה
 למעיה שזה שלם כרת יבנות עפל ועוד
 כרת בעל ספר המעורר נעול באזהרה
 קו' ומאמורי בראי וזל הנבל מעמנו לבר כרת
 ולבר בניו אמרה לבר מען ונפי' כרת
 הנשפין אפי' אומן קו' ומע על כרת
 חייב על כרת לא כל שכן ואפי' שאין

מזהירין לאוין וקו' דבר מה אינו חסר כי
 אם נלוי הששן כמקצת וכת יצחק כי וכו'
 אומן נלמדה כרת שזה הנה הנה מעיה זמיה
 נאמר כאן כי עריות הנה ונאמ' להלך כסוף
 הפשה ערות אשה וכתב לא תגלה את כרת
 כנה ואר כרת כרת לא תקח לעל ערותה שאר
 הנה זמיה היא מיה להלך עשה כרת כרת
 וכתב כרת אף כן עשה כרת כרת כנו וכת
 כרת ומה הנה האמור שם כרת מיה עמו
 אף הנה האמור כן עשה כאלו כרת מיה
 עמו ומעבשו למד עונש שריפה כרת
 וכתב כנו וכתב כרת וכתב וכתב כרת וכת
 כנה כרת שוק נאמר כאן מיה נאמר
 להלך כרת קדושים איש כי יקח את אשה
 ואר אמה זמיה היא כאש שרפו אורו ואר
 מה זמיה הכרת שם כרת אף זמיה
 הכרת כאן כרת שריפה וכתב יקרא כרת
 שאר הנה זמיה היא ללמד מבאן כרת
 שוק למעורר ואם חמיו ואם חמורו ל דורות
 למעלה מל דורות למעיה עוד כרת כרת
 הנה כי עריות הנה וכתב שאר הנה זמיה
 היא מה להלך ל דורות כרת וכתב כרת וכת
 כנה אף כאן ל דורות כרת וכתב כרת וכת
 כנו כרת שריפה בעונש לא אומן הכרת כרת
 אשכ יקח את אשה ואר אמה זמיה היא אלא
 למעיה מהם כרת שוק כרת וכתב אשה מיה
 להלך ל דורות אף כאן ל דורות ומה ל
 דורות למעיה כרת כרת וכתב כרת אף ל דורות
 למעלה חמורו ואם חמורו ואם חמיו עוד
 כרת נאש אל אחותך לא תקח לעבור לא אחות
 ולא זמיה לעל ערותה עליה עליה מה תל

אין הכונה עמו אלמ שקם שאר רביעי
לא נמצא שקום שאר תעשי וכן כיאר זה
המאור הנבול רבי יוסף הרואה בבגד כו
שדוד עם האב שאר כ ופני שאר רביעי
וכר כר שאר תעשי עם האב עבר והשכל
נמצא שאמר כי כר הדוד היא שאר
רביעי עם האב ולא אמר שאר רביעי
לאב נמצא שהאב שהאיש עם כר דודו
או כר דודו שאר תעשי וכן והכר
קראום החפלים פרחים טעם פרח כהם
פריה האיש ושהנש ופעוטהו כהם
טעם טעמו הנפרחים וטעמו וטעמו
קיומו היופם זרע לו ולפכך קם אסוף
עד סוף כל דור ודור כען שהקריים
הם אסורים עד לעולם כאשר נכתב
ועמה יראה הקדש שבין השקיהם ונפיה
וקכפיים כי שאריות הקריים והפיה
הוא אמרת ושאריות רכפיים הוא מעשה
כי שאפיהם ונשאל מה שקיהם כאשר
כר כר מרן עור רבי איהו כעייזן שיה
כפסוק עיר אביך ואל התתיל רחלה
מה שאר האמת אשר מתגבו יושאל
השאהם השאהם וכפסוק עיר כר
כר כר השמשך הפרח אל הכנף כי
דך המצאות שהכנף קודם הפרח
ועוד המטע שכתבתי היא שאר השאר
כמו שהאחר היא שאר השאר וכן רבי
סעודה הנשיא קהש על כר אשר האב
ז' נשים דומות לה מעקר ופרח על עקר
ופרח ולא הכעם רכפיים כי כל עקר
כי כונה כונה הלמדו ל' יוסף הרואה

שהכפיים הם שאר השאר כאשר נאמר
והלכה כמורה בין מהקדש הכרוב בין
מדוך השכל

הפרק ה' בביאור התלוקה שכלקו
ישאל כענין העריות
והרשכות עליהן דע שתכפי ישראל
נלקו לשתי כרות הכר הא' הם בעלי
הקבלה שאמרו שאינם יקיימים בעריות
מעט שקם חוקים שקם נאמר עלך כען
לפני ששעט ועקרתי מעי תמאר ואין
למנוך על דכיהם כי הם ללא תועלת
כי אין כל החוקים אלא קכפם כשוד
מעט שיש חוקים שאנו יכולים לקיים
מהם זולתם ויש מהם חוקים שאין אנו
יכולים לקיים עליהם והחוקים שאנו
יכולים לקיים מהם זולתם הם כען זולת
כלאים וככונש כלאים שנאמר את תקונו
השמינו כהמתק לא רביעי כלאים שק
לא פירע כלאים ומרן דבר הלמד

מעשינו שאסור להרעע כלשע מעט
בהמות ולערוע כל ב' תינת מרעם
והחוקים שאין אנו יכולים לקיים עליהם
קם כען כר כלאים שעשנו לא יעלה
עלך וכה' לא תלבש שעשנו כער ופשה'
יתהו הוא דבר הלמד מסופ כי באומרו
כלאים היינו דעם כל שנתעושים כען
תשי עם צער ותנוך עם פשה ואעפ"י
שאתר צער ופשה היינו דעם כהקשר
ערבם ונעלל דאמ' שעשנו והנבול טעם
תריי' מעוסב נעל מעפחי הקדשים וכן כל
מקום שאמר בעריות מכלל שניבולו

הלבנה העשירי

אמור לנשא אשה וכתה ואתחיתה ואם אמה
 ואם אביה וכתה וכתה וכתה
 הקטנה מלאה שרבי אבי אמה
 כי הבר שצמח אמורה
 מקו' יין הראוי היה שכתה האם וכתה האמו'
 רביו באמור מקו' ונאמר וכי קו' ומה אם
 אשת הדוד היא אמורה וקרא חוקה מאשר
 הדוד כש' שכתה אחותה היא אמורה לדודה
 ויכול להקיש מזה קו' וכן כתב בעל ספר
 כי יתעורר אין אם דן אדם כינו לבין עצמו
 אלא אם קטנה מרכו ורכו מרכו קטנה למטה
 מפיט אכל קו' אדם דן כינו לבין עצמו ועוד
 לא ידעת מעם כמה שאמרו שאין מנהיגו'
 לאוין מקו' כי מאחר שהוא מנהיג מקל
 כש' וקו' כש' של קו' שיהא מנהיג בתעור
 יותר ומהקל. ועוד כמה שאמרו כי דבר
 זה אינו חסר כי אם נלוי העשן כמקצת
 הקטנה אם יהיה הכונה כמה שאמרו
 כי באמור הכתוב ערו אשה וכתה לא
 קטנה ככתה כש' הרי שהקישו מזה עוד קו'
 ואם תאמר כי באומ' הכתוב ערו אשה
 וכתה כתה ככלל והיא העקר כי כתה היא
 לא יתכן אלא אם שיהיה כתה אשתו וקנה
 לדורש איהא. לא כן כונת התורה כי
 באומרו ערו אשה וכתה הכונה היא פנה
 שפלאה בזכו פרחי פרחיה דכתיב אכתה
 כנה ואת כתה כתה לא קטנה ואפי' שלא
 היו מנזכר כתה אשתו היתה יוצאת בקדש
 העך ומאשר האב ומאשר הבן שהוא אמור
 שני שארים על טק' א'. ואם תאמר כי
 באמרו דבר זה אינו חסר וכו' בעבור

כלה שהיא שנה לה. הקטנה לא יתכן
 שהרי כתבו במסכת דל כתיב הקדש
 אין מעמאין הידים אין דמן דכתיב תורה
 מדברי סופרים ולא דברי סופרים מדברי.
 תורה אם כללה איך תהיה שנה לה. ויש
 עוד לדברים כמה שאמרו כי אינו מקו' עין
 בעשירות והלא הקישו הכתוב ואלה שנה
 וכתב ידעתי שאמרו אדם דן נא' קל וחומר
 מעצמו ואין דן נראה שנה מעצמו אלא אם
 קטנה מרכו הלה למטה מפיט נמצא
 מדברים כי אתר שכל יצחק כי אביימי.
 הוציא הכתוב מעל לא מעצמו. הוציא
 אלא אם למטה מרכו הלה למטה מפיט
 נמצא שמהם לעדן להקיש בעשירות שנה
 שנה וכלל מפיט הקטן כי מענה הכתוב
 לקצר וכן כתב בתורה הקדוש הראוי לנו
 שנחפש הימך בעשן לעמוד על פי השום
 במערכת האלים ועל פי הקדש הכתוב
 או בקדש החפשי והעופר לפי שאלו כ'
 הקדשים הם כמו הכתוב שאם יבא הקדש
 כפי הנמצא כאלו נפ' אורח הקדש נמצא
 וכתב בהשעו על המבנים שבזכרון הא'
 יודע הדומה לו וכן שאם יתחפש הנבחר
 כלל שמינו כתב וינצח ככל חלקיו כחלקי
 הנמצא אינו למנו הפרש עכל וכן האמת
 שהרי לא הזכיר הכתוב וזכיר כתה ועל לנו
 מקום להקיש קו' וכן אמר את הדוד -
 והמשפט ששלה שאשר ואשר קדוד. ואחר
 שאמר את המשפט בשלה שאמר את
 הדוד ומקדש הערך ידענו את אשר המשפט
 באשר הדוד אין למנו הפרש כל חלקיתן -

זל לפי שפירש יבנה יבא עליה שומע אב
אב במקום ערוה שפירש ואשק א אחורה לא
הקח אב במקום עליה אש נשאו שנים אתי
שה אחורה ומת אחר מהם כלל בן אסור
לשא אר אחורה ואפי' צר אחורה אשתו חסונה
לו שפירש לצבור לא היא ולא צרה. מכאן
אמרו עו' נשים פועלות אר צרותיהן וצרות
צרותיהן מן החלצה ומן היבוס עד סוף כל
קדויות. ושאר כל עיירות למטה מאתו
אשה. מה אחורה אשה ערוה ופועלת צרה
מן החלצה ומן היבוס אבל לאת עתה
מותרת באחורה. אף כל העיירות ששנו
במסכת יבנה וצרותיהן וכל פועלות
צרותיהן מן החלצה ומן היבוס ואלו הן הנשים
שכחו באסור. העיירות אמר. ואשר אביו
ואחורה בין מן האב בין מן האם. ברו וצר
כינו וצרותיהן. אשתו וצרה וצרותיהן. חלצה
ואם חלצה ואם חלצה. ואחורה אביו ואחורה
אמנו בין מן האב בין מן האם ואחורה אשתו
בתייה ואשר איש וקניה. ואלו הן השטות שפ'
שן דיבנות ופחשלת. ימין. עיש נשים אחיו
שן אסורות מפי קבלה ואסורות מפי סופרים
לשנות גדר לערייות וקם הקבאות שנות
מפני שנים שנות לעיירות כל אחת מהם
עקב אר שנה ושנים נשים הן אלוק. אם
אמנו ומו אין לה הפסק אפי' אם אם אם עד
למעלה אסורה. ו' אם אמנו כלבד והיא
ביושלת. ו' אם אביו ומו אין לה הפסק אפי'
אם אם אם אביו עד למעלה אסורה. ו' אם
אביו אביו כלבד והיא בחלצה. ו' ואשר
אביו אביו ומו אין לה הפסק אפי' אשר ישק

אסורה על אחת מענו. ו' אשר אביו אמנו כלבד
ו' אשר אחי האב מן האם כלבד. ו' ואשר אחי
האם בין מן האב בין מן האם. במסכת סוטה
הן מן האב כלבד ומן האם אין לה הפסק וצדק
עיון דבמה' לא משמע הכי כלל ושין בבב
ב' ישיב סיומן קטב. ו' וכלתו כדו ומו אין
לה הפסק אפי' כלבד בין כדו עד סוף קשלו
אסורה. ו' וכלתו כדו כלבד. יא' וצרותיהן
כדו כלבד. יב' וצרותיהן כדו כלבד. יג' וצרותיהן
כדו כלבד. יד' וצרותיהן כדו כלבד. יו' וצרותיהן
אשר כלבד. יז' ואם אם אביו אשתו כלבד
יח' ואם אביו אשתו כלבד. יט' ואם אם
אם אשתו כלבד. כ' ואם אביו אשתו
כלבד. מה שכתבו באבות אבות אשתו
כלבד שיש להן הפסק וכן בבב צרותיהן וצרותיהן
כדו וכן בבב צרותיהן וצרותיהן
שיש להן הפסק מהו לדברי רמ' והרמב"ם ז"ל
שפסקין דליתיהן מדברי סופרים לקולך
שקרא בעיניו ופסק שן דיבנות ולא איפשיט
אם יש להן הפסק. ונמלקו עליהן נולדו ואמנו
דכל הן דאסורה לתועבא ואין להן הפסק
מפיקין דפסק החולק שאיסור אחורה צדקה
מדברי סופרים. הנה ואיסור אחורה חלצה
מדברי סופרים וכלל של דבר כל קדויות ה'
האסורות באשתו צדקה איסור כצדקה ה'
חלצה וכן אמר שם שאסור לרבם לשא
קדויות. ו' זקוקתה עד שייבם אחד מאתיו
לב או יתלץ ופסור זיקתה מעלה וכל מה
מדברי סופרים וכן כוונת חכמים בפסק נושא
של האנוסה שקשען של האשה מעבירה

כי נס באשר המשך באשר חיידי תלוי העלה
היה ויש היות שהיה ראובן כענין זה האמת
כי נלמד אשר אתי האם מאשר אתי האב
בהקדש העך הנה את מעמדו באומרו והנה
מה ישאו הסומכים בעצות על התורה לכה
כי לא אמר הכתוב אשר אתי האם ולא אם
האב ולא אם האם על כן אנו צריכים לקבלה
וירבן כי לא קזכיר אשר אתי האם כי -
נלמד מאשר אתי האב עכ"ל הרשונה
והרמה מהראובן באומרו ולמה ישאו הסומכים
בעצות על התורה לכה כי לא אמר הכתוב
אשר אתי האם הרי הקדמנו המאמר
על זה כי באסור הכתוב אחות האם בעלה
שאמר כר אחות האב יאמר גם אשר אתי
האם בהקדש העך אתרי שאמר אשר אתי
האב כי השלה קיימת בשניהם כשוק
אחרי שהקים הכתוב באחות האב ואחות
האם עלתן כשוק כי עלתן הוא מערך ש'
שארי וכן שיהא ארשתין באחת שפס'
קדושים באומרו ועוד אחות איך ואחות
אחד לא תגלה כי ארשתין הערה וכו' וענה
ידענו כי לא נאסרו אחות האם ואחות האב
אלא מפני שאר לקח ונאורה העלה
אסרה את אשר אתי האב מפני שאתי -
האב הוא שאר האב וערוהו הוא אשר לאפי'
שלא זכר כי מלת שאר כי שא אשר אתי האב
אינה שאר לאב וכן שא אשר אתי האב
אסורה משום עלת שאר הדוד ואסורו תלוי
באשר כן נתי אשר אתי האם היא אסורה
משום שאר המשך ואסורו תלוי באשר כי
עלה אתי קיימת באתיק ויש כל זה לא נשע

מלכות האמת שיוצאת בהקדש העך באומרו
וירבן שלא הזכיר אשר אתי האם כי נלמד
מאשר אתי האב ועשאלם מעתה ככה שלא לשור
מעשאלם לפי שם וכתב האמת ולפיכך הורה
שיוצאת אסורה מאשר הדוד בהקדש העך
ומה שאמר ולא אם האב ולא אם האם על
כן אנו צריכים לקבלה
הרשונה אתר שהכתוב אמר כר האב
וכר האם בהקדש העך והאמר
אם האב מפרט ועוד אם האם מפרט ועוד
כי באומרו הכתוב אמר הוא מופיע הענין
באשר נכבד ולא נצטרך לקבלה וכן הראוי
לא היה ראוי לאיש כזה לדבר כאלו הדברים
עם היות שכתב מעשיית הישועה רבו
וענופיה יפרתו לו זל ועל זה האופן ה'
האמר כר אתי האב לו וכתב אחות האב לו
וכר כשם שאמר על האיש אחות אביו -
ואחות אמו והראיות שהכתוב אמר אפרים
הדומה לכוונה בהפנים הם כענין לפי
רוח וכלל לפי סופו ואין צורך להשיב עליו
כי כבר השיב על כלו הרב קצול רבינו
וסף הקדמנו זל בענין שלשים מעמאר
יא' של ספרו הנכבד הנקרא המאור הדול
וכן נתי לא ידעתי מעם כמנס שכתבו -
במרה שיה לאסור חמורה ואם חמור ואם
חמור כי דורות לעלה מעד דומה למעלה
מדתה וכתבתי וכתבתי וכן ענין ש'
שהקייסוקו מנש' וכלו כן כצד אחות אשר
שהירוק בעבור כפל הש' לצדור ואמרו לא
אורה ולא צדקה

פע שחר יפק לבנה ביה סומה איננה
כעלולת תורתה תעמלה מצורה ביה
מאידה עטס האפולר. כעצור וחוקים.
ומעפטים צדיקים. עלידי זך החונגר מעל
הברואים. אב ואדון קטבאים. שפל רוח
ענו מאד ועל האדם. נאמן ביה מחמדם
מעגה רבינו איש האלהים. דר בנבוקים עליו
השלים. אב ער שר שלם. זכורת רבן.
עלנו. ועל כל ישראל אתינו. אחינו חטט.
קנלתינו. להבא מעשי חקינו. כ חלק ה'
עמו ואומרת. יעקב חכל נלתי. ויפדם
מבית עבדים יההם עם דוהם. כחדש
האביב. ומעור שם להם תמסכ. כו קוא.
כחור מעש ותכב. ואר אויפיקם השמשד
וקבאית. ושמח מדאית. ויהלל ויכבו
האל קנול. כחכ חסדיו וכעוכ רב עבר
ישראל בין קים וקמנול. וקבע להם אר
קיתים קהם. כיתים אשר עמו כהם.
קיהוהם מאויפיקם. ככל שפח ומעלה.
ועשהם מיוטהם בעשון ועקלה. זמטם
מנומטם לשמחה הבה וחדוק. שכר
מצוק מעקה. כו תעביה. הוא להם לשוח
אלהיהם. ונשחח עליה במזל כעלית ויה
כערת אל נה קמעלתי. כקפח וכעבורתי.
כך אנה יקח פעול. שלמו כנה אר המעלל
על כן שק היתים זכר כן ענה. יהיה לבם
למענה. אסירי הקבוק. על דבר אומרת ועוה
ונתן להם קיתים קהם יתים מופם וחנם.
אובלים ושורים וחוננים. שלמי חמל לעלה
ושלמי שמחה לחדוק. וטרי האוק.
לעמן שפתי הרוק. אכלי מעמטם ושתי

מעמקם. ושלחו ענור לתיקים. אמן
כן ישגה ה' אלהי ישראל. יזכו לראות
על מבוכו קמקט וקקדל. כזמן קק קטלא
כבעב כוטי צמךך ומאכך מעצרים אחינו
לעלמות. ויקי קיוס ואז כרלך
העלה. לפת זקת עמי.
ואומרי אשאלה תפס שאלה. אם טצס
קצחיעה כמעשה ה' מוקתי. ויתנו כהק
סודתי. ואומרי כיותי כספיהם. ועל צדי.
דברים. מאורים כפפריים. שזכתי שלמי
וקדשים קלם. מורבים כשאל רעלים. כס
כיתים מופם קמקודשים. ויאמרו ענה
אתה עשה חדשים. ואומרי חדשים כס
ישטם. ומשמתי. הכתב ומנול. ישכ
קפשמטם. ומשמח אר הון כעקום אשר
עבדתי. ומעלה כלבי נאיתי. ואשן
ואומרי אף הלא ידעש. אם לא שעשש
כי נש שתימתי חולן כמעמד מערב. ואין
מענה לרעוה. כי האשונטם אסח השתימתי
כל עקר כעלתי. ועליה האתקטם קורתי.
והטם אתרים. קלם ומעורים. ויאמר
חללה לא נמצא כן כספיהם. ולא כערוה
חפנינו. אלא אדרבה אסרו השתימתי.
מעקדה. וארה דבר על ה' סיהי. ואכ
דבח. וספיהם חכרו הוצאם לינושש.
ואם לא חדל לך מעשרה. למע תרועש.
להכשילם כעכשול משפתי. קתרה. יעלה
ה' ביה. ויען אדונ אב יא' ויאמר
קולקוצ. לנו. לא תבוס עוד
פעשם צה. ה' לא איחא. ועתה כט
כט. כפי וחאשית. אונ קום חזק ערשך.

גל חלה יפואקו

צלה כ חפן בו ז

חלגי חי בחמת מית תהלת
 משיח אח לבבאז אב קקלת
 שר סר יעק טה למחלית
 קנקר רב לעצור עיר טקולת
 בעדס דס בחלב צ בלולית
 שבת תי וארצי שי בעולות
 ימולל לל לפדיוס יום סלולית
 יבלע לע ויעל על ממילת
 צביק יה במבחר קר יעלה
 ייד קר ויחיש חיש ובולות

מקלל לל לחיוס יום תפלת
 יביתס אס קקדל אל בחילת
 ואעס עס לפדיוס יום גאולת
 ויחרב רב בחרבו בו לכלית
 לאשפר פר חמאס עס מעולת
 בצור צור נעב צב קעלולית
 בלולל בלולל לו סגולות
 חרושק שא בעולה לה מחולת
 בישע שע לגצח צח חילת
 וייקן קן נעמית מעית חמולת

נאם משה בן אליהו בן משה בן

למדונת החפס רבינו
 אליהו בשייץ גל . משה חבלקשתמן
 קטעס . אל הייה ויפרטנ אחז בערפ
 ויפפצצ . ויקמענ לע למעיה . בעוב
 הקורה . סוכו על רבו יברייתנו בן קשת
 ונפשי חונטה . פדוה אש יהמלאו והלה
 נמלאו . בכלות בע אשפר למפגע
 ערי רע . כ חיצ טה עמה . תעבונ
 מה סודי . נזק אהבה נהפכונ . צעה
 וכדשרי . ולב חלל בקרב . לק נחנע עס
 ק נבויק . ואנכי באלהים במחתי לא
 אירא . כי לכך נוצרה יומחומר קוראנ
 היאמר חומר ליוצרו מה תעשה . ופעל
 אין יהס לע להפן ומשלל אלפן . כי יאמר
 מנעשה לעשהו לא ששאת ויצר אמר
 ליוצרו לא הפן . בורא קבל בחסד ומעשיר

הכל בנדבך . מועמח טמעס ומעשנב
 לא לפ רבב . כד חלה . המונק . ישרב
 וירפאר ירעלה וירולל וירבך . יה
 שס ה' מבוכך . מעטה וער עלם . די
 שולמנה שלמן עלם . והוא על כל שלם
 קן איראלס . קדר והקוד . בעז חביון
 אל עלמן . אשר עשק קבל יפה בער
 מאין ליש לעמית מתחבתי . קשמע וקאדן
 דאירו ארשא נאוכט עפן . לרב לקס פאר
 מלשי ידיו להרפאר . מאשן לכל נמצא
 אשר קמעצא קבל מאין . ואחמן ומבלחאר
 אשר כח ארתול וארתקן . קאל העול
 קצור והכודא . תפע עלו קודק לעפיה
 רפאה . לע ירעלה לבדו שכיח
 והודיה . כ יעק ככר
 לע יה . ישראל למעלה . ויהן לע מראד
 לאושה . לקשא שמיטת . השקפה כעו

כח

היית כורא ומוצא ויגמל מאס אמצא ויגמל
כי זה האיש משה בשייט אשר האמת אתה
העדרה בעמלם לאור הוצא וישם כתר
מלכות בראשך ושערת לא שך נבא הנשא
עמ' באומרו ויהי האמת בעדתי ואכתב
איש יצירי ואין ל' לעמוד יעשר ..
וישן ויאמר כט דע פיקאמת פרע רבן
כאריה וכלבא איגנס לעולם ועד
היא לפשא חיה קלא רבאק כט אס שכת
ונערתה הצרי הוא נט כעלק והשוא על
עמירו לפנו עבד עבדים עב ועד והלק
לפנ שבר נאון ונאוק ולפנ כול כפר עגוק
ואשן ואומרו ולעמ אמר שלמה המלך
עמ' כחכמתו הנחם מכל האדם
כחכמתו כי ללבתי עוכמן האריה קמת
ויאמר לי כט אין מערתה כמורתה השקר
והאמת כי הם נשמיים וחומר עכור
כחמיים ואלו קן רותמים כל שכן האמת
אשר היא מקור מים חיים והשקר כורור
נשכרים יתקום לא יכלו חמיים הרעים
על כן יאמרו הועשלים אין לשקר יתלים
והאמת תפושט כל ימים על כן עב לעולם
תודה ותמזיק יהי האמת לה יור לנפן אדרתי
כי היא עזרת ואינה עמדת כי יש לענן
תקוה אם יכרת ועוד יתן לך לפי שאור
חומרת ויונקתו בארץ לא תפיל נשיע מעול
אם יזקין בארץ שמשו וכעפר ייער נשע
כפשו וערית מים יפחת ושעה קצר
כענו נאע ועמרתו יהי כענו כן קמיתה
האמת בעמל האמת שהכונה מכוסה
נעדרת ושפתת לא שמת כס' וקל וחומר

האמת אשר היא האמת והצדק השטור
המתארת וקיא כפודתה עלה נבא לנפן
סודתה וכפוד עמל יהיה נבא כי כרת
עצתה הכשילי אשכלתה ענוים וכחן שית
קעלים עץ חיים היא לעת מיתים כה ואלו
פנ תכלת נוכח ורעמכה מאנושר מן
הימרתם והיה כענן שיתל על פלני יעם
אשר פריו יתן כענן נשלקו לא יכלו ושוא
ענן נעשה פרי עץ קדי יכל' דכיק דרוב
נועם והשקל קולם פעם וכל תועבה
עלם התעו ארתות הועא קלכור שפא
לערי יקלם כזאת יתכל כחליו מעולל
ומילן לצד עלמה יעול ועודך משתולל
הוצא את המעלה יקר יעולל ולעבר יעולל
כדמים מערעלל ואן מרע דברי
דכיק עונם ונכחיים ועל
התורה האמת והצדק וענוים אמנם
הקשית לשאול ויאמר אין מולתך לבאור
וערה כט חכית כבדנ נא אעטר כל
מנכ על פטך עב זקנ ערמי נא תפן
דומי לך קום חזק וערעם ואומץ מהר
ידים כי אם מורא נכך כמורא שמוס
קלא נפ כבד קוהם כפלם וערה לך אישך
נא עקה כנפש תפעה ולגש כנב נקס
ולא יראו פנ הקס כעשונך נוראורי זאר
תורתך קטורת לעתים יעלמת התנה כחב
כסוד קדושי ככה ושאלתם לה השור
תקעמר האמת באמרי אשר לעמודך
ולתנה יבך לכתוב זאר מכתן כפפ יתכל
ויתקדש וקרא לעם חרט ואומרו אשר
פי אדוט יקבו וערה קעד כנו ויאמר

השכ דבר על ענין אם אמרו החכמים
המשפלים כן ומכח משה וכן כי אלה
יאלו האנשים בצקרים יקרה ואפרים
לענת השמש הזה אפי' שמעתי
ארק קשות בזה לבן השיב להם אל
המפק ויתאלם כי מה לך נדום ועלם
וארען ואומר כלב שער ועכ"ל
ומה אבי אבי קדושי ראש
אז אין לך דרך לדבר ולא כח לדבר
כי הביאורט הולם ואנכי איש הולם
וערה קרא להם לשלם פן יאמרו מע
הביאך הולם מבאר ומעמם חיי אהם
אדום ערשה ללא שאלו נעצרת ללא
בקשות אמרת הטט העט אלני לא
קורא שמי ואנכי איש חמע כי אמרו
החכמים ז"ל קמעה הלה לפט מור
אף כי משפחה קמנה מכל משפחות
בית ישראל ואין לך ללא מעבדת ה'
השלים האנשים קאל ואיך אקרב אל
המלאכה מלאכת שמים וא קמע כה
ללחום ולחמיה על ערה ובידי אין כל
פ נשק על כן זמלת ואירא ומחור דע
אלפי נמשודע וארמור לך כעמס
מלרצט יעקל עוז מעה
קמנה אמרו החכמים ז"ל אין המלת
דינו על אדם אלא על דברי תורה כש'
מפט כבוד קוהים ראוי לך לחדם לחק
עם המורים ומהו דרך העדבה ומנהג
של קמח בים וכל משכיל אשר מחזק
שה יחזה ראוי לך להכנס במשעל חדות
הזה ולך לא אש סוד ורזא וערה אל

על העלש המה ואתה תחזה מעל דברי
עבא ותודה אחוז מזה ונש משדי וא לש יתך
לשאוב מים שעוקים חיים מפי שפתי אלה
לעלות סתומים וחתימים פננים לעמים
ויקלעים מעוכים זהב האמת כ'
במלחמה עם משכורת סוף בחתימה
תרי זהב במשכורת הסוף דבר דבור על
אפנו כנסת בקושט דברי אמר ועוד
צדק לחזק הדק כי אין האמת והשקר
אמת ושקר מפי קמנד כי אם מפי שמי
עם טקת תפלת ונש נבי תמים תמים
וזו באחר משלש דרכים פאשר קורה
אורפ ועודה הנכוחים יכבאר אמרת ה'
האמת ועקר הדום האמת כוכב יאה
בקיום הדבר ההוא מהכרת בפומט השט
כבעול הסורב ואין החולק והמשכ פוט
ואם לא יהיו לנו אחת מהשט דרכים שוכנו
חזה לעמ' לת חיוב המאמר ולא בעול סותק
כאשר אמרנו קנה לא שאר לנו אלא הדרך
השלישית לניח כבית החפשייר וזה
בתקיות היורב שעקור לאי זה מקמנה
קמח בים מעמט הסקור ועדוק המאמר
היורב כדק וכזה הדק כי האמת
השיד על עצמה עמדת ונושעת מליה
אין עומר לה ולא עמיה חסד ואמת
נפשו צדק ושלם שקו ומנה לך כט ככל
שק איש טחתיקו ידוכו די לך קמרה'
קסופר ועע יהם יפוט חזקו כי יש יתן ספ
ויוחקו דברך הנעמים הנפלים העמשים
כי האמת תצעת מתוך וצדק משמש עין
וארען ואומר אבי אבי יעה וכו' לו

מעטנו . ואם ייזנה החסד למכור .
 מעטנו . כלם נבותים לעבדן וישם
 למעטנו דעת כבוד השמש לאין לשון ויעשו
 מחשיך ועוז פטו ישונם . כן לתפ ויתפ
 עוד ונכון ומכילת יקנה . כלב נקן תינוח
 תכמה וכתוב כמילום תודע אמר קהלת
 עמרת חכמים עשרם אולת כמילום אולת
 ומה כבוד ומעשים . כשפרי התפנים משום .
 כפי קושט דברי התורה וכבוד מאמרים
 נבואיים . וקשר מדור פשע . פשעני שרל
 נפשו תצא . אשר יסדו כעמקה כל דחשי .
 מעקב כראשה . על פלג ימי הרשעה שופה
 ס נקט צעעור לעצמם . כה דק כלב
 תמים תפנים . ולא הלבו טולת וטפלאו
 מהם . להפיל לרומם ולהצביא אמריהם
 לפרסום ק' . הלא הנה הנבואים אשר
 מעולם אנשי ק' . הנזול הבר וקנורא . כשם
 אשאו קצפ נושא . שם ק' . לשוא לאמר
 כה אמר ק' . וק' לא דבר כן למוצי . כה אין
 שיעהם על הפוף פשעים . וקבורה אין ק
 תים . ולא ד' ז' אלא שמתוך דבריהם יחיה
 כרתי . את קפלאה הנשאת . ולא ישלה הכוב .
 אלא אכ' חונתי . ואמרו חכמים לא תפנו
 היעצור לה נקם מהם . באמור אלה העמק
 אשר ישאק אורם האדם ותי טהם . ואשר פלה
 לאל תי . להסיר ומנה מעל שני . ואשאל
 העזר והעשור קאמתי . תעלה . באמר לחול
 וכצדק לבנה . כבוד חסדו שלמים וכן רבים
 מקולו מתצטם בין משאבים כי כצל כנעוהו
 נהלתי נעברתי כארבה . יורק לטקח כה
 ולאין אונם שאמג ירסה . יתן לי כה ועמתי

לעזר רשונ . אקדווא שחוק לב' . ענדך
 את קביע . שנא ארמי יבן מעשרות נקט
 ומקנה אתל לרבר ולחבר . וחילום לעבר
 ואריתא לקים אשים כצ פג . ומעמ לתום
 דרך ק'

דרך מצותך ארוץ תרחיב לב

את כלל ולא אצא . לתאר סוד כוס פלג
 ואחז ארפת כפא . שה יור לבגור אלג
 שחק שיק כתי רפם . לא ידו כצרת שלג
 הלא כן כל המעשה . כלפי כצר ימי פלג
 כצר גומה יום צלה . יקרא על כן צרת שלג

חלף

חמרת כ' רבנים . שלש מצות אלום .
 עלות כ' האלום . אשר שם אורי נקד
 מקרבין קרבן . ראיון זה תוסין .
 להצילמן מרבן . כה יד משיגה
 שעה חנה . לצאן הקרנה
 נבזה אין פנה . לעורר הפלגה
 היור מה פשע . והפרכה קן ער
 שאין משמע כושד . רבונם כחנה
 כצמחה ובעלים . תמכחום אלום
 וקדשים קלים . על הא קפסנה
 נערים ושישים . עדי זהב לעמים
 וכתמן הנשים . כצושעם סונה
 אנשים רפיונים . ישישים וקעטם
 לא יתבאו פשם . והמעכנה
 לבי כרתהן אולום . וכן זוכים אלום
 בעזר קחלים . ואופים פת שנה
 יעוללחן חולום . יחייב פעלים
 כשכושור מעלים . נאול הוא משנה

קרא אע . זכר פסח זה הנוסח
ואומג — פורה .
שחק . כן דברי . כי פלמלה . מורה .
עלה . שיהי לבס לילה . השואות חן .
חן לה ששם זכה . ויה על טעל ה'
הזכירה — כמשמע . וש —
פסח . יורה על דילוג הלך להרבע .
לעלמל בשאר הרפס . הניט
יד ניכוחו פתחי עדים . ונפ שלמי החז
קראו פסח קנעתים טאורתי קנמן —
עצמו . כבלור שנקראו על שם חלב .
ואשר הדוד דודה ונעמד בו מעשנו . טאור
קפירושים . אשר ביארו הגפטיים . וזמן
פירוש התכס היקר באמור ומכח —
פסח לה' אלהיך זמן וקרי . זמן לפסחים
וקרי לשלמים . כאשר פירשו התפסס
ואם לאקך בנ אדם מערב לשחוז טוביוס
שלמים . יחה יקיו רמים . כל ימי קמ'
המועדים שלקדשה ולפעשה אובל מועד
ונשא מעעם חנה . האמורה כהרה .
כל כח אכלה טיה . ולכן פוסחים על שט
המשיפס . נרפס הם נרפס . עלן אומ'
רלבה טחה . מרס יוס הגנותה . ומרס
קדיטהו קרה פיהו למנותה . לטרי להס
מנוחה . ופירשו עטן החגעלשס מופ
אס ינל המשור על מעט . ויש אשר —
כרבו במחנה . עטן החנה . ומרס פיהו
לעטן זכיתה כיוס המקודס על דרך תלה
וחוב לשלמנה נרפס . ואמרו אין מעה
להקש . חובה לפור בדערה לביט .
להרע מעה השמיעה במעש במעלה .

עיי התקלע . ודעפ מרס לא הקיט ה'
העלמל על עמיה . ויש אשר לא הנע .
עד רבלת טנה הנקודה . ומה ט מאחר
אפעלר עגס קשמיעה במעש מערפתי .
לעך כג אדם מאר ועוד אחרת . כאשר
דקדקו וטארו כל איש קורא . קשריהס
אשר קשס קורא . דכס כדרי אע .
מזהב מע . הפורה לעלמל קטרי
הפעמי אשר מוככס צרי קדלתי
כס . יושבי בשכר כמכלל . נכר
עכיהס . וכפדה דערהס . ואכא אנהס
להכריע סכרונהס . לאשר קורא יורה
עון . מן קפיה חתכון . ואפ' אטיט
כדאי בעמרת אל שיה . אק' ל לא יורה
לנו וינב . מעש הקכח לא יננה .
וכהכר חייב כל א' (הודות על האמתי
בעותי . ולא מע . ומעש שטר קדשה
ינפ . כדך אמתי נפס . כלמנכיתעס
ונשמתי שיה רבינפ . על כל עלש והקנא
שקולו כנכ כלס . ודבר ה' כאשר עמר
בעמיות . ולחתי טבל . וארה יוכל
אדמקתי אדונ אבי יא' ה' אלהי ישראל
ינה אנו . ויהיה רפסד בעשרו
יעל הודו והדודו . לקיים מעות הכרתה
ולכנס כמעשעל קדוש קנה כועדת .
וכפ פרושור קשיעס . ערב וקרי וקדס .
מחלל ומרמן כל קינס . אל אל אינס .
לעקא דבר . חפץ . ואמרי יוסר בערץ .
דכס מוכס דכס נחועס . כמה שקדו
קנאויס . להשיב שולמי דבר כבור —
על אפנו . חפתי . מהכ עס נקודות הספק
מעש

ואיש לפי סדרתו לקום דעתו . ונאמר דע כי במצות אפיקורס קיים בעלמא פשיטא
בגמ' כצמנו בע ישראל לשלש דברים ואלו הן . ראיה חתונה שמתה והנה
בכתובים באמור

ואמרת בחג חתה ובתך ובתך ועבדך ואמתך וקלני והבן והיתום והאלמנה
אשר בעשירי . שבעת ימים תחג לה' אלהיך במקום אשר יצחק לה' כי כרכך
לה' אלהיך בכל הבואתך ובכל מעשי יתך וקייית אך שמח . שלם פעמים בשנה
יבא כל זכורך את פני ה' אלהיך במקום אשר יצחק בתוך המעבור ובתוך השטע'
ובתוך הסוכה ולא יבא את פני ה' ריקם . איש בעתה ידו כבדתה' אלהיך
אשר נתן לך

ולפי פירוש פסוק אביא ואסדר ואכארי כל
דעת התפסם ומכרותהן והקושי והקמעות
והקמעות והסתירות והתחמם עליהם כפי
מה שאמר כל א' וא' לקיים דעתו ומכרת
איש איש על דתו באותו
לשם דלכות יפתח . קולתה' א' פקח "

פירוש בביאור בין דאיה וראיון והתחמם
כו . דע . ישפך האלהים כי
מתקן זו תוכה לאנשים קבוצים שג' יבא
כל זכורך . והוא בעו והכרת את המצוה
שהם קבוצים אבל הנשים והקמעות שונות
מועמות חרש אלם סומא וחולה וזקן ו
נפסח ומי שאינו יכול לעלות מירושל' להר
הבית הם פאורין מן הראייה והתחמם כי
הקרבן קלוי בראיון באמור ובארץ שמה
והבארץ שמה . ומלל זה כלמי שאינו בדיק
איוו בקבאק' והראשונים אמרו כל קמן ~
שיכול לאחוז בידו על אביו ולעלות מירושל'
להר הבית אביו ואזו . להעלות כה לחטבו
במצות . ואעפ' שיש הפרש רב בין מלך
זכר למכור באשר בחרו מל' מל' יפה דקדקו

כזה שאין מערש זה יוצא ועיה פשוטו ~
זכורך להוציא הנשים והקמעות יבא
אפסור את קמועא גשה שטו . לעשן שמש
ולמשן ילמדו להוציא אלם וחוש גשכ אונס
נשומה עכל המצוה ללמוד מצוה ללמד .
חולה זקן ופסח באמור שלם רשם וקראו
תלם משום שהוא מצוה לעלות בתל' לחז'
מירושלם להר הבית כמעו שנקראו חנם -
על שם החטב כאשר כתבאר . וזה עליה
קחץ עלה חלק לנבוק מה שאין כן בשלמי
חטב ושלמי שמתה כאשר יכתבאר וקפ'
ראיון חיוב לכל עלה כה הטבת קשיר
כשורו והדל כשורו בלתי שער כפי מיד
שטבו בעל השעה שנת' כככר ה'
אלהיך אשר נתן לך . מבאן למדנו שמש הדין
והראוי חייב כל א' וא' להקדש לשם ה' כפי
הראוי לו ופי הטבת מאשר חפז חונן דלפי
ואמר דוד המלך על כי עמך הכל ועיך כרמ
לך . שולת ראיון היו מתקדשים אורף כרמל
ראייה בראייה שג' ולא יבא את פני ה' הקם
לא לפי דעת האומ' שאם לא הקהב בראשן
שאר הימים השלמשן לראשן ופירש ולא יראו

קבנע צרי . . . שלמתי כרצו
 שוא אם כרי . . . בעין חב בסונה
 וכלימתי חרה . . . כצדק אחזק
 כזכר פסח זה . . . כמאשר חנה

זתק פסח

ואשא כפי אל מצותיך חשי
 אקבה ואשיחך בתוקיך

אמתה כי חפשי ישראל עמלקו בעשן
 השחיתה כמעש אמ היא מורתי
 בעמלמי . אן אם היא על חוב ועמקה . ואם
 לא כן והיא אמורה לעמרי לשלשה תודות
 צולתי . הקדקה היא שונה מאש שלי
 כל כיר . ישראל נאין יתקב
 אשר אקבסלה הרב הצול נשיא אלקים רב
 עין הנשיא עמ' וקלעהו והנעשכס אחתו
 והרב רמנו יוסף הקדקסאט והל' ישראלבן
 הר' דניאל הקומעט והר' דוד הנשיא עמ' והר'
 קר' אבהם אלעזר כיון שאזו שעש השחית'
 מערתי בעמלמי כלל ולא נאסרה כמעש
 עצמו אללא אהרבה נעשתי חוב עיני כיום
 קמעש לעמך כב אדם לעשן תוכה ונסות
 הורו נפסקו שהשחיתה מורתי אפי' על צד
 פשוט קמעלמי כלל ואין כה צד ספק כל
 עקד ולא עוד אללא חייבו נב' שהשחיתה
 כמעש ימח ומאשר הכתוב לעשן אמתה
 כומן קמלבור ומתם אמרו אפי' כולתי
 והקדקה העטרת קצת מן החכמים על קצרו
 השחיתה כמעש לעמרי כה יורה
 מלאכה מרובה כבאש קיימתי לא עוד
 אללא שיש נב' אמתה עוד כמק מלאכות אחרות

משנעפות וואתרו כען יקשעה חרבה נתיח
 וקאכ וזולתם שהם עינים נבלים ונחור סוב
 מלאכה השחיתה . מכלל שכל שפעל השחית'
 אסור כיום קמעש לעמרי מדריך אחר
 החקירה השוטה ואל זאת הסכיד נשך
 הר' שעה הר' . כהר' יפת הר' והנעשכס
 אתיו עמ' . והקדקה השלשית כעמק
 שפכו . שהשחיתה היתה

נעשית כיום קמעש עצמו לעשן מערה
 וחוב לבד כען קרבן פסח נעלמי חנה
 לא באוסן אחר לעשן תורה וקאן על צד
 קראות ונפ' אחיננה דרכו של נתיח
 יוצר כמא אל השפול אשר נבלו הראשונ'
 חכמי קמעש עמ' כפי הקבלה וההשק'
 קמעשלת להם דוד אחר דוד שעש
 קשחיתה מערתי כמעש כמעלמי . ואמ'
 חכמינו עמ' כי רוב קמעש והקלמער
 דברי אבותינו ולא הנחנו כללם רק מעה
 שאין הכתוב סובל והחלקה עמו נעשית
 כפי הפשט . וכל קבלה וקבלה שיש לה
 סיוע מן הכתוב סובל והחלקה עמ' קרא
 הערה וקבלה עלנו . וכל הערה שאין
 לה סיוע מן הכתוב היא כגלגל . ואמר
 החכם אהר' רבי ליהו' בשייט' מל מעש החכם
 רבי מוכיח עמ' שאמר כשאומרים שיש
 הערה שאין לה סיוע מן הכתוב אין זה
 אללא תפס שקצה יד שכלם לעמק כה
 מהין תורה . נמערה עמיל לבאר
 ולמד כל . קמעש וקסבר
 קמ' והקשיו' וקמעש והקשיות והסתירות
 והתוצים עלקם כפי מק שיראה כל איש

כעשר חזקת טעם יתבאר . ואולם
סבת התעמדות אל הסברה

הזאת היתה בעבור שעתקו מעשה
הקדום וברכה על פי דעת אומר. השחית
דלת למערי. ובחשבונית מה מחונך ולתנו
וקהערכו מרע הקדש בעמי הארצות והותלו
בעוקרם ונעוסיקם וללשונם כי שם כל
שפתם ונאו אל שמש לשון הערביים בעת
לשונם טאווערם איש לתפירו כשידע ללכת
בער מושא הקדש היום כלשונם מכה שם
כי תחשבו על דבר נבואה האיש מעתה
עמי שאל חזן נאלע ש אל חזן לאלך
כחן בעלה כחן . וכל איש ואיש מהם
שיעלה ויתבאר לשם ויבקרסון קדשו בעת
זכה קרבן ורפלה יכונה שם חזן וכשישכו
לארצות לעיקם השורח אומעהם נ אלחנה
יל טאו החוננים . ואולם כלבם לא יאמר
כאחה אל חזן רל הלכה החטב מלא האתק
פי אל חזן קלבו בחננה וזה אדרבה מעשר
לעמוד לנו שהחטב מביחה ולא הליכה
שאין כונת אמרם חזן וחזן הליכה חזן
כנושה כאשר סברו קדשם עד שעתה חתם
רבי סעיה הלוי כן העלמד הנול רבי יפר
הלוי זל משמע הלשונן הלל וספר והקח
עמי על אשר יראה לי דבר מיוחד כחוסן
בה החטב מן מדינותיהם טבע אדם -
ישמעשו כלשונם לעיר טלך וחזן שלה וחזן
אל הקדש . ואם היה כן לפי דעת הקדש
חזן וחזן אל הקדש . ואם היה כן לפי דעת
היה לעמי חזן וחזן אל הקדש כלת מלה שוק
להליכה שהיא זולת פעולת החטב ואינו כן

טעם שספרו חלוקה ואם . כי אין ואפי' אחד
מעכתי . שמשל זים כור לעיר אע"פ חזן
וחזן היא הליכה ופי' להולך בעיר מוש
לכו בחימה אל כל תכניהם ככלל סברו
שהחטב היא פעולה עשה לשם . וזה
בזכר קרבן מעתה ורפלה . ועל שם שהפעול
כיון חזן שחייבו עצמן בו חנה . וזה כחן
מעוין קדש כמול שטרם הירחיית טעם
עשר חזן בעשרה טו ועל כן לקראו שם החס
הוא שחזן רל החנה על שם הפעולה
המכיל טעם שחזן דמועהם החטם על שם
החטב העשרה כחם הלא רבאה כיעי אל
עין רפלה ולא זכה פלא זכה קרבן לא -
יכונה חזן ואפי' שעלה לו מקאת הארץ . וזה
משמעו חספר והלשון יודע בחינת הלשון
שאלל כן היה ראוי שיאמר חזן אל הקדש
ככח כלת החס כרור מלה זולתה שמורה
לשון הליכה ככה הדבור להורות בעצם כי
חזן וחטב הן פעולה עשיית אחרי הליכה
לשמה טאווערם טלך וחזן . וכבר בעל החפשי
אמר בספרו הזאת למערי . ובעת קרבנות
אחרן בעת שג' וכבר נאמר הואה שאין לער
חפשי הקראים תלקוה בעשן חזן ב אס -
מעט שאוסהם השחיתה בעעש . טלכן אנו
ט החטב היא הליכה אל המקדש ובעת
שלא יעשה חלל בעועד יקא עעם לחזן וחזן
כטל קעועש עכל . וכבר החכמו בו
קדו כטאור וכונן קרבן והתעלה ויולע
מדינתו זל . וכבר שבר מכל עותיהם בה'
כהקדש דברו וכבר עקם אונע' שעעמך
חלובה אל המקדש שהיא החטב וזה לא

פת ייקם . וכל המפא קרפן ראון פדו
 ככל כואו קרי זה משוכח . קרפן ראיון היו
 מקריפם אורו על עלת הרעיד של הערב
 לתר מאשונה תודה לה' ואחפ' היו שותעים
 הפסחים והשלמים כאמור ניסירו השלה לתר'
 למפלצות לבית אבות לבע העם להקריב לה'
 וכתוב אתהו לשורת פסח והעלה שלת על
 מזבח ה' שהם עלת המזין שכלם לבוה
קדלת השבת כביאור חב וחנה
 ומעמן . מעמקת
 לחלקים יחלק . החלק קא' כביאור
 סוכרי מעם חב וחנה
 הליכה ולמעם מה סכרו בכך והרשוכות שלם
 דע שבעים מאת המלקה נבוכו קצר
 מחכמינו ונחלקו בענינם כי פועלו
 דעוהים שונות . עב שלפ דעתו כביאו
 ראיות לדבהים למשוך משמעת המלקה
 כפי העשן והפעולה שפכרו לפ דערפ וזה
 מעט שאמרו השחיתה מעשר קרן . ואמרו
 מעט חב וחנה הנועב מה והיא הליכה
 מערת יחונן ויטעו למעצם לחנא שהעם
 רכשה ומעם העשן החנה מעדה נותהם
 כל מארץ ישל לרושלם . ונהו כונת הכרע
 וקמעם שלע רעם המונל בענה . וכתוב
 אובלים ושורתם וחוננם והעם הולכם .
 ונמשכו אחרי הסברה הזאת מכח המשמש
 שמופיע הלשון לפ דערפ והוא הנקל בערב
 אלפתו . וכל סת הדבור . וכתב החכם
 רבינו ינועה אהרן עש/ המכונה אבו
 אל פרנ קרין . בפירושו בתורה

וקו חב חמצי קול
 ישירלי אלצחק אל
 מפשלה כליוס מן ז'
 ימי מצה לאן לשכן
 ימלא חב כקו זכח
 חב הפסח וקו אפרו
 חב בעבורים וקול
 כל מעט חב לחב
 והוא למעט מן מעלה
 בהם לי אלקדספ
 כל יום מן שבע
 איאם לחנהו לטאן
 מעט חב לדכיהה
 לטאן כל יום יחול
 דכוחק ימשי חב
 ודלק נר נאיז
 פאנתם לקאיל אל
 אורל אן דלק נר
 למזם כל נרבעפיה
 רפשיה א שרע
 פא דפתיק סעהא
 חב משנה תלק אלמ
 איאם אלתי סער
 פיהא ימי חב נמיר
 שברג מעמי כדלק
 משחלל לעאלג פיה
 כצין השיב החכם מל ושבר מעלה חסוב
 שהחנה היא הליכה והורה ראיד
 כורה ודאית ואמרת ששם חנה חבתי
 וכן נרכבו ונקראו שם היעם אשר יעשה
 בהם כמעט שנקרא השבת משום שבתה

עמק

כמנלה מעטלת שפאמר כפעלה עליונים האהק
 וכיום הוא חל לפעלה שהיה נעשית בש
 כיום עצמו ומה חנה האמירה כיום האהק
 לפעלה שהמעם לפעלה שהיה נעשית בו כיום
 עצמו אם חנה האמירה כיום האהק לו
 לפעלה נאמר לפעלה שהיה נעשית בו כיום
 עצמו ואעפ"א היה כרות וכיום האהק
 חנה באור בית עלמתי יום בבית ולקחם לפ
 כיום האהק עם כל זה לא יאמר שיפוט הסב
 בית הקודם אלא אם היה כרות באור למד כלע
 כלומר ולום האהק חנה לא היה מן האסא
 שיכונה התבלת בשם פעל שנהיה מה שקודם
 התבלות העבא התבלות ואינן כן
 ואמר דע כל בית שבה בכל מקור
 זמן נעשית היא בית העם לה בית
 הקודם בבית יום כיומו עלת שנת כשרה
 נשבת עצמו כאשר כתב הרב רב' אהק בעל
 המכתב נב' אחרי אומרו וכיום השבת באה
 כי לא רבגרו אש בכל מעש כיום השבת
 בשבת עצמו ע' קוצרד לומר בשבת כעו חנה
 בחלשו ובית ולקחם לבם כיום האהק מעט
 עתן אמנה כעו והקח אצת שמך כאשר בחזו
 החכמים זל ובר' ויקחו האשים מצד כלע
 האמינו וקמעם שמירה והפוסק ושיה כעו
 שמור אריום השבת לעשור את יום השבת
 ואינו בית הקודם למעם עשיית המוכה כאשר
 מכרו קצתם והשיב עלקם טין רבנו אהק ובעל
 מכרוהקם כעול נגור ואין צורך לקהק שאין פה
 זכרו ובעקומו אפישנו ואם כפשומו כעו
 מה שרמנו חנו הוא קבון שאין מקרא יאמר
 פשומו וכזה כל יעל פה א' נש בית א' כיום

כיום האהק בשבת אינו אלא כותב העצם
 ומלת א' למעט עד התלויים ואשן לא כשר
 האומה' משש שעות ומעלה וקמעם כותבת
 יום האשן מיד השבת השמור שהוא השקר
 והכל ככלל ורובמה ככלי מאה וכל יעבא
 עד סוף שבע באמר שבעת ימים שאור לא
 יעבא ככתבם ולא יאמר לק תמך ולא יאמר לק
 שאור בכל נבולך ונאמר לא תבית על תמך שהוא
 מרם שעה ראשונה לאשן וכן כתב הרב רב'
 משק טן שלמה חנוי המכונה הצבט במה שקר
 יעסר המאורות וקראו מפני שגאנואר משש
 קרב רב' יוסף הקהקסאט זל וזל א' כיום
 האהק השבת שאור " ר' לא יבט יום
 מ' אלא והשאר מושבת " א' לא יבט
 אל מ' אלא ול שאור עמאל " כעו וישבות
 כיום השביעי שהמעם קעדר הפעלה וכל
 שבות ובעול קעדר הפועל לא פעל וקיום
 ואומרו לעשור אריום השבת הוא כאשר
 סארו חו' יקח כעו נבוא חשך ואו יע
 ישום אלם לדעת האומהם שפירושו לעשור
 בעול מלאכה והשבת פעלה בשבת
 וברב רב' יוסף זל כתב "

ענין

והכתוב באומה שבת	סאלכת למא קא תשפני
שאור לא אמר זה	שאור מה קא דלק
ורפוט אלא את במלהו	ואמך בה קא מעה
מכתבם נחייב שהשול	מכתבם פאונ' ב
נעמו וכן בתינו לבד	אין רבאל שעה מן פותנא
ונאמר כבעול מן	פ' מ' ויקולפ' לשמה
קמלאכות בשבת	מין אשעל פ' א שבת
ומה שדומה ל' ה'	ומה שבהקא השבת

כי מה טעם חובלים ושוברים וחונקים שפרט
ישק מעשיב ויהם נבותים והיתה נפש
חדות צדורה בצרור החיים וכבר פסק
הרב זצ"ל שזכחי האלמים הם הנקראים
תנכאשר כחיה ונש הרב רבי יוסף
הקרקסאני וחכם רבי יפת הרוסא ואלו
וראש נלתי בתי שר נאין ישרא אשר ארז
סלג הרב רבי ענן וכל רלמיהו והל יהוה
האכל פסקו שהחז הוא זכחי שלמים
כאשר ירצאר ומה שכתב אה' החכם רב
אלהו כשייז גל על דבה החכם הלוי גל ואמ
ויש לשור בזה מעט הענן שזכריו ואומ
שארץ ישראל נבחה מכל הארצות וירושלם
נשקה מכלם והנה השלה מעתה שכל
מקום נבה הוא שלה רנועה לכוית שהיא
במכות אצל הנבחה כי ההלכה ביושר מהשט
אל הנבחה היא קשה מפני הנבחה אמנם
הרנועה הלכוית היא קמכה אל הרנועה
הישרה שרהיה במקום ישר כי הנבחה כד
בלתי נרש מפני שהיא הלכה כצד במקב
וכל דחי הקרים הנבחים הם נכרה האחר
לל ברנועה לכוית כה שימנעו להם צער
טבה הדיך ומפני זה קרא הכתוב אלה השל
מועדים חנם והמעט מפני שהיו הולכים
רנועה חננה ונקו אומרו שלש חלום רחום
לי טעה שהיו הרגלים של רנועה סוכות ללתי
ואין מענה שזה השם נאמר בכתוב ביום הקום
עצמו ולפי מה שפירשנו יהיה זה השם ביום
קום בעבר פועל שניה קום יום קום כי
ההלכה אי אפשר להיוכ ביום קום אמנם מפני
שעל יה סוכת ההלכה יתאו במקום לקום היע

יכונן התכלית כצו פועל שניה מה שקדם
התכלית העם אש התכלית נאמר חכם
לוי כי כח אדם ישמעו כלשונם נלק ונחונ
עלה וחונ אל הקדש והמעט כמכובס
והלכתם במקום אינו כי אם לקום מנועה ה'
ובמכרית החכמה ההלכה והמכובס במקום
מיד יוכן ענן קדוש הישם שהוא התכלית
מפני שמה שקדם התכלית אמנם הוא בעבר
התכלית עד כאן לשון אדוני גל
חומר תשק כשייז יא' המעט שנתן לזוה
זקן גל מעמאר שלש חלום
החונל לפ הענן והמעמאר והפעולה לא
מעמאר מנהו וסתרתי יוכן מעמאר כי הכינת
זה שלש חלום שהמעט כפועלים וכתוב שלש
פעמים טעה שתרנומו זמנן כמעט זק שבע
פעמים וכבר הורה בעול המעט הזה קר ארון
כה גל וכתוב חלום כענו שלש פעמים והאומר
על מה הכת אר אתנך זה שלש חלום ובה
תמרו טילבו ברלים הם ולא דברו נכונה ענל
ומה שכתב ואין מענה שזה השם גל המענה
במקומה עומדת שמעמאר מעמאר הכתוב
ועדת השלח ליה שנתנה עלו כל ישראל
שמעמאר למערכ דור אחר דור בהערתה
מעמאר לת אמתית בפיוע מאמה נבואיים
מפיוע נודע שפעולת החננה היתה עשיר
ביום הקדוש עצמו כאשר היה בנו ת האר
ועוד ככתוב והיה היום הזה לפי למכרן ומעמאר
אורי חלל שמה המאמר נא ברא קודיעד
ובמלת זה בפיוע מרה על עמם היום לפועלה
שהיתה עשית בו ומעלה שכהך שתדעהו
שפעולת החננה היתה עשית בעמם היום
בעלמ

כמות פתח מא' וצ' ופקודם דעתו כי דעתו ג'
מכמת לעשר נולש פפי פשוטי התנבים—
שהחנה האמורה בכתוב היא הזכחה בעצם
יום המועד כאשר יתבאר בעה נהלה דעת
לחיה סגולת ומפטת התל דורו מקומן העם—
ומעמי הארץ שלא יקיה כחוח בפיהם ומעמד
כחית לשונם . לא דנה לעמוד כנגד הפרסום כי
אין כרם פלא קוצים ויעקיק המפלגים כחוח לשונם
את המשתלשם כפי מה שקורה וקדעין לנו דרך
זועל הצפר בקע נשט ובה דרך כל התנבים— ג'
המשפלים ומכל מקום כל מה שכתב הוא מצות
שלא יבנה לא דנה למעוך לדרך סתם כי כדיוגר
אע"פ קדושה לתנועת חיוב שהיא ההלכה
אל המקדש ככתב' שלם פעמים טענה יראה
כל מכוך כאשר נאמר בתן הראיון ונאמרו
זה דנה לפתור ולבאר דברי ה' לנו זל אמר
לא מעט ולא פחד מלקודות שהיו מוכתים שלמי
כלם כאשר הפלג והרחיב הדבור בענין קפסח
בבאור מפסיק עם כל טקט המעכה זמנם
הראיור שהתאן מה ככרוב שמעם חנה קדושה
והיא הלכה בעל כשר קטא אפסמן ואולם ויאה
שהתאו ומאמר אוכלים ושוכים וחוננים לפעם
הלכה ככר הטיב עליהם קרוב כפ' אפעא' מל'
וכתב מקם אומעיים שמעמק ההלכה אל
ההלכה המקדש שהיא החנה זמ' לא יתכן
ט מה מעם אוכלים ושוכים וחוננים ..
הפירק ק"ט בבאור הראיור שהתאו קצת
מחכמו להורו שמעם—
חנה סכוכ והקל סכוכ יהוש' או המקדש והמזב'
וקדשיות עליון .. דע ט ככר שראו קצת
בעול סכוכ קאומעיים כי החנה היא הלכה

מן מה נותנים באומעיים המעם לחונ בחול
כשכל קמועד נפונ אחור כי לא יכלו להשת'
משמעותי העלה מעקרה דהיור מערה—
שהפעולה היתה נעשית בעצם הינם הקלות
שכמו וכל יום ויום כאמור שבער יעשים
חחוח למ' . ועמנו שנת בחינתם בעצם
הפעולה והחליטו מעם העלה וקפעלה
מעקרא למולתן ופיתו מלר מח וחנה
למעם סכוכ ומע דר חחוח שמיים יתהלך .
||| נתקן שהסכוכ לאי מה דבר יקיה
אם סכיבי דנשי או הקדש אנו
העמבה . ואם רב' אהרן כרוב והאמרת מעלם
סכיב העמבה דונמיר ואסוכבה אכר עמבתך
ג' אין המעם אפסכה הוא כי החנה הוא
הסכוכ ואעפ' שאמ' וחכמינו פירשוהו שן
סכוכ והקפח מלשון וחונן שישם ומקור קאמרת
הוא דרך צעמרת כה' לתק כקד לחכמים
וכה דרך החכמים הצנועים . הלא תראה
איך תיקן הלשון והקן הוראת השן וככר לתר
כרבו דונמיר ואסוכבה ג' ולעם זה הסכוכ
היו סוככים בעמבה ולא היה בלי קרבן וכל
זה לא יקיה כי אם למעם שמחה ועל זה
נקרא הקרבן בעמנו בעם חונן סן קומן
בעמנו זמ' . אמ' ולשלה תלקים תהיה הקהא'
בעם חונן הקרבן המעכר כתרוב אעפ' שהקרב
הוא לענין הפעולה והוא מתקון הלשון קהאר
קשם אינו רק מתקון המעכר כתרוב ט לא
יקרא שם כל סוכוכ לאי מע דבר שיקיה חונן
ואולם הקרבן הוא זבת העלמם ט כס תהיה
השמחה היור אוכלים ושוכים וחוננים והחית
בו קטאור שהחנה אינה כי אם זכחה

רשמי מברניס וס
 יסקל דלק באי בנה
 פנה מוולנה אן ב
 רשעלנפ פל מען
 ופי כל מעין כנה
 קא וישכור במן אה
 הוא העשיל נמנכ
 אדכאן לה יעקיה נא
 כנה

רשמי מברניס וס
 רלי זה בדבר כלל
 וחוכמה שתרפול
 ככל מעין וכל מקום
 נמו שאמר וישכור
 המן אשר הוא כמול
 נער בקיור שלא תלכו
 בדבר כלל עכל
 וקח רכס רכיוסעה
 קלי כרפ

כ השפיה רועל אלא ימצא ולא נמצא כנס
 הראשון בדע אחד ואין לעשן מבית בדישו
 שהעם קודם השו שבה דרך כל חוסם נאמר
 קנ' יוסף עג' חלה נחם שקברא כדאשע ימש
 יתפוך ינור ויצוק על דבר כלענאו כחמלה
 ורעיה של כדך פועל ושון המצווים ואל
 שהעם כהשו מעש כלעי לא יעבר כ אם
 יתעוף ויערוף שכל וילעם כהש עצמו
 שמשעתי מית ככלל חסימה וקנא תשקר
 אלכך נעשה כלי החסימה לעטעות עירל
 הפה וק לחכה ואל שיפח כור הקודם כר
 וכל אק' כיום השכע שהעם קודם יוס
 השכע וככיר בשכך שהוא מוס שכך אין
 לעשן שנס מצאע כיר מאותר ככיר וכדושך
 שקעם אתר קושך וככיר בקבראם כלעמר
 אתר שכראם ורניא כעג' וחנניה אמר
 חנל' שבע יעם יכול יהא חונב

של חכמת בחדש השמש תמונה אורו יכל
 יקא חונב וקולך כל הקודם כלל אורו חונב
 ארבע חונב ואי ארבע חונב חונב לו

ורפיין כפק שט דחננה אד' אלעמר
 אלא אונשעם מען לעצרת שיש לה
 השלמעין כל שבעה קל כח המערת וכח ה
 השכוער וכח הקבור מעין חזק השכוער
 לתקמעותי מה חזקמעותי של השלמעין
 כל שבעה חק כל חזקשכוער יש לה השלמעין
 כל שבעה וקר אהין כעל מל השכיב

וכרפ וצחק לקיור עשויס חננה
 ככל שבעה הימים כתיוב לא לפ דער קאנע
 ט חננה חונב כנס קא' אכל כשאר הימים
 ראויים הם לחננה והם השלמעין ליום הראשון
 ואין מאמרים בכך שכל ששת הימים השלמעין
 אלא לכל א' חננה מתוויכר לו שאם שבע
 יעם יסוב עכל חזל' אומר קילחור
 ככין פסק הרב מל וקנא

קאמר וקנבין וקין וקעעלה נקעשן נעשילע
 קמאקא ככאר צוק ה' כוד מעקה רמ' עב/ כ

כשם שאחר עכור היום ראשון שאר הימים
 לא יהיו השלמעין ליום הראשון ולא נרפבו חנב
 למעם חננה יוס א' כ לכל א' פעולה חננה
 מתוויכר לו כן נעני לא יכון שיכונה יוס חז
 כעכור פעולה חננה שקדמה לו איזנושיקה
 ולער כל חכמט ישאלה הקלכה באוסן פיער
 אורה כענוש אסור סוף דבר המל אהין
 פסק שהחננה אינה הלכה וכרפ וקנא
 אונק' שמשנה הקלכה אל קמקודם שהיא
 בחננה נזה לא יתכן כי יעה מעם אובלם ושתיים
 וחוננים אונק' ככל מה שכתבתי את

ונם זה צדשין כאין לו רע סתקרא כל פ' כמכוב וקקף חישוולת חך אשר קתע בולבי ויל שאומרו אונלם וזוהים וחוננים הוא מזק קמעם כי כון שעתו ונשכרו נכסללו ונתענעו כט/ והנס נמושים על פני כל קארץ . שהמעם פשימא וקנחה אחי שערך ונשכרו ולעו וקיו כלל פ' היו עפי ויכס דוד ולא נמלא מקם איש . קאמעס קפשי קנבון והמעטמעות יודר
שהוא זכיהה כאמור וחוננים נכסללו ק' קעול שהעקר קאין והקקר ככרעב ויקח דוד את כל קאין והקקר נהע לפני המקנה הקוא ויאמר זה שלל דוד ואם קדמה אכלה לחנע שהמעם זכיהה אין תכך פלום שכה וקד קטל/ ויל שקרעב כנה שהקסור חנע מעפע שקוא מעולכל ומתכונע ומעלל על קיאו כשחמ קמפרכם ומתכונע ומקעלל בדעו כי לא מעצמו כפוי מע למלכו אלא לשכור וקדומה לו שלשה הם נמספר אם יפריש נם מלכה וחוננים מזה קעטן וכבר צאהו כי יש בשום חנע שלשה שורפים מה זפיונשוזלם או זמן או רשועה . ונאמר שאלשים מעטן אחרי וזק כי קזכח קרא חנע כאשר אמרנו וכאשר יתבאר בפ' קפא ששם פעלתו קזכח קרא חנע וחוננה ושתימה ומכחה . ונקרא קזמן חנע כעבור שהיו חוננים בו לאכול ולשעו ואין למעטן למע לא קראו חנע כן יום- רבועה ושתיים עגרת שקאלשה חנע קם קעקר וקשאר כעלם ועוד ששאלשה חנע היו שונים ברעל ונח היתה חיוב קזכרה של יצאת מזהם שלעלה זו נתייכו כחננה

לעקום למעפא אלהי מזהם כאשר נתייכו בקרבן פסח כי הנעכר מזהם כל חנעך זאן קן טסח תועבך מעצים כאשר יתבאר ופון שהותכר ליום ראשון של פסח שתימה דפי ומלאכה אונל הוא קדן לכל קמעוהם ויום- רבועה מעמאמר ועל זכחי שלמים כאשר ביאתו ונס יתבאר ויום זה עם יום רבועה עצרת קראו מועד ושבתן ויום שמחה כאשר נקרא יום א' של סוכות ונאמר בקס מלאכה עבודה שקם טוים כקקט קעך . (נחזור למכווננו ונאמר עפ' קוכר קכט זל וקדק קמלה מעפ' טפ מעמא שמא לא יכר שום אלו ימעה קקוא בשום קמלה לשקף העטן כאשר עשו קצת נזק ככונק מעגו לבעל דעת קסוכרים שזושו חונ מעטן סכנב . ואעפ' שכרפ ויחונפעלה העעשיר ע' זכיהה לח נחך דעתי עד שהנסיקל קמספר ביאור בשורא ונעקר וקכרוב וקמלה מעפעל הכל זל - חנע שמאל יטל שום צ קמפרכו ונחך את ספר קאומהם שהעטן סכנב מעקרא וכי יעלה ברעתי שום מעפל פ' אמרו ק' ית לפרעה קמסע כשליחות השליח ע' אלה את עמי ויחונני שקמעם וילבול כל זכיהה והקרבן קדש שאין קמעטעות סוכל ככה ואכל למע אמר מעה רבי עף לפרעה דך אלשה ימים נלך ונכחה לח' אלתינו כלעמר עד מדבר איתר שקוא לפטס מעפל צפון כנז' סמדר קמסער לפי דעת קאומרים שבעל צפון הוא שם עגרה זק שהיתה צרה עשויה מכוננת לט על פי המעדות

פאשר בארנוער שכמוק דכיה החלש דער
האומהים שהעם מקב ושכן העני ואני נחם
אומהים שעמיו הפכב במקדש או בתעבת
על שיהם ורשכותו לא קעטעם ואויים פעעדי
באומהים באשר יתבאר ובעפרו הנבבד כפי
היה נתן את יסוד המבדה הזאת משקרא
וכרב ויחונן פעולה העשית עליה זכיתה
והעלה מפעל הפל עפל העיב אשר דבר
הרב מל בהשתלעל נענן אחרי החפוש והחנף
השפלה בעפרת חוקך וכבתינה עושרי בשקל
הקדש דקדק העלה והענין והמשעשעתי עלנך
להוציא לאור משפח וכרב פעולה העשית
עלידי זכיתה והעלה מפעל הפל לא שמו
חוב וכרוב כלמה חוב וזה קרן תודה
כגמלא סכוב בהלכה באשר פכרו קצרב
ולא עוד אלא הטאומוה הפסוק ראיה לפיכך
דברהם באומהים ב החנה האומה בניה
היא סכוב בהלכה עמו הענין חוב וכמו וחוב
שעם יתהלך ואין זה בענינה באלה חוב
שעם היא טעום חוב באשר כתבאר וכתב
היושב על חוב הארץ שפי ללל המוכב הארץ
וכן תק חוב על פני עם פירוש סכוב וכל
בתענה נזולה להעלם תמין עין הפועל
ועשיתו תקרא שם הכל שאתארין ק ועכונט
מחובת העולה באעג ועמחונג יתארהו ומלך
הענין חוב הוא בשום חוב נב שהוא עטן זכיתה
ומה הפסוק אדרבה תולק על החולקם באשר
הולק ומפט וכתב חוב יהוה חוב שלישי נחך
שפירושו זכית יהוה זכיתך וענה יתאר וישאו
שם כפי פירוש חובם שפי זכית או חוב יתו
שם כפי חוב יתופע ומגילתו וירחשו ויעשו

בעאמז מפניו אמרו חוב פעבותים על קוטר
הענין חוב שמשכר נעפך כל המכות הלל
הענין חוב כהן ה' לא היו קוסטעם ועכפ'
לאסור ולקשור בעבותים או כעפיק ולס כעפר
וידעוים המעפכפם והעקנים הולל קובב
וקומן או הקדך והמליכה לקוס קסם על עמכה
ה' שבער נקרו במאמר ולא יזכרו עוד את
זכתיים לשעם זכית חפשה ולא מצאת
כל המקרא שיקרא קסוב וי
והקף כשם חוב והמוכב כשם חוב אין
להכיא ראיה או אפי סתך למאמר לעצרים
לחא ומעמל יחונ וינוע כשכור אעפ'
שפירושם הנועה לעם הלכה או סכוב
שעם עמ הנועה מורעה וכלל קע
והעמז והרעון בעעמז השכור בעפויס
והרע את מעזהם בכל מעשהו ההתעשר שקר
כקיא ולא יהיה למעזה יכנס זהו יהיה
מעזה כעום ותרד ופחד והיתה אדעתי
יהודה למעזה לחנה כל אשר יזכר אורב
אלו פחד זהו הנועה כענה מפע קפחד
באשר קרה לבישאר מפע הפחד והרעה
באמור בו וארכובתיה דא לא נקטון כנל
כפי יעל ששם יכדו הנועה נשם כענה
הענין יחונ וינוע כשכור וכל המעז
הכלל חוב מעם של יורה קיס באעור
מפע ענר קיס ועגוע קספני והתה יתעבו
ויתעעעו מעזהם כקדכ ומעזם כראשקים
הענין חוב ומתק שקס כעכ וכפעען שקוא
מקשקש ומתכרת בעגל שכתוב עד
שמעלכלם ומעניעעם ככור ומע מפע
עבאה להם שכל העולם מעניעע ומעני עלים

חנה עד סוף ומוצאן למענהו שהחלוצים נפסלו
כלנה אפי' על נבי הרצפה . נמצא שאם
נשתעו כלנה נפסלו ואסורין הם באכילה
אפי' בדרך תצד שלא נבקלו האמורין כלנה
ועד שזומען חייב צ' משום מעשה עשה
מלאכה במועד שלא לצורך אובל . ומשום
שהשחית בוח' בונה שלא להאכל . ואמרו
אפי' מכלל זה ידעו שקיו שומעין שלמי החנ
מכשול יום כפי הקערה אמורהקן להאכל
הנזכר כלנה היה ולעמדת יום המועד כיון
השלמים שנאכלים לשני ימים ולנה אחת
ועד כי על אלו השלמים לא בא הכתוב לר
מקאר למין עשייתם ואעפי' כן שנקרא הזמן
חנ של שם הפעולה אין לחוש מזה כי יבנה
התכלית כשם כושל אעפי' קודם התכלית
המפא אל התכלית . אמר מעשה
אלו הן האיותין ומעשהיהם .
ואלה הם השוכות כפדר מעבודתהם אכאם
כראיות נבואיות והשוכות החפשים עלה הם קשלו
מה שאמרו כי אעפי' כן שהחנם נקראו כן
על שם החנינה שקיא הזכות שקיא הזכות
אין קעם שהיו חוננים במועד שלמי חנה
לצורך ט' אדם . וקעם לחונ כחול כשכל
קמועד . ומה שאמרו נ' כי אעפי' כן שנקר'
הזמן חנ על שם הפעולה אין לחוש מזה כי
יבנה התכלית . אקמרה התחבר כבר
השי בורף למי שאע' שקעם
החנה התכה אל העקרה ואומרים שקעם
לחונ כחול כשכל קמועד . ושם השיבות
להם באהבות השוכה מפסקת לכל מעבודתה'
והפשוכה קיא היא השוכה מפסקת נש כן

לחל שאמרו כי אעפי' כן שהחנם נקראו כן
על שם החנה שקיא הזכותהאין קעם
שקיו חוננים במועד / וזה כזה כמה שפ'
שמה אלא מהי אעפי' שאין לו הכרח עד .
להשיב שהדבר האמת כדור כפדר עם כל
זה אמרת אל כפדר וירוחל לנהדות חסדונם
וקעדר יחערפ כשמועש לשון הקדש ומשפ'
ויקדוקיה והראר הדין והמצוה כפי דאן המלה
לעמדת המצווים של האנשים קפודים כפי
כרשוכה אעפי' מפסקת למעמי סכרותהקן
ואומ' כי לפי אומד הדעת והקבירה השפ'
ודן האמרה והנכון הוא שאם פעלת החנה
אשר היא / הזכותה אסורה להשוק במועד
משום מלאכה כפי מה שפירו אלנו יותר
ראוי היה להשוק פעלת החנה אחי
הפסח . אחי יום מנח קראשון של החנ כשאר
ימות הירג מקודם לכן כפי מה שפירו
אלו זמק לשלשה עלות . קאחר שאמר
לו בשלשין לו לא קד- לכן משו'
שאמר ובתעשה עשר יום לחדש הזה חנ
שבעת ימים . ואם החנה אסורה בעוד
משום מלאכה יותר כיון הוא שיפוט ב' יר
ובתעשה עשר ב' יר המאוחר משופוט ב' יר
הקודם כאשר כפכאר . והראיה כשכושע'רפ
הקדמו שהעם אחר שכושע'רפ שקם מע'
יום כיום החמשים ועוד שערם חנ השכושע'
לא ירפן להיות החנה כשכרת ולא כיום שש
שהוא פעל ליום חנ שכושע'רפ אפי' יותר כיון
הוא להיות פעלת החנה אחת מלהיות
ערס לכן זמק לפי הנהגת אומר השחיתיה
במועד ומאמ' כשכושע'רפ

עלת יוסל עבד כורח לעבור על ואמר
 מינה לבני ישראל נבוכים הם בארץ ספר
 עליהם המעבר וחזקת את לב פרהע /
 שאם לא כן מה מעם יש טעם שמוכר שפירוט
 ש ניתונת לל וללכו הנכב ולא חזרה לברוח
 צפוקסא והטן לא היה כן פאמר דרך
 של גר ימים נלק במעבר ומכחו לקו ופלה
 השיב רך דחיק לא רחיקו ללב הערבו
 נעדי וברכב כזאנא ובפרקו נלק כי חנה
 לפו בנה נר מעם בקשה העקנה ופיעה
 השיב ראו כי רעה מצ פנכס שאין פונתפ
 למכוח פיאם לברוח שארס הזעם ארפל
 אשר לבם על כן אמר לא כן כאשר אתם
 אומרים שרלבו עם כל אשר לבם אלא לפו
 על הנביים ועכנו את ק' כי אורה ארס
 מבקשים כאשר אמרתם ונפתח ואין דרך
 הקל למכוח פוף דבר החננה היא זכיה
 לא סכוכ ולא הנכה " " " "
 עד כאן הפרק הא' ונכא אל ק'

הפרק ק"ג לשאר חלקים יתק "

חלק הא' כתיוב דער הסוברהם שזמתי

שלמי החנה היו שחמים מיום
 יל ערם שיקדש היום וראויריקן והרשוכות
 עלתן דע כי ימאחי השמעוה שמשו
 שקאר מחכמו זל אמרו כי אעפ' כן שהחנ
 נקראו כן על שם החננה שהיא הזכיה אין
 המעם שהיו חוננים במועד שלמי חננה
 לצורך כנ אדם כי אם חנ הפסח ושמש
 חנ השפועת שהם חוכת היום אמנם היו

שוחמים ותכונם אורם מכעדיוס והמעם
 לחוב כחול המועד כח שלא ישה חנל נעש
 כי מעת השחימה עלאכה קיתות צראשק ומ'
 והתקנת לא עוד אלא יש נב' אחיה עוד פוק
 עלאכיות אחרות חוננים כען קפשאק ונתח
 וקאכ וזולתם שאם ישה כע' יקיק חנל היום
 והתרה לא התרה בעועד כי אם עלאכר
 אובל לפי וקרא את המעשה מעודי ה'
 שאם שקרא את השבת מועד ה' להורות
 כי כל המעלה את המועד פאלו חלל ארסכת
 וכן אשר פקם כל עלאכר עלפי עלאכר
 אובל כפתב כל עלאכר לא ישה פקם אך
 אשר אכל לכל עש ועאן דל דאמר הוא
 לבדו ישה לבס להורות מעלה שלם התי
 במלכות אלא מעמ מהרבה ומעונו וזהו
 המלאכה שאחיה האכילה ואמרוכ אעפ'
 שהככות קדום הפסח מה שלמי כמאמר
 ומצח פסח לה' אקיד עאן וברך אין מעוד
 מענה סלל כי העלה ידועה מעה שהפסח
 עדין מה שלמי שיש לו קדושק יתרה מקם
 נער הקדמו במאמר לעעלה אעפ' שקדמו
 לו זכחי חננה במעשה וקוא מאוחר וכא
 כדרך הנה אנב עשיתי את השמים ואת
 הארץ את האדם ואת הקדמה ואעפ' שבהאר
 האדמה קדמה עבה את האדם אחרו ויא
 איחד הקדמ אעפ' שהוא מעלה מן הצאן
 כדרך ארבע וכך וקדמירו חלבי השלמי
 כיום יל קודם קרן המעיד של ערב
 ונסחייט מכלל שלא היו מקדמי האמנים
 שאין על עליה הערב דבר אחר כי אם חל
 זכתי פסח שחכ ככתב כאמר ולא יתן חלב

כל מלאכה לא יעשה בהם אך אשר יאכל לבל
 עשה הוא לבדו יעשה לבם אדרבה זה העש
 לעמוד לנו שהשחיטה מותרת במעמד נעמלנו
 אפי' ע"ז קרשות שזה המאמר כן אב ל'
 אכל קרית מלאכה אכל במעמד שהפחה
 הקקר והכל ככללו וזקו אחד מדרב הקק'
 היוצאים מהכרוב ונקרא צפי החכמים זל'
 דרך המדה הזאת דבר שאינו מתפרש ב'
 במקומו ומתפרש במקום אחר כאשר נראה
 בחבורו הצול הנק' אנצ' ושל' בהלכות
 המדות שהתורה ערשה בהם ואם ישרנו
 העזר האמת אחר ואפס את הפסוק
 הזה כפרמות בעשר הכא עם כל הראיות
 והמענות של אופי השחיטה במעמד ככל
 וסתירות סבורותהם והשוכות עליהם ואיו'
 המהדין העקרא מפרש "
 ואולם מה שאמרנו כי אעפ"י שהכרת הקדש
 הפסח מהשלמים במאמר וזכרת
 פסח לה' אלהיך צאן ובקר אין מעה מענה
 כלל כי העלה אידושה מעה שהפסח עתה
 מהשלמים שיש להם קדושה יתירה מהם ועל
 כן הקדושו במאמר למעלה אעפ"י שקודמן
 לו זכתי חנה בעשייתו והוא מאוחר ובא
 כמו אנו עשית את השמים וארץ הארץ ז'
 ואתה שאתה איתר הכך מעט שקוא מעלה
 מן הצאן כדרך אלה וכתך הקדושה
 כבד השיבות כשוכרת היאשונה
 שהשלמים היו נעשים ביום קיעעד עצמו לב'
 עלת כאשר העלהו כדאיה נבונה מפניש -
 ככר אמת והמענה במקומה נעמק חזק
 ותקום באכן מעמם כל עמסיה שרוא ישרנו

וקרא לא תעמ ותקומה שהחנה היתה
 עשית באותו סדק שנקרא חנה על שם -
 הפעולה וכפי העשים ככרוב כאשר פורה
 אחרי מעשה הפסח הידוע האמת כאמ'
 וזכרת פסח לה' אלהיך צאן ובקר שהוא
 לתעב כאשר בארו קב החכמים זל' אחרי
 אומרו ועשית פסח לה' אלהיך שהוא הידוע
 ואחל נצווה החנה דבר' כרביה דוקא
 ליה וזכרת כוונ' העמק העעמיק של קרוב
 פסח הידוע אעפ"י שכתוב ובעל מבוטל ל'
 להכרית הכתובים השלמים ויכללו את הפסח
 באש כמעשה יסכול לעמר שאתה בעבור
 השלמים כאמור ואר הקדשים שאלו בפחות
 כי אין מקרא יוצא מניה פשוטו ולב' עלות קר'
 נראו השלמים השחמים כלל פסח כש -
 פסח האחרת להיות הלה הדיא עדות
 הקדושה משאר ללותי החד כקראו אפי' השלם/
 השחמים ככלל באורה הלה למעלה פסח
 מצ חמלת יר שכללה הדיא וק' משום -
 שהיו מקזירו אר מלכין כללה הדיא ככלל
 כחלב הפסח האמת מה שלא היה מן שאר
 לומר החכמי כלל כל השנה כלל "
 ומן סדק קרב דב' יוסף הקקסאט זל'

ואם ישאל שואל בעד	ערב
מאמר ובעלת ואפר	פאן סאמיל שן קו -
וכי זה הקך מאמר	ונעלה ואכלתו אין קרא
ובעל מבוטל בעים	בלאף קו ובעל מבוטל
כבד אשיכ ציה ב'	צעים פקד אנוב פ'
השוכות הא' שהפסח	דלק כעאכן אחד אין
על ל פנים האחד	לפסח על נהרן אחד

יהשיר כפי הקריה השלמה ופני היוצא
מכח הכתובים נראה לי שאם השחיתה פועל
אסורה כפי דערפ שירי נכון הוא כפי מה
שמוכל משמע הכתובים להיורטעלה החני
כאופו פירק שנקרא חנ וטרבנה על שם -
הפעולה ולרשלימין כמה שיהם חייבו מקום
לכן שאין עליו תיובת עקר ולא נרבעה בכך
השלישי שאחר ל השלשין לו לא מקודם
לכן כי זרם לכן עכ"ל לא יפאור עצמו מן
הקן ולא יצא מיה חוברו וזה כפי מה שאוכל
מצד ועורר זרם הפירק שנתחייבו לו ולא
יצא מיה חוברו אלא א"ל מן הקן המורה
עליו חומר ואוכל באורו הפירק שנקרא בכך
חנה המצות ועוד כי שלמי חנינה קן ככל
הקרבנות להם וכשם שעלתה הקרית
וכל המעשן של הימים המקודשים וקרבן
עולה ויורד ואשם ותמאה וקרבן ילדית וזב
ומכה ושלשיר ושלמאכרע אין ראוי להשגו
מקודם לכן אלא אם לא נקרכו במעש
מקודם אחר זמנש לרשלימין זולת
קרבנות מעשויי כנגד לקרב זמנש מה פון עלת
הבקר אם מפני משעה לא הקהיבנה בעת
כל היום ראוייה לרשלים מעגנ וכן קרבן
הרצעד של הללה עד הבקר והמנספס
דבר יום כיומו אם לא קהיבוס במעש
עכ"ל כל אורו יום המוסף ראוי לרשלים -
זמני וקרבן יתיהם ראויים לרשלים זמנש
אם לא נקרכו כל יום אחר יומה ולא נמצא
ככל מקרבנות להם קרבן מקדים למעגו ואין
למשן שאין בשכר חנינה כי חנינה בקרבן
שלמים ואם הנרכו קורבו במעש ולא הנרכו

בשכר שאין דוחים את השכר מפני שהם
לצורך כח אדם ומבטיחן חנינה ואם חנינה
שקיא קמביתה המכשיר האוכל טהיית כומן
שאוסר אורו אין להכא ראה מעשיו כאשר
יתבאר ובעוד הורב והופשר הקמביתה
כפירוש פאמר נוכח הפסח לה' אלהיך כאן
ובקר וכתוב שם נכח את הפסח בערב
א"ל מנה קיינו אונק' כי יורב הדעת נונה
שאם חנינה אסורה כיום טוב הראשון ש לחנ
כשנ וטשאר ימות הינלמשלם לראשון ולשנ
ולשלישי מלהיור זרם לכן אלא שמה בכל
יום חנינה מחוייבת לו שטאע שבער יתם
החוב ואין שט משלים לראשון שהן קרובין
למעש דבר יום כיומו ואם עכ"ל זמנש
כאל קרבו ככל קרובי עקר הקבוע
במעש דבר יום כיומו כאשר כתבאר
ומה שאמרו שהכתי' קרא את המועדים
מעשה ה' להורות כי כל המחלל את המועד
כאל חלל את השבת הרשונה אין -
העשן מן כפי מה שפירו האשים הא"ל אלא
הנעש שקרא דומים האלה מקרא קדש הוא
בעבור הקרבת הקרבנות והמנספס והמנח
והשלמים והנספס ככתוב אלה מועדי ה'
אשר תקראו אורפ מקראי קדש לקהיב אשר
לה' עולה וענחה זמנש ונספס דבר יום כיומו
מלבד שכתב' ה' וכללם חולת המעש -
ונקראו מקראי קדש כנ"ל דבר יום כיומו ולא
נאמר בהם כל מלכה רק החפנים מלאמרו
שאין ראוי לעשות בהם מן המלאכות המוספר
לבקד היום וכן הוא קדש ומה שאמרו
שקשחיה אסורה בעש המאמר

ישיה בהם והוא יקדין לכלם יכן נמי כאן
אעפ"י שאמר היא העולה על מוקדה על
המזבח כל הלה עד הקרן לכל פסח
נשרפה בשני צווי באמור ולא ילן חלב
חב צווי מעט מתקן ומחכס וכלל
למו בברכה במעשה פסח יאשיהו ע"ה
כהעלות העולה והחלבים עד ללה
וקטרת בעבור שהפסח וחטת קדמו
לעולה הקטיר וכל הקודם קודם באש
ביארה חכמים הנחה זו באמור ושחמו -
אורו כל קהל עשרי שטל ונאמר והיה היום
הזה לבם למכרון ומערי אורו חל לעלו
כרב הרב רב' אהרן בעל זל וי"ל שכל יום
יום צריך לחנו על פן אמר שבע ימים -
חמו ואין לשכר חטתו כי החטתו היא
בקרן שלמים וה"ל מעט שקן מאת צמר
ולכן עשיתו בזמנם כאשר מצוה צדק שאין
עמור מעט מאשר סכרו קצת נפ הנחה
זו וכל העולה הללו פלן קיימתו כדמק
על צד השוק אינו למו הפסח כי סוג אחד
כלל ומה שאמור למה אמור למה
וראיה אחרי להם שחטתו המועד היתה
עשית ביום יל מעטו בהעלית
העולה והחלבים עד ללה וסכרו שקווא עלה
הקרן ועלה חלבי קשלמים כיון מה שכרוב
עד ללה שמהו זמורה לעמן רחב מהקרן
עד הלה הקטרת אדירה זה הפסוק חולק
שלהם וסוגר סכרם וחאין והורם ונורן
אריסודותיהם להורו שלבי חזית המועד
היו נקמה כללה מכלל שכללה שחמו למאד
חטתו על הקטירו אר חלוק סחלי הפסח

71
כאשר באו העולה אחרי קיימתו למו שאם
קיו נשחטים כל מרס הערב היו מכלל
שלמי רצון ולא היו נבשלים להקרב בערב
כי אם לזמן ומלת עד ללה לעד שאם -
היה כפחיתים לא היה לו לערב כי אם עד
ערב או עד כא השמש שהלה היא אחר
ה"ל ערבים מערב ה"ל ואלה כשען לל
וקרב רב' אהרן בעל ספר ושל פן אמר
כהעלית העולה והחלבים עד ללה שאם היה
מיום יל היה לו לערב עד כא השמש אבל
מעשה זה מורה שהעלו קטיר ואחר חלבי
הפסח עד אשר עבר זמן מה מן הלה
היתה ואם זו השוכה למו שאמור שהפסח
היה נשחט ביום יל אחרי נשוח היום -
ועמדו מזה הפסוק הפ' נמי מעט נפ אר
השוכה ומסקת להם שאמרו כי החטתו
היתה עשית ביום יל ועמדו מזה הפסוק
שלא לערב ולא להועיל כי אם לשחט ונפ -
לחפה להם שאמרו עד ללה הוא נבחר
מעם איחור הכת אובל ככהתם עד עקר
זמן רב מן הלה כמעשים כפס' ספור
המעשה ככלל כי הכתם היו על עמד
והלוי על מחלקתם כמדון איש איש על
עבודתו ועל משאנו ראשונה הכתם על
הקרבת הקטיר כפעם כיון ואחרו קרב
הראיון ומהו אומרו בהעלית העולה ככלל -
מאמר מופל לכלם והלויים והם על
שחיתת הפסחים והשלמים באמור וק לכך
והם מקבלים קדם באשור לרבו כעמק
לכדום להזריקו על הפסח סכסכין והם
מפשיטם והם מנתיחים להם אר אשתיו

הוא אלה קיל כיה
ושחמו אורו כל קהל
עדי ש' והו אלה
יפצע מן אשר
ישנה א פניה מאיר
א קדש אלה ושלמי
פאנה אנה רשמי
פסח לא נהא בקרב
פ' יוס א פסח פנה
הי אלה קיל פיה
וכשלה ואלה קיל
פיה אל פסח
מענו נא דלק אל
פסח א חיקי אל
מרכיח פ' בן השח
מן א ארבעה שש

הוא אשר נאמר בו
ושחמו אורו כל קהל
עדי ש' והו אלה
הוכן מן ק' והאוסקה
אשר הקדש אשר
הם השלמים והם
כבר נקראו פסח
להיופם נקדש פסח
הפסח אורפם הם
אשר נאמר בהם
ובשלה ואשר נאמר
ק אל פסח מענו
על הוא אורו הפסח
האמת הנשח בין
הערבם מן הארבעה
עשר עפל החול

ונקר וכסוף וזהו פוף דבר פסחים
על שתי השעפים כי עזבו את העק
ומחזקו את המפל ומעששים עיי טענה
בזהרים . ומענה שנתייגעו מפל שלא
היו מקריבים בין עלת הערב לעלת הבקר
עד ש דבר אחר אלא חלוצ הפסחים שבאו
ככפ אכל שלמים מעולם לא היו נשחמי
כללה כי לא היו נקדשים אמורהם שאין
הקדש אחרת מוצב על עלת הערב ואכ
נמצא שאם קש נשחמו היו נשחמי כללה
בפסח אמעריקן משום שלא היו נקדשין
כללה שמאמי לא ילן חלוצ אמערי
שנשחמי כללה אפי' על נבי הרצפה וזה
בטן אכ משחמי לפק מלמד שנשחמן כללה
יחד קרשוכ אדיכה היאה שהפאו
להשר ומענה סוהרת סדיפ וחולקת על
קנחוס כי אעפ' שלא היו עוד מקדישין על
עלת הערב דבר אחר בכל הלילה ליל ו
פסח נחלפה מפל הלילה ששמה קודמת
ועווי שונה באמר ולא ילן חלוצ עדי בקר
במאמר משחמי לחלוצ פסח וחלוצ חטבה
יחד אך אמערי ולא ילן לבקר זמח חב
הפסח הוא כמו והנותר מענו פאש
דכו כל חטמי הקדשין אל ומענה
שצריך שתדעו כי חלוצ חלוצ פסח וחלוצ
חטבה היו נקדשין על נבי עלת הערב
לב סבות הא' טעבור שנוי צווי סין
כל שנוי צווי כמו וכוס האכר ושט פסח
כט שנה אחר אומערי כל מלאכה לא
תעשו שבת היא לה' וכתו אך אשר יאכל
לכל נפש אחר אומערי כל מלאכה לא

וכדן ככב קרבול
כפ שנמצא משודר בפסח ישיקו ע' ועלו
כרוב ככרוב כמפר משק להורות שכלמה
שעשו קיה על פי הקין והדמעי שהפאו משפור
אם האדם ארוב כהמה לעיר כי כשם שהקדש
אם האדם למעלה אעפ' כי שבהאר קסדה
קדמה מענו כי נשי בקדשם הפסח נס בין
במשחמי אעפ' שהדמיו ל השלמים במעשה
לא לעור ולא להושל כי אין מה כמגרת מה
שזה מענה והדמעי ספור ואין המשל דומה
למשחמי ער שאתהם שיתק ביה ועדו להם
במאמרם שהוא כמו אלה וכתב ואיתר
הבקר אעפ' שהוא מעולה מן הצאן ואין ה'
האמת כדכיהם כי הוא העקר כי משלמי
לפחות היה להם לומר כמו ויהי לו שאין

וכדן ככב קרבול
כפ שנמצא משודר בפסח ישיקו ע' ועלו
כרוב ככרוב כמפר משק להורות שכלמה
שעשו קיה על פי הקין והדמעי שהפאו משפור
אם האדם ארוב כהמה לעיר כי כשם שהקדש
אם האדם למעלה אעפ' כי שבהאר קסדה
קדמה מענו כי נשי בקדשם הפסח נס בין
במשחמי אעפ' שהדמיו ל השלמים במעשה
לא לעור ולא להושל כי אין מה כמגרת מה
שזה מענה והדמעי ספור ואין המשל דומה
למשחמי ער שאתהם שיתק ביה ועדו להם
במאמרם שהוא כמו אלה וכתב ואיתר
הבקר אעפ' שהוא מעולה מן הצאן ואין ה'
האמת כדכיהם כי הוא העקר כי משלמי
לפחות היה להם לומר כמו ויהי לו שאין

נמצא שזה חלל ביהמ"ד וא"כ זה נמצא ונ
 עוד אלא שהם אסורים להאכל מטעם שנשחמו
 במעשה משתי עלות האחד משום שהפסוק
 לא הריע אלא העלמה שאתה האכל
 לפי שהוא הכוונת והאפיק כאשר פ' החכם
 אבוקהם על' יעקב מעשה אונ' הוא לבדו
 ישנה לב' והשתימה מלאכה קיימת מה'
 מתקנת לעצמה בעצם ולא עוד אלא יש
 נ' אתה כמה מלאכות אחורה שהם חלל
 היום וזה מה שאי אפשר בו אין בין קדושת
 שבת לקדושת מעשה הפס' קלא תראה איך
 שהפ' את שניהם כאחד באמור אלה מעשה
 ה' להודות ב' כל המלאכה המועד כאלו חלל
 את השבת להענישו וא"כ אמר לעשות מעשה
 והשוחט שבת ועגש והנשחט אסור להאכל
 משום שהוא מוקדק ועד משום עלה
 שנתו ומארה"א כי אם השתימה אסורה
 במעשה משום שהיא בתרבות מלאכה
 ולא יראה להרב בשני צדיו אך אשר יאכל
 נמצא שאסור להאכל מה שנשחט במעשה
 ואפ' אחר קמועד שהוא הק' בשבת כ'
 השתימה משירת האטלה וכד' שנקיינה
 בזמן שאמר עשייתם נרעבה ואם נרעבה
 קמכחה שקי' התעשרה קבא' להאכל נ'
 נרעב ונפסל קמועד להכשרת אשר
 לא יכשר בפעולת זולתם על' אמרו כי
 אעפ' שמשום ח' מכה אין העשה כ' כוחו
 שלמים כי אם בקרבן שלה בולג לבדו
 אך נחלקו בזה ש' מ' קרבן שלה היא
 יתעב שהוא קרבן ואין ש' ש' ח' ח' ח'
 ש' שלם ש' ש' ש' יכ' ב' ד' ד'

נמצא ולא יראה פני הקס' והמעשה שלם
 כמותו שעה קיינו חנה בקרבן ראיון -
 וראו פ' כי כשם שלא חייב ראיה ולא יתני'
 הקרבן תלוי בו כזולת ראיה זולת שלם חנם
 כען יום רבושה ויום כפור ושמית עשר
 שאין בו ראיה ולא חנה עב' לא קראם -
 שם ח' כי לשוא תפיה קראתם שם ח'
 קרי שקברוב לא חייב בהם ראיה ולא חנה
 שהוא קרבן הראיון כי הקרבן תלוי בראיה
 ובו תהיה חנה כל יום ויום כהאם להקדש
 באמור ולא יראה ארבע ה' ריקם איש כ'
 כמתנה ידו י' שאין לקרבן ראיון ושיעור
 אלא מן הכא מעשה " ומתם אמרו שקמע
 לחוב בקרבן מוסף היום דכ' יום ביום ה'
 הקבוע כשם שקבעם הכרוב שנאמ' שבער
 ימים רחוב ומאמר כאלה פ' עשו ליום שבער
 ימים לחם אשר הם נחוח נ' וכד'
 השיבו עליהם החכמים על' הרב רמ' אהרן כ"כ
 ומתם אומ' שהח' טעם בעקר המוסף וזה
 לא ירפן כי מוסף קמועד הוא עלה וחמ' ר'
 ואעפ' מצאנו שנקרא הפסח ח' שהוא הלק'
 לשלמים ואיך ירפן להיו' העלה והחמ' ר'
 וא"כ החנה היא בקרבן שלמים ואדון
 זקן החפ' תל' ליהו' שיצ' כ' ובעש'
 ח' נחלקו המפרשים מתם פירשו מעשה
 המוספים כ' המוספים שקיו' ז' ח' ח'
 במעשה והנ' ראו ראיה כ' העלה שכת'
 הכרוב ח' ח' ח' ש' ח' ח' ח' ח' ח'
 ע' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
 ולא ינן לבקר זכ' ח' ח' ח' ח' ח'
 אובלם ושורם וחונ' ח' ח' ח' ח' ח'

לתיפ לבתם להקדוים והוא אולי והחלץ
וקסרם היו עתהם של עשרם על המזה
לערוך מערכת סודו ירי עטם על קאש
למלאכת עבודת הקדש ולהסך הנתמים
של העלית והאשרין אשר לא נאכלו על האט
ומן הלויים היו על עסקי כשול והכנה ולכל
צרכי קעם ומקם מעוררים עד העלית
העלית ומקם שושהם לבל שער ושער עד
עבר חלק רב מהללה והוא אומר עד ללה
ואחל אכלו הקטנם והלויים האזו להם
די ספוקם עד חמרת כשפינו מעסקיהם שנקלו
לכן לא היה להם פנאי כבתי ואחרי הכינו
להם ולכהנים כי הכהנים כע אהין כהעלי
העלה והחלום עד ללה כתיבת מעשה קאיתו
כעפוש מפרשת ספור העשקה קהוא מ'
מבאט ושד סוף אלא ימא כי האנשים האלה
במשופר דברו דכסם אשר לא כן כי הקופו
את העטן ולא דקדקו הספוקם והעלית והעש'
כפריז וככלל מעשמה תעשה כל ואין תקשר
קצת בקצתו וסודו כדן כאמור כתיבתם
עשה עג' הקשעג על קעה דק ונפרכל
כטום עלתש קאיתו על תעשה העלית הלה
ולא עבר אכלם לעלה תעז להקיף את מ'
מעשמה העטן כעין שקידת ועושה כהלקים
מקרת דק מן קדקה להוציא דבר מתוך דבר
ועתידו על הפרק כי מן תמאות עשוקם
מהשכל לבוכס ואלי יעלה כדעקד כי מה
שכרב קרוב ל' אהין קמוכרב ככרב תורה
זל על ספוק ולא ילן חלב חב ואלי חלב קומ
שקוא כחיוכ לא חלב חנברי יד' כי הוא היה
קמר כיום יל' שקכונג כה שאין החנברה

חב הוא

נעשית בחכמי אם מכלו יום קמוש
סכר קריוכ הביאור שקלמים היו נעשית
תמועד כאשר ערפאר ואמנם חלב קמח
שקוא כחיוכ לא חלב חנברי יד' יש להשיב
ולתקן את דברי קרב זל' ולומר שאומר הוא
חלב חכח שקוא כחיוכ ענה על חלב
קפסחים והשלמים שכלל פסח יחד שקם
כחיוכ שוק לעשוקם כאשר פסק וכרב
וקיק להיוור עשים חנבה ככל שבער קיט'
כחיוכ כאשר קריוכ והפלגת קדברי
ואומר לא חלב חנברי יד' ענה על שלש
דאן הנשחיים כדל' והמשמעה לא חלב זפת
יד' והעשם מה שנשחמו כדל' והמשמעה
כי חלבם היה תקמר אז על עלתה בקר
ואם ישרנ העור האמת כעשר השלש
אפס כותר הלשון קזק על עבן כפי מה שיראה
לעבור דעת עם מה שכתב כפי כל המעני'
שחמטם שבעטן שתימור

קחלק קב

קצתם לקיים שהחנברה
היא זכית חיוכ כקרבן עלה כולה לביד
והקשוכור עלהן דע שמקצת חפז הקדאי
אלא תקבו כעמורת סכרו כי החנבה זכית
קרבן מה שקיה עשה כיום קמוש עטמו
כחיוכ כפי מה שדקדקו מן הכתוב אך נחלקו
שאיזה זכחה תקא חנבה כי לא נח דעם
לומר שמשמע חנבה היא זכה שלמים כדוקם
קדשים קלים מעשה הנפה ועשים לערוך כע
אדם ואכלם נב' על רשות ואמרו אפלי שקם
עשים בחובה כד שערך עשייתם איט' מלך
חפז שמים כי אם לערך כע אדם ומפס
שכא

למתן אם עבר ממנו כאלו קרבו ואין להפלות
 באחריות פנימית מלשון המשנה וכן שלא חנה
 בליוס ויוס עבר ונעש ועלמה אמרו משוע
 לא יוכל לרקן כל מי שלא חנה בבאשן וכל
 יוס ויוס וחסון לא יוכל להעשיר להשלים סכר
 ערבאל כעמנו ויצי פסוק האחרון כאור לחנו
 הראשון ובעבור מצאתי דפוס ישנם מרבה
 סעלת ראש העלה כאלו עשה היא ככונן
 וכרף קא אמנה דהוא דפסחא בינא
 דקודשא דאינון כלון כרדן עבר שלמיא די
 יתאכלן לבולא כמה דא לפנא ואם חלונות
 ערבא דפסחא כערבא דשכר אסור לרבו
 פסחא וחשבנה פה כלילא כמה דאסיר
 לרבו כקודשא דלא שרי לא אינון לעיב
 ושרי ליה לנחקה כמה דשדמנה קודמה
 דזכ וזכה ויולת ונענר ענוש כיומא דספר
 ודוחין יתרון כרף יומא דשכר הפ טעמי ושרי
 לנחקה קרבא דפסחא די שדמנה בשכר
 ואע" דקדמא פקודא קרבא דפסחא ודחא
 ט טעמי קדמא כדא רשור דמעשה אוכל פיות
 מרפא וכיון דפקו פקודא דחנינה ומעשה
 אוכל מכלל מלאכה ושום מלאכה סונא שלמה
 לעוויקון שכר ומעשה קא אמא כל מלאכה
 לא תעשו שכר היא וכתיב כל מלאכה לא
 יעשה בהם וכיון דקאמ' בניה אף אשר
 יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לבם למקדוקן
 מכלל מלאכה מדאקשיהו מכלל מלאכה
 מדאקשיהו להדיא אל שדמנה דקב טעמי
 שרי זפתא ומעשה אוכל בשכר דילתין לך
 לעעבד יתיה להקיש שכר ומעשה דודאי
 אסיר לך ולא שרי בשכר אל לא לעיבול מעשה

די מציצה וטעם ואצטעו מיומא שפתיא
 למעמדא לשכר דקא אמא אר אשר רכא פ
 אפיו ואר אשר תבטלו טעם ואר השדך ה'
 קטחו למשמרת עד כקר וקאמר אכל
 היום כי שכר היום קא ימים לבוץ ואר
 לבולתון למעמין דקאמר וכל מלאכה לא
 תעשו שכר היא לה' וקב טעמי כתיב ביומא
 דכפיהיא וכל מלאכה לא תעשו וכל הנפש
 אשר תעשה כל מלאכה לאסיר אכילה
 נתי ולמועדיה כדא כתיב כל מלאכה שקב
 לא פיקי מלאכה אוכל ה ליה היא שדוק
 ואנא לא סברין אל טא דאמרין משום דקדע
 פקודא דפסחא מסקודא דשכר מעשה
 לשכר דודאי עבד למעבד יתיה כמעשה
 דקב טעמי קיימא לך דאם פקודא די קדמא
 פקודא דשכר קדמא וכן כלתון דרפא
 כרף כמדיא קדמא ויברך להים אר יוס
 השטע ויקדש אותו כה שכר וכתיב שדוקא

אמר משק

הנה נשיא אלמים קרב
 הכולעין נכר כה כרף אמרנו שמשפט
 דפסחא כמשפט השלמים שנאכלים כלם
 כקרבן זבחי שלמים שנאכלים לכלם מרבו
 שחרינו נודע לנו מזה שהקדש והחיות
 כו הריאור כמפרו קרבד ואעפ' שלא
 זכיר להשיב בו בעניוה ולמכור את
 הרפס משרתאיש כופר לך לב נכל
 וכלעל אשר שלח יד בעשיהו ה' השאלוהו
 ונבא מערכות אלהים חיים מערב מעל
 מערכה ונש כתיב ישאל לא ישרב מעל
 כרף שדמנו סתוב שאם חל ושלמך ערב

וזה קמאר ופואר קמול מעב שלפ זק
יחייב שיקראו כל ימי העשפים חן כמן
יום שבת ורח' ויום הרועה ויום כפוי ושעט
עצרת והכרוב לא קורה לנו שיקרא חן
אלה ה' חנם שנאמר חן העשפים וכח
העצרת וכן הקור' ואחר שהכרוב לא
קורה לנו שיקרא חן אלא ה' חנם כזה
יחייב שהיה כאלה ה' חנם סעלה מעד
אלה המעצ כשאר ימי העשפים ותקם אע"פ
מעט קום הוא חיוב השכירה נס זה כעל
מעט שבאר המועדים יש נב' שפיה ולא
יקראו כשם חן עכל וקאמר בדבריהם
ול שפע חן הוא כמתי שלמים שנאמר
כקרבן הפסח שהנו כהן השלמים ונפ קרא
כשם חן וכת' ויאכלו את המעד שמענו
מכח' המעד כאשר צוה הכתוב דבר' כה'
שבעת הימים ומכח' חתי שלמים שקם
נאכלו וקרבן ראיון ועשה' כול עלה לעבוק
אפי' חן הקטם זוכים יתקם ומה שמענו
וקראו חן שאין המעט שלמים מעד שקם
קדשים קלם ומע' שקם מעשם הנפח ומעד
זעש'ם לצורך כח אדם ונאכלו על' רשות
ופסול שח' מרס ודומיהם קם דברי חסרי
מדע ורוע רוח שאין בהם תבן ואל הקשיב
אזנך ואל תצב לעמוע דברי הכל שקרבן
פסח ושלמי הכבודם מדע' עקורם פנה
יסודות מכוחיהם ומכח' ארכל מעשה'
לעמי שכל הדברים האלה שמענו וקראו
ושקשו כס קיישם בהם
קחלק חן
כבאוד מעשע חן וחננה
וחנה וחיוכן ומשמן כבד

נכבד שמעם חן וחננה שם פעולת הזכח
והמעט זכחה ושחיה כאשר פישו החפני'
על' וכפ' דחננה אמ' לה רב פפא לאבי'
מעמי דהאי וחננה זכחא הוא ודלמא חנן
חנא קאמר החנא ומסיק ארכל מעד מעד
כתיב הכא ויחוננו ל' מעד וכתי' הרס חנתי'
וקמעתה הנשרפ לי במעד' מה לקח זכתיס
אף כאן זכתיס שנינו במענה מי שלח חן
כיום מוכ האשון של חן חונן ארכל חנל
ויום מוכ האחרון של חן עבר הרע ולא חן
אינו חייב באחרות על מה נאמר מעשה' לא
יול לקחן ומסיון לא יול להמנות כחן עסק
כדין כ' לא נלקחו כ' עלמה לנא' שפסקו שכל
יום ויום חננה מחוני כר' לעצמו לא כדבר
האחרות החלקם על מה באמרים שכראשו
חיוב לבד וקאמר ראיון קם לחננה להשלמי
ראשון כאשר כרפנו מעמא דנע' ואל כן
שאמר חונן ארכל חנל מע' ויום האחרון
אלא שמע מענה לחייב כל א' ואחד קל שבע
ימים חנן וכיום השביעי חן לה מעול -
לעצמו ועל דעת המעט ויום מוכ האחרון
שמע' עצרת ואע"פ דרעל כפני עצמו הוא
הוי השלמי' דראשון יתחיל על כבודי לא כ'
קעטן על נכון שאר מה מעט אמרם של חן
כשם שאמרנו כיום מוכ האשון של חן ושעט
עצרת לאו חן הוא אלא דכיהם ידועים -
כאמרים דדבר תרה מדבר קלה לא ילע'
כ העקד הוא הקלה והרוב כונת האחרות
על דברי המענה ועסק אר' חידוש לדעת
קאמראי וקראו מעשענו ופיה ארכל חננה
וקאמר הוא בעה שרמעת שכל קרבן קלע
לעמ

ואי יתיר חל המעשה אשר יום השבת חיות
 להקדים גשיית מים השבת ואכלתו בליל
 השבת מפני שהשבת לא יכנס מן המעשה
 שבת השניוית וזה מצד שיוצא ראוי לקיות
 אורו מצד התועלת וכבר אמר ישרות שיעו
 שבתן שבת קדש לה' ומנו את אשר תעשו
 אפי ואר אשר תבטלו בעל. וכבר הוציא
 על איחור הפסח באומרו כי קרבן ה' לא
 הקריב טעושו ואין ראוי איחורו עד הקדש
 השני. ויחוייב שיטעו החללים בליל השבת
 והרבה מענה קרבן המועד ואין ראוי שיטאר
 עד הבקר. ואע"פ יקדים הזמנה והשאיף
 לבד. והשנוי במעשה אופל אשר מעלל הפסח
 נכנס טעי המועד.

ואולם השבת שאינה על מעשה. והשנוי
 אמנם יפיר במקום הפלג בו. וכבר
 ראוי בקצת התקנות שיבטל מעשה השנוי
 עמל. וקדש קדש רב' יוסף הקרקסאט
 וקצת המצו' רצ' שאנו אנשים למען אמר
 במעשה תורה צאן וחקר. קרשוכה
 שהפסח יקדשו עמו שלמים וכן אמר
 וחקר ואלהן השלמים וקראים חנו ויהיה
 הפסח טעמו כבשים ועשים והשלמים אשר
 יהיו עמו מן הבקר לאמר ויטעו הפסח
 טאט במעשה וקדשים בשל כסדות עמל.

ומה ארמק אלכעם אשר יום אל שבת ונת
 תקהם עמלה קבל אל סבת ואכלה פי לילה ל
 סבת למן אל סבת לא ידכל הא מן אלמרת
 את מא דכל פיה. פה מן חית האטידהא
 אולו באלרבת. וקד קאל סבתאנה שבתן
 שבת קדש למ' ומר את אשר תאט אפי ואר
 אשר תבטלו בעל. וקד תמיר על תאטר
 אל פסח בקו כי קרבן ה' לא הקרב טעשו
 פלח יען האטידה אל א שקד אל תב. ויב
 אן תמיר אל חללים פי לילה אל סבת ותנה
 מעב. קרבן אלעד ולא יען אן תבין. אי אעב
 ואנעא תבדס אל דכיתא וא שי פזק. ואל
 אסתרתא במעשה אכל חלה. מן נעלרת אל פסח
 דכל פי יומי א מועד. ואמא א שבת
 פא ביקיא על חכמהא וא אסתרתא אנשא
 יבצן באל א מוצץ א פאזכה. וקד יען פי
 בען אל מעשה אן יבטל חכס אל אסתרתא
 עמל. זמל בפיוטו כתרה כרה ומל
 וקד יסל אל נאם למ קאל פי מעשה תורה צאן
 ואל נאכ אן אל פסח יקרב מעה שלמים
 ופי קאל וחקר והדא אל שלמים ורפי חח
 פי כון אל פסח נפסק כבשים ועשים וא שלמי
 חלה יטן מעה מן אל בך לקולג ויטעו הפסח
 טאט במעשה וקדשים בשל כסדות עמל.

וכן נע קרה נר אומר ספר מצות הנבד
 כמעט בקראים חח כאשר קדם לנו בו הדבור. והחכס רב' יוסף הקרבן אברהם הוואה
 טעמב שאלת חטב משותפת טאוס כשתקל נמור ועלתה כעטן חלק מעתל כ' היא תאונה
 שקר ועמלקי עטן וכתב וקדוש כי חנינה הפל על לאון שומא ועל שם הקרבן וכללו שלכל
 חוב שתיקה זאר קמלה מן הקון המעבר התירה והערת אורה מעקרה אשר קועבו עליה

שמעצמו כתיב שאם חל ונשדמן ערב פסח
בערב שבת אסור למכוח פסח וחמץ עלה
היה ג' כפי מה שהחייב בו קביאור
נודע תפלה דברי הנאון ז"ל שהחמץ היה
נעשית ביום המועד והרב רבי ישראל פין
החכם רבי דניאל הקומטט מן חמץ הפריא
כרב בספר העיקר אשר על תקנת הניקרא
מקרא בריה ז"ל

עוב

ויחוייב שיסתמו בין
שקיעת השמש ו'
נכנסת ארבעה עשר
אוצן מעל סך
במסכת ארבעה עשר
פ' ארבעה עשר
לנה ארבעה עשר
זה הלשון שכתב הרב
הוא משולל בעבור
לל פסח לכה כשם שקסנה הכת' לנוד
כאשר נעשית פסח לה' אלהיך וברכת אהיה
ווכחתי פסח לה' צאן ובהר שהוא לשלש'
כאשר אמרו החכמים ז"ל והפסח יזוע ענה
שאל' ועשית פסח וברכת מן הכבשים ומן
העזים הקחו וזהו הפרש אחד שכן פסח
עזים לפסח דורות שפסח מצרים היה
טאכל לכלל חובה אין נשים והאף כאמור
במכסר נפשות ופסח דורות לא נחתייבו
בו אלא הזכרים הבונים העמויותם בראיה
וחנה ואעפ"י הנשים והאף היו אוכלים
משלתי חז' ועב' קיוו נשתעו למן רחב
להספיק לכלל אף שבעת הימים שטאמר
שבעת ימים חיות וז' שבעת ימים וכן כתיב

הרב נסוד

עוב

ויחוייב שיקרב בו
עולה יתן וכבש ושטה
כפאן א' ענתה ואר'
ש על ארשם אר'
מסקר ויקרב קר'
מעמא חמאית וכלה
יב' אין ישלפי כל
מן אסבעה אי אס'
חז' בר פדא מעד
ידל על אן קובאן א'
עד יקרב פ' א סבר
לאן פ' במלה דלק יוס
סבר' עבל'
ועה שאמר זולת מה
כלומר זולת החז'

שלא יעשה כשבר בשם שיוהר מהכרוב
שקרבן המועד יקרב כשבר כ' בכלל ה'
השבעה ימים של חז' יש כ' יוס שבת
וז'ו אומר מ'פס שכלל מ' ר' כלל
המועד יש יוס שבת והמעם שקפיד
במה הוא משום שהכלל את החנה בכלל
הקרבנות כלם בהיורף קרבן שלמים
ושכ' ופ' במוסף שהם עולה וחמאית
ועש'ים שבת בהיורף חפצ' שמים לא
השלמים שהם לשקד' ארך כג' אדם וזהו
אומר זולת מה כלל' זולת הקרבנות משום
שהכת' יורה שקרבנם שבת לא השלש'
כאשר פסק שהפסח אינו דוחה את השבת
כי אסור להאכל מה ששתעו בשבת כאשר
דנו ופסקו ר' תפלו העפורתים כאשר
יתבאר וזהו מה שכתב הרב ז"ל

אעפ"י

ודבר זה שיש לו חן השקט
 שמתן וצנ כסמים כנ שנה למתן שלמים
 ואומרו כמו שלמי עקה כיום חנ שבושר
 הוא האמת שהם בחובה לשחיתות לועש
 לא למולת שהיא אמת שמתקן לגשים ולקף
 שהם על דרך השוק כאשר כרב בדבור חנ
 השבושר כי הם נאכלין ולבט כהן ולבנות
 ובהם שהם שלמי עקה הוא לחיוב שייקם
 במענם כשלמי הנסיר שהחיות אינו אלא
 לעשותו במענו ואולם אכילתו הוא על דרך
 השוק ופ למולתו שפ השו ותברו וזולתם
 היו אולם ועם כשר כרב אישק כעל
 העשר הקח גם שלמי חנה תופה היו משל
 צבור ושלמי נסיר משל יחיד וכל זה שאין
 לומר כי השחיתות לא הוכשרה במעמד כג
 בעומלם ואין הדעת שוללת לעור שהזפתה
 הותרה במעמד לבד על עקה וענה שחייב
 למכור בו אלא השחיתות הותרה בעומלם
 ולא נאסרה ומלאכה השחיתות אלא במין
 אסור כל מלאכה כעלל לא במין שנאסר
 בו מלאכה עבודה לבד כי מלאכה השחיתות
 מלאכה לא עבודה וכיון שאמר אך אשר
 יששק יו יצאק מכלל מלאכה לכלל השנויות
 של מעשה אובל הוא רבאק איך הורה הדין
 שייקם לצורך אובל על השוק כשאר
 מעשה אובל מעשה כמעש בשנוי מלאכה
 מאנה אך אשר יאכל כפסק פסוק וכרב
 ואין צד יתעצק אישה כמותה בשנ
 היתום יום האשון ושכיש עזרת וכרב
 שאמר אשר אחר כהם אך אשר יאכל י
 הודענו שקרב הקצותה יצאק מכלל מלאכה

כשקיא נכללה רבית מונ מעשה אובל וכן האמר
 שהשחיתות יצאק מכלל כל מלאכה לא
 יששק דקם קטאמר כמעש לכלל מלאכה
 אובל כאשר יקבאר מכלל שזכתי תוליס
 למעשה אובל כמעש מותרים שאין למלאכה
 קשחיתות מלא כמלאכה עבודה שטאסרה
 לכל המעשהם עוד כרב חלל אם היו קיש
 השלמים לא ישתענו כיום אלא אם הם נשחית
 כללה עם הפסחים וחלפי הכל על קעמכח
 ער אחד בעבר כי קללה הזאת יקאו על
 קעמכח חלפי הפסחים מחלוק לכלל הללתי
 אשר אמי היא קעלה על עזרה על קעמכח
 כל הללה בעבור ולא ילן חלל חנ ע בקר
 ופ יקיה מחלוק לחלל קשלמים
אמר קמלאכר כהן כרב החכם
 שמאמר חלל חנ לעושה
 קמאמר מוסל נפ לשלמי חנ כאשר
 בארנו ואולם עק שכרב ואמר אם יקיו
 קשלמים נשחיתים כיום יל נפ חללים היו על
 קעמכח כיום יל ולא יקיה קנה שאלה אמר
 העבאר על שלמי כמן מדבר שנשחיתו
 כל או כשתל עו כשכר שאין כשפת חנע
 כובתי שלמים כאשר פסקו כל החכמים
 אלא נשחיתים כיום יל וכו כיום נקערים נפ
 חלביקן על שלח הקר סין שטאס ועק עליה
 השלה והקעיר עליה אר חלל קשלמים ואם
 לא תלעו כשכר קיו נשחיתים כעב חוטה
 ונקערים נפ חלביקן כללה קדיא ועל כרב
 ואם היו נשחיתין כללה יקיה חלל שלקם
 עם חלל הפסח על קעמכח כאשר אמרנו
 עזרים ואלא יכאר שיקעור אל אחר עלל

כבעל השאן ואתנו כבד כי אהו אשר
הענין הוא הזבח וממנו הושאל למולתו על
עם הפעולה כאשר יבאר נס בסוף זה התקן
ואולם מה שאמר וכלל על כל חוב שיהיה
זאת המלה מן הקוין המדבר הורה הוא האמר
בסוף הפרק יבאר אם ישישע מן השמים
ואם אמר את דברי החכם בסדר עדי עד
לברו ולא אכתובם מערפלים כדו שלא לעטר
להכחיד האהיה כור כורב אלמא אכתוב לשון
לשון ופין לשון ולשון אכתוב לשוני על אש
לא רשמע לשוני להעדר היתל המעשה קו
כשמוט הלשונוה ואולם אחרי שאבאר
הלשון הראשון עד אשר אמעור לפרוב והמקום
שפסקתי בו ונפ' את השכ נס את השלש
לא יתק קצר הלשונוה מלהחכים במובת
וזו זכורו והפסח השתמטן השכנים
כל כין השכנים הוא נודע אל ידוע
מן כבשים ומן העשים כמשפט וכחוקריו אין
כס חלק וקחלק נפל בבקר בעבור כי לא
היה זכר אורי בפסח מצהים אלמא כבשים
ועשים ואמר במקום אחר וזכר פסח
לה' אלהיך צאן וטקד ויא' כי בקר הנה הוא
לשלימים כאמור והשלימים טעל במידות ודע כי
השלי ואיה ואם אמר וזכר פסח לה' אלהיך
צאן וטקד כוון השיב השכ אל המאשן לא תקח
חורג אלמא על משמש כל כוון המשיב טעור
כי פסח מצהים יתלק לפסח דומה כדכתיב
כמו ערבת קדם על המשקוף ועל שתי המזוזות
ומתכבס חניה ונס חלב דומה על קמח
ישה הקרבן הא הקרבן נוספת פסח מצה

לא שמש לו זה כי יתלק פסח דומה לפסח
מצהים נס בבקר ויקרב כי הבקר יהיה
על כן שנה כמאמרו זכר כן שנה בעבור
שיכלו מלצרת כל שיוכלו לעשרה ויקר
ועמו מופ מכשר הקר העול זה החכם
מבר שהבקר נפ' לפסחים הפך פסח מצהים
והאמר הוא שהבקר לשלמים כמובן מפסח
אשיקו על כאשר ביארו החכמים ודע כי
פסח שם נתי אורי כל שם שמו המציה
על העל השתמט והוא לשון זכר יפל על קזר
מן הצאן כן יקיר מן הזכר עלה בקר כש
היורה על לא מרת ולא ישר בו עכס וזה
תרת עשן פסח בעלמא פירשוקו שזה
כל אל התבאים כען טעם הכשר ואהרת
שכרת עכס בו נכללם תרתין עשן קפסח
כנא בעלמא זאת תרת הפסח ועי' יבאר
לאכול טעור במקום מוכתר כל המוכתר
לא יוכל לאכול אורי אלמא שלמים מתלק
למע יתאוק אכלת כשר בששים הוא יתא
חולס וזמק אמר והקדשים טעל במידות
ואמר וירצק לכל כן העם ויקרב כי הם
שחמו השלמים תמדם שחיות פסח וטעל
אוכס מאחר שחיות הפסח ירבו אוכס
לגשים וללבים ואמנו כבד פאמא שלמי
החג לא היו הושס לפך אם טעמו וטעור
יום כי חונקין לא היו יוצאים מיה חוכרס
אלמא אפ' היו טעמם טעלה וכיום המעש
והמעש טאורו פיק שיקא חג על שמש
וכן סבר נס החכם אל והאמר הוא בעל
שכתב לו ויהיה זה כמו שלמי תאקה כיום

האמין שכער ימים האכל מעור וכו' השנה
חנה לה וזהך להיו ששים חנה כל
שכער הימים בחיוב לא לפי דעת האומרים
כי חנה מיוט כיום קראשון אכל שאר
הימים ראויים קם לחנה וקם השליש ליום
קראשון ואין מאמרים נבון שכל שער הימים
השלישן אלא לכל א' חנה מתווייכר לו
שנה שכער ימים תמוג' עכ' ואלה הקפה
הזאת נמשך החפ' ת' יפר הדופאן שער
נע' העער' ופסק כי מעש חנה זכיה
כהיא וקמעם שחייב לכווח במעשהם סחיו
יורב משאר הימים הוא להכשם לאומור
השולם שבימים האלה במתן ההוא היה להם
עבודת מה לצרכא השמים כען מלה שור ופ'
ועכ' לא היו אוכלים בשר וכל ת' ופ' לעמות
ארה חונ' ההוא העקרו אנה אורכה לשחומ
ולא כוח תמיד ופ' כי ימים האלה ועל כן -
נקראו חנם לחיוב הר' חנה פה ואמר
על צדק לחוב סחתי שלשם בעקדט וכחתי
חולס בשעהם בכל דור ובכל מתן בעדכ'
ובאנן וכל ג' שאלט במאמי' עמל לכל -
וחנפ' אורי חנה לדורותיכם חוקר שלש -
חנה ויפה פ' כי חנה יש ראה עולג -
להתשייב קמעשהם כלם כולת בכל מתן וכל
מקום לא כפי מה שכתו קבר מחכמי כנה
ורפ' כן וכל ואמר כי אין אינו מתווייכר -
לקהם ולתפט חג' ששעת שהוא יום הסבוה
ולא יום השער כי קעקד עשר ואכל הוא -
הין לכלם וכתיב חג' שבוש חוקר שלש -
כל מעשכותיכם לדורותיכם וכו' הפעל
חוקר שלש לדורותיכם בכל מעשכותיכם והוא

הין לכלם שש שפסק על נבון החפ' קמ'
וטאן קורה ששם שחייב את השלמים כן
נע חייב את החולם במתן קמ' ומעם זה
בעקומנו אפסנו' ואדונ' זקנ' רכ'
אלהו בשייט מל' כרב וקצת מתן
הח' מעם אמרו ט פסח מערהם עתק
מעפסח דורות שפסח מערהם מעכשמים
ועמים ופסח דורות מצאן ופקר כונו ה'
החבור ואין העשן כן מעפג שכתוב תתק
כל מקורנו וכל מעפסיו ישנו אורו ואכל
יהיה ואין העשן כן מעפג שכתוב תתק
כל מקורנו וכל מעפסיו ישנו אורו
ואכל המאמר האחד נח האחר וזה אי אפשר
אמעש מה שראוי שיפוס הוא שיהיה -
מאמר צאן ופקר צאן לפסחים וידענו
זה מעה שכתוב בעשן יאשיהו לכת העם
צאן וכשמים וכת עמים הכל לפסחים לכל
המעצא למספ' שלשים אלה ופקר שלש
אלפים אלה מרכוש קמלך כי אחי שאלט'
הכל לפסחים ואמר כן אמר ופקר שלמד
שקפסח לא היה מעה פקד' אמעם אמרו
ופקר המעם הוא בעבוד השלמים כי
הנה כתיב אחרי כן ויכשלו קפסח טאט
כמעפס והקדמים כשלו כסירות והמעם
שלמים ואין שם זכר יעין כהקד' אחרי
אלה הקד' וישוב אל השלמים לפן אמר
ומחר פסח לה' אלהיך צאן ופקר צאן -
לפסחים ופקר לשלמים כמעל יאשיהו
אמעם ת' אהין ק' ע' וכל אהין נע'
אמר שצאן ופקר לשלמים ויפוס הפסוק
כנה ומחר פסח לה' אלהיך בכל מקורנו

בקר ויהיה על המזבח כיום ה' טעבור כ
 א' עלינו מצוקה כו כעו ולא ילן חלב חכעד
 בקר חומר מעשה י' ש' למעשה מעשה
 הלשון שכתב החכם
 מל' צדקים קצד הא' כ השלמים כלם
 על כלל אם לא היו מקמיין אמוריהן לא
 היה נאכל הבשר נמצא שלהם קר ולא לתועל
 נשחטו אם נשחטו כללה אם לא היו מ'
 מקמיין האמירין שאלו כן לא היו נאכלים
 והקד ה' מעשה שכתב ולא ילן חלב חז
 עד בקר למדינו שכל חלב היה נפסל כלנה
 אפי' על נ' דכתי' המזבח ונ' היה נפסל
 קטור נפסל חלבו וזה מה שא' אפשר
 אלא הנכון הוא ככל מה שכתבתי בשם זה
 כראיה ונעטר מותר נ' ככד ככתב
 מה שכתב החכם רב' אהרן שהחזיק
 היא פעולת מטה נעשית כמעשה כפי מה
 שכתבו החכמים הראשונים והשוכתי היתה
 משם קדמוני לקוברי מעם חנונייה
 הלכה ומכוב אשר לא כן כאשר הרמזנו כ
 קבאור וקרוב רב' אהרן בעל המסך
 ככתב ויל' הוא אך ה' אלהיך
 מעצבים לילה כעו שיהיה כפסח יאשיהו
 הצאן לפסחים וקרוב לשלמים ~~הוא~~
 צאן וקרוב לחוג חנוכה והפסח ידוע וכת'
 ויכשל את הפסח באש כמעשה והקדשי
 כשלו בסודור וכן האמת שאלת לילה אינה
 מעם כה על הצאה שג' מעתה יצאו כ
 ישראל והאומ' כ צאן וקרוב לחוג חנוכה
 והפסח ידוע הם החכמים הקדמונים כן
 כתי' כטמן כן מעשה עמ' והחכם רב' דטאל

הקומעם והרוב יחשבו קצול רב' יפר
 קלו המטות אכזעל וקרוב רב' דוד כן
 כעש השניא והחכם רב' שמעאל הרופא
 ורב' ישק כעל ספר העשר זל ספרו כ
 אוערו וזכתה פסח למ' אלהיך אינו הפסח
 האמת אלא השלמים הנשחטים את
 הפסחים והפסח קידוע וזה לאופנים כ
 מהם ספרו שמעאל וזכתה פסח מושך
 עצמו ואחר עמו כעו ולא לעדית חכמה
 ודעת קדושים אדע שהמעם ולא דעת קדושי
 אדע כן עש וזכתה פסח ליה אלהיך וזכתה
 צאן וקרוב שהוא לשלמים ואתהם אמרו כ
 אין אכך לתפסות באור כ לא דבר תס
 הוא מעניו שאוערו ושית פסח למ' אלהיך
 הוא הפסח הקטור הנשחט כן הערבים
 ו' ושית הוא ו' העמל על מה שכתב
 חלה שיער את חדש קצוב שס קוש האסכ
 מעתה לחוד והעמל מעתה פסח על מעת
 האכזב ועלנו שלמי חנה וזהו אוערו וזכתה
 פסח למ' אלהיך צאן וקרוב כו העמל נעו אש
 וכבר כתבנו מה שאמל הרב ב' יוסף הקדקדק
 כ השלמים הנשחטים באותה הלילה נכדו
 פסח כהשאלה כמה שהיו ערופים ומשוחים
 מכל השלמים הנשחטים הנה משום שהיו
 נקמיין חלבהן כחלם פסח יחד כללה היא
 כאשר נכתב וקרוב רב' אהרן מל' ככתב
 אכן השלמים הם הקרא' חז וצק להיוכס
 עניים שכתב ימים כ כן נאמג שכתב
 ימים קחור נאמג וכן שכתב ימים ונאמג
 כפעלה על קיום הראשון והיה קיום הזה להם
 למצות ומעריפ אוקר חנה לה' ונאמג על קיום
 קמתון

שלכל חוב שיהיה מאת המלה מן הקון המעב
 הערה והעתיק אותה מעקרא אשר הועדו
 עליה ככעל השון . וכבר זכר חנה הפסח
 והוא כמו שאר בשנו . אדמת עפר . פרע
 פראוס רשי והשכח יסונג לו וישתמו ליום
 קרב ומלחמה מן הנדפס וזולתם רבים .
 כלל העלה החובה היא מביחה ונקראו
 השלמים הנשתיים ב שלש
 הפעלה חנם וכן קזמן עצמו שהיו נשתיים
 ב לעלה ידועה כאשר יתבאר . וכל אחד
 ואחד והכל יחד חייבים לתוך כל ימי החב
 בחיוב . מי שלא חב בכל יום ויום עזר מקרי
 עשה ותייב לאו עמא שבעתיים תחוב
 וכבר וואכל את המועד שהמעם זכתי .
 המועד כאשר בארו החכמים שג' שבער
 הימים מן בחיובי שלמים . ואין לחובה
 אשר בשם שאין להאין שאלט איש כחתי
 ידו אין השלמים באים אלא מן הבהמה
 החובה מן החוליס היתה באה עכל מעטה
 באויה לעצמה בחיוב . ושלמי אמתה היו
 באים מן קערים וקערים ומעשיות וואלא
 עיה חובתן כאשר יתבאר . שלמי החב
 קיו נשתיים אחר שחיותה קראין
 והפסחים כמדון כפי מה שמדון הכרוב
 נגאו למאור פנעה קיה טא בקיטן מאיה
 קטן מעני ושוחטן אורו וקיה מקחיס
 שכל לעבד והוא לראן ולכפרה וכבר
 יסל זכור . ולא יראק פט ריקס . עכ
 אין חובין דותה אר השכתי אעפא שכלו לעבד
 חס שאין דותה את השכתי ולא קיה
 טכ והכף למעבד שחיותה

להאן שמיני וסמך עליהם העלה זכרה על
 לכפר עליו . נשתת י ואולס פסח וחובה
 הם בכלל השלמים כמעטאן שיהם נאכלן
 חלק לאט וחלק לבחן וחלק לבעליהן . וכתיב
 כש אומת' מביאין שלמים ואין סומכין עליהם
 אבל לא עלהי וכתיב אומ' מביאין שלמים ועלה
 וסומכין עליהם . ונבאק ל כ נש שלמי
 מעפא שאכלים סומכין עליהם
 כשם שמעפא הקמנפ וכשם שמעשנים הענה
 מעשם סומכין ואין קדושת היום מעבדתה
 ואין מעש לעזר שאינן סומכין במועד משא
 עמאש בעל חיים שזקו דרכן ומשנים יינע
 דהנפיק בכל בחו כעין . כל הקרבנות הללו
 היו נשתיים משתקע נקל העשש שאז הוא
 נחלת הערב השט עד שעה ושליש שעה
 האלקים בפסחים בחיוב שאלה העת
 נחשבת בין הערבים נגא ומשא עד הערב
 ומקר . נכרוב וטא העמש ומקר שהוא ערב
 באשן ואחר יאכל מן הקדשים מערב שט ואין
 שקוא שעה ושליש שעה עד ארת קכטס
 באמור עד הערב השלישית . ואולס על .
 החובה והראין לא הקפיד ולא הקטיל הפיל
 על כן אם היו טאס טוס יל היו מקריטין
 עלות ראיתם . והחובה מערב השלמי
 והלמה כאשר שבעתיים תינו ואלביהן
 היו קמרים על עלות הערב בתלבי הפסח
 יחד כאשר ולא ילן חלב חב עד טקר . כש
 מרם היו שוחטם ומסדיין את התמיד פעש
 כפעם טא לכל החמאת העולה ומקמיהיס
 את הקמרי ומדליקין את השות והפן ושד
 היו שוחטין את הפסחים ושלמי החמאש בעלפס

כעשה עמ' חובה
 טב

ובכל משפציו ומחתי צאן וחקר והמעם
בעבור השלמים ויהיה מאת ומחתי מושך
עצמו ואחר עמו ומחתי פסח לה' אלהיך
ומחתי צאן וחקר כמו ולא למדינת חכמה
ודעת קדושה אדע ואין מענה מעה שכתוב
תאשיהו כבשים וכע עמים קבל לפסחים
מעב שהעם היה רב והלאי היה משפיק
הצאן לפסחים אמנם חקר לבדו עשה
שלמים שאם לא כן מה מעם קבל לפסחים
ויש סיוע בזה אמרתי קחמים שאמרנו
שזה קבל כן פסח מצהם ופסח דורות
שפסח מצהם היה נאכל לכל הנפשות
ושם בחובה ככה בעכפת נפשות אמנם
פסח דורות עפייב למכהם הבונים אכל
השנים והקצנים היו אופלים משלמי החב
ואין הדעת מוכלת לער שהצאן לא הורג
לשלמים עכל קמאל וכבר הורה החפ על
כי השלמים היו נשמעים בעת אחימה קפסתי
במדר חת המצות סוף דבר הכל
נשמע שהשלמים היו נשמע
בערב פסח וכל שבעת הימים שלחתי

המצות כי אם חת המצות נשמע ימי
סוכה כתיוב מוסבל לבלם למצות חנוכה
והשלמים הם הם זולת שלמי שמחה שהיו
נשמעים כס וטאד המעשה ככלל כתיוב
כאשר יה' והמעם שנקל השתעז חנם
כאמר מצח חת הפסח אפרו חת חנם
יקוט הוא על שם הפעולה שהיא חנוכה
כאשר נהבאר וזקו כמענה כל לשון ופסח
של לשוננו הקדוש כי שם הדבר יקרא מקום
היוצא מעגנו כמו הקולות בפסח וקם הנלי

השלמים מן קים וכתל ולמקוה המעם קרא
ימים כמים לם מבטם שהוא הקקע
כימק בול המעם ועל שמה נקראו מעשה כן
קים דאה וינס ויבא עליו את קים ויכפרו
וכן ירח ימים חדש ימים נקראו כן על שם
הלכה ומדועה וכן נע יום השבת חנה תושב
ושכר ונקרא יום הכפרה למעם הכפרה
וכן כסף הכפרה וכן המעשה כלם בת
המצות ופסח המעשה ופסח המצות וכן יום
הכופה נם יום הפיהם על שם הפור כגל
וכן נע נקראו הקדוה כל על שם הפעולה
עלה תמאת אשם זבת ואמרנו וזכר אונ
חנלם הוא כמע ויזכר יעק כזכר ונקראו
הצאן וחקר זכתי וחנם על שם סופם כמו
שנקראו כלשון יום פסח יעם אפי' כשקם תי
לרבו ולכל א' שפאכמו ועל כן נקראו נם המעם
המעשים בהם כתיוב חנם על שם פעולת
החנה אשר היא הזכית כמו שנקרא ה'
המצות על שם המצות המשג בו ואם יש
מושך כי למה לא נקראו ה' רגלים חנם ולא
זולת שם זה המתכנה בפעולה המצות כן

זכתיים או זולתו יש להשיב כי הקושיא
הזאת ייתר כשם זכר ומצות וזקו מעב
כלשון המצות באות המכנס והמעשים
שם משם ומפעולה זאת זולת פעולה ואפילו
שיש לה שמות נרדפים בתרו קשם המוסבל
וקמיחד משם הפעולה היוצאת מעגם והשג'
ה וכפרה השמות האלה הן מתקן שם תורי
קבע כשם שמה החכם כחכמה וקן וקבע
כל שם ושם אל היות נאמר וראו להחכר על
מכלם וזהו שכתב הרב ה' וסוף החאה מלכלל

מעלה ומהד והצל אינו מעוף ועד מצד
העמודת המוכרש. אכן קדשה יומה שקפסח
היה נאכל כלו בתוכה ולא היו מרישים חזק
נשוק מרם עליה ולא אחז שאף קברת היה
מזכרו בכלל חוקיו כשם שמכר זולתם אלא יש
היו אוכלים את פסחיהן כלם לבדם והלויים לבדם
והכהנים לבדם. ויש סמך לדבר מפסח
יאשיהו באמור לכהנים נכחו אלפים ועש מאו
וכת' עליוס לפסחים חמשה טפ' והעד וירא
לכל כח העם ואחר הכינו להם ולכהנים מ'
הפסחים היו שחמסם אורכ כה לצאת מדי.
חוכרם ואוכלים עד חכר לערב כה הפסחים
ומעכו במאמר כחצת הלילה. וקנות העלמו
והנדון היו שרפן ערם עלות שגור השחר
לא טא אז היה על אכלתו לנשים ולען כרע'
נשכר שקם יותר רחוקים ואם היו אוכלים -
מעמו הדבר שנתנו להם כחצתו לבית השופר
למאכלת אש עב'. היו שחמ' השלשים להפסח
לכלם לשופר ולעמן החב' ותרמלת העדה
כען התמיד של ערב בשחמרתו הפסחת
כעהכרו ופסחית הפסחים והשלשים והפסחים
והקמרת לכתן כל עור שקיו שרפן היו הלויים
תקעה הבהנים באמציות שח' וכו' שחמרתם
וכמעשה כם וכראשי תלמיכם ותק' ירם כחצק'
על עלותכם ועל זכתי שלמיכם. ונס מעוהם
ומהללם כשיר והלל ככל עמ ונאמ' מכל -
השיר והנען קללים להרבות השמחה כמדור
ששם מעירוב דוד מלק ישח ותכה על טמעות
כפסח יחזקיהו ויאשיהו ככת' ויעמדו הלויים
בבית דוד והכהנים כחצרות ונאמ' וכען חתול
קעלה חתול שיר ה' והחצרות ועל יח כל דוד מלק

7
ישאל. וכל הקהל משתחוים וקשיר משור
והאצרות יחצרה. קט עד לבית השלה
וכת' קשיר יהיה לבם כלל הקדש חב'.
ונאמר והמשנורים כע אספ' על מעשים
כעצרת דוד. והתדקק והמשתכל כזה
יבין דבר שאין קענן ע' סכוכ והקפה
שקיו קוללים וסוככים כשיהם והשכחון
סכוכ קעמכח כאשר סכרו קצנ' ועמדו
מעמאמר ואסוככה את מעכתך ק' שלא ל'
להעמר ולא להושל כ' אין לו דעויו אפילו
ומעם כל עקר אלא אדככה זה יורה שקלוי'
היו על מעשרם כדוכגם משנורים ומעני'
ככת' ויעמד את הלויים ביר' כמעלתם
והכהנים כחצרות על קעמכח כאמור
ונתבון העבדה ויעמדו הבהנים על מעדם
ואל יח סוככים מפוס'. שלש חכס
קראו חב המצות יחב. השכוש
וחב הסכות על שם פעולת החטבה אשר
היא החכחה שקיתה עשית כה בתוכה
לעל משפח אלה. ועצהם כאשר נכבאר.
ואעפ' כן שקיו שחמסם נש כאשר העשהם
שלמי שחמח רמך. מעל כחמס הללו חן.
עיקר גבר יחאת מצהם כגממ ככת'
אמרת והמעש כה קעצתים היו שוכים את
הקדוה השעמיות שכללל השמיען אשר
הוא נללל קעמלת כען מעלמה והוא היה
קעעבד קבול שחמס וככת' שור ונ' לפיכך
היה העבד מצדם הצאן כעממ כהעבד
מצדום כוכח לה' אהינו חן טכח כהעבד
מצדום לעיניהם לב תכפ ישלל פיהו ועל
שפט יוסף לקח יחממו צאן ככשים ועש'

או הליים שהיו רעלים המיד על השחיות
אם קרה ושחא שום אחד פסחו מרס
התמיד של ערב שאותה קערת נמשכת
עם יום יל' הדבר שבר ויזא תעיה חוכרת
האלקים אם הוא שחא אחר שהשקע -
התעיה אל קרבם השמימי. לבד בעוד שנצטא
יחטא אורה משיער מאירות ככאשי אילן
ומעבד. ואמעם אם חל מו' טעבת היו שחתי
כד' ככה הכתר השערש ואוכלים בערב
שאין קרבן פסח ומעשה אוכל דומים את
השבת וכתוב טאכטעה עשר יום לתדס
פסח לג' וטאמר לא השחא על חושן דס
זכחי בקצרה. והמעם לא השחא הזכחי
ולא תריוק דס זכחי בעוד שהחמץ נמצא
כאשר כתב יאכטע/מכלל מק ידעו שאנו
להשחא אפי' בעשה ראויק לשלמות חמץ
ודעו שרק כחן תכח שלא יקום וכס שנתק
דעו בול כן נמי תקמר חלבו כי האזהרה
לא טאה אלא כלניה. מעמי יום ומעמי -
שבעה בין מחמת זולתם אם היו יוצאים
בערב ליה מקרה היו שותמין וצולן ואוכלין
שבעה באשון מוכלן ויוצאין ליה מקרה ונעט
שותמין. ואם חל יום מקרה טעמי אין שותמין
מבעוד יום כמחמתם לאכול בערב שבר
אפי' שיוצאים טעמי מחמתם לאכול טאק
כי העקר הוא הזבח לשמו וזריקת דמיו -
וכס שחא אור חמץ ושלה מעכטס שחיתו
כן נמי מומארת שחאט בעתלא והאיש אשר
הוא מקור וצוק לא קיה וחדל לשחא פסח
מכלל שצדק להשחא בעקרה. וכתוב ועשית
פסח. ועשית חטט עשית לג' אלפיך שקמעם

זכחה זריקת דס הקערת מלב עליה בער
כלם בטקרה וקדנשק שחית שחיתו היו הליים
של מחלקתם טעמיה לפע הקדנש מקס
שחיתים ומקס מקטלים קדס כמקרה כפח
וכוית זקב ואחר שפעצה כל קדס כהון
היו מוסרין אותו תפח אוש לתטרו זה לה
נזה לה ונגשאים אותו אל הקדנש אשר
על קמעטח וזריקין אותו על קמעטח סכט
ומתזירין את הריקן ומקטלים את המלא לה זריקין
תפח שחא יקדנש. ומפשיטין כסדן ואחכ/
קונשן ומעטאין החלס ומשויטין אותו בקערת
של כפח נקדב ומעלמין אורפ ונגשאים אורפ אל
הקדנש ומקמיהו אורפ על השלה אשר על
המזבח והקדנש היו נומלס חזה נשוק מן
הקדנש השלמים טון מיתבת החלס אחרי.
הנפסה. ואולם בחמה ושק של הפסח כו'
שרפקו החפסס משום שאנס לין קשלמים
וכתוב בברי קאחד יאכל לא תצא מן הכית
מן קטער חוצה ועסם לא השכרו בו והוא קה
לחטרה שכל לשכה ולשכה מלכות העקוס.
ויל' כי זה לא שחיתם טעמי צוני חזה ושוק.
כס שקדנש מעשקו כאמור בעכפכ וטאמר
ככל תקרה פסח יעשו ושלא להוצאו ושלא
לשכר עסם מכלל חוקי הפסח וכתוב על
אש ראשו על כרשו ועל קדכו. שקמעם ק
אלם יחד כאחד. והאונש כי היו נעט
כהטס על כל על ועל לשכות חזה ושוק
לא דבר טבוע אם חזה נשוק אל פסח
לכהטס מכלל מקבולתם מן קהין קיה
לקדס אורפ מרס מליתם להטס
החלס טון מעט קעפ כע

אלהי חמל פ' מא כ' דומים כעם אשר למדו
 כינים ואל תתלה כעה שפניהם זאל
 שאדוא פ' זמאן ירבע דומארת חזקו כו פ'
 כן שבא כקול ויושף כזמן ירבעם כבא
 המלך ויעש שש עליו כאמור ויושף המלך
 זקב וכלאן קל ויעש שש עליו זקב
 עמא נביי דלק אלקאן וכן אמר סקס מד
 ניעמד לו כהנס - שקרה באור הזמן
 לפעור ולשעריס - ויעמד לכהש לפעור
 ולעגלים אשר עשאן ולשעריס אשר
 עטל - עשא עטל -

ומאחרי האמעה שמשו כ' עהן עד קיום הזה נמאס העבודו
 קדור קאלה כאן מרחקים אשר לא שיעע
 אר שיעה ה' ולא ראו אר כקדו וכפמ כקדו
 עכסה אר ממל שור ולב' אין אכלס סג
 כל חי שבעלם כלל אלא אדרכה תעעעיס -
 אר אכלנס ושוחמיהם ועל כן אדרכה חייב
 לנו קאל ית' לשחומ ולא כוח אר הצאן וקסר
 כהיותם עכסה אורפ ומשתמיוס לקס להכע'
 לשכחהם ולקראות לקס אר חסונם וקעה
 יחשב והשפלה והו שלת חייב פסח
 וחנה לא זולת לפסך השחמיה מותרת
 כמ' אדרכה כאי זק צכ שיהיה וכל קמרכה
 כו לשמח קיום קה ע משוכח "

קדלתה קנ פקח פק
 כביאור השמחה
 קאמריה כיום מוכ' דע שמחה זו תלויה לבג
 כאמור ושמחה כחוק ארנה וכך וכתך ועבך
 ואמחק וקלי וקנ וקיתים וקאלענה אשר
 כשעיקר וכל קטכיה חייבים לשמחה עקר

קאמחה קאמריה כאן קיא כבאר וכין וקס
 קיו כאים ומעשר שט קאכל לבשלים -
 קקח פ' כמקום קמלחר כעצם קמעש
 וקחוקים תענו כדעי קמעש כפר כעשר
 קעשר אר כל רבואת זרעך היוצא השק שנה
 שנה ואלתר לפע ה' אלהיך כמקום אשר
 יבחר לשכן שיעו שם מעשר דנך תיושך
 וקחך וכבודך כקך וצאך למען תלמד -
 לידאק אר ה' אלהיך כל קיתים וכל יכבד
 מעך קדך כ לא תכל שאר כ ירתך מעך
 קמקום אשר יבחר ה' אלהיך לשום שמו שם
 כ יכבד ה' אלהיך ונתת ככסף וצרת ככסף
 כדך והלכת אל קמקום אשר יבחר ה'
 אלהיך כו ונתת ככסף כדך ככל אשר
 תצוה נפשך ככך וכצאן וכין וכאכר וככל
 אשר השאלך נפשך ואלתר שם לפע ה' אלהי
 ושמחה ארנה וכיך ונאמי כו אומרו עשר
 קעשר מורה שהוא מעשר שט וקמעש עשר
 חתר שרעש מעשר ראשון או כעו עתן
 כקן עכ' אמר שנה כענה אר כל רבואת
 זרעך היוצא השדה ימל מעי פירות וקזע'
 של אכץ ישר' ואלתר עס קכעל מדבר וזו -
 דאיה כזולה שהוא מעשר שט ונאכל לו
 לפע ה' אלהיך בשלש תלס כעלופס לחוב
 בבית הבחירה דער רבואך ויחך פרא
 קעקר אעפי' שקס נס מן ככלל כל רבואת
 זרעך וכבודך כקך וצאך של עיר קחלי
 קמכלים לבעלים כו ככור פאר הם נאכל
 לפהס כמעשים כפישפ קרח וכזולת נס
 מעשר שט של כהמה נאכל לבעל כמקום
 קמעכר שג' נאר מעשרותיכם כמאמי

~~באין משה ואלה~~
 נשכח לה אלמנה קן טעם תוספת מצה
 לעניהם ~~אלה~~ על שפרנו
~~היה להם~~ ושחמוצמן כבשים ועמים טאן
 מצהם ותרנו את הדם אשר בסוף על המשקל
 ועל שרתי הממוזות להראות בעניהם והלע
 עלי כי החו נודק ביותר לקמה ולעשמה
 כאמר וכל אלהי מצהם אעשה שפאים ונקט
 לדורות והוצאם מעבוד עבודהם בעמ
 כחדש האטכ שאז קבלה בתקף וכתרה
 וכמו ה בעלאת אן הספר בהיותו בעל
 הקופר נקודת הענף בויעוד שנתחמושו
 לריתו ועל צוה כשמית מדט האכוכ כעשי
 הפרח כאמר שמוך את מדט האטכ ושית
 פסח וכרכ שיה המעם וכר כן שנה יהיה
 ועעם שה כעסם ועמים על עצדם אכרמל
 זנה ומעל נבי וקמעים כ לעדור חלק קמר
 ודעו טרק ומכר בהיותו משפיע וקס נשפע
 כן שנה כרמיעותי בעצור התכבדו קקע
 השמש וקירה בעלאת אכר כקוף נקוד
 השע שבעמל עלה ואז נכר והמסמ קיום
 על הלנה ואחכ היו עכיהם את איה שור
 העלה אחר עלה ושע מד ולמשלה
 זר צוה אר העאל להשזור קפסח
 נפ כחדש קסט בעול ה נב בעלאת אכר קסדר
 אם לא הצלח שום אחד לשותי כחדש
 האשן בעעעו משום מטעק ומקו וזולת
 כי איי שנ לעם והוא השלעטין לשעט ה
 החלשים האלהם חדשי אכוכ נב ולפסכ
 קסנל הצאן והכקר יחד לחוב חנה כאמר
 וזכתר פסח למ' אלפך צאן זכר צאן

למסחים כי תעבה הוא למציהם וזכר
 לשלמים שנס הוא עין מעמנו ועכסם אורנו נב
 כמו מעל מלה ועל וקר ישועה קמון כן ידוק
 נב כרב כפסוק ולא יזכרו עוד את מצהם
 ערבי
 ואלו השעיהם אול
 שרתי ועבודת כפר
 קדי ויחוכר כר
 זולת מן הכר
 וקצא כמו שלמדו
 מן עבודת המציהם
 כען זה כמו שעבר
 המאמר כ תעבה
 מצהם טכח ומן
 זה הקמן עשו כר
 סית כאמר עשו להם
 על המשכה ואמנם
 ירפן שפחה כזכר
 מן כלל עבדה זרה
 למ קעעם ואפס
 שאין קפס כנה
 וכן זולתה והור
 הקרוב אצל ושיהיה
 מאמר יחזקל עה
 קנה כלל שקרא
 להם ואמ' אלהם
 איש שקוצ עשו
 קשניכו ומה שאתה
 אמנם הוא כנה
 שחמאו בעוכדם
 מן זה הקמן דומים
 והיה א ששים אמא
 מן רפון מעמנו כמר
 א נב וילתך טקא טקא
 מן א כקר וא נב
 כמה אלע מן עבדא
 אל מצרין לעתל דק
 כמה מצי אל קולכ
 תועבת מצהם טכח
 ומן קדא אל נבם עשו
 כהר סיט כקול עשו
 להם על המשכה
 ויפן אמעל אפרדיה
 באלכר מן נעל
 עבדה זרה להדא
 א מעעט ואן כאן לא
 פק כנהא וכן עה
 והוא עשי אקר
 ואן יכין קול יחזקל
 א שלאם עככא
 עמל ליה להם ואמ'
 אלהם איש אר
 שקוצ עשו השלעט
 ומא בעעמ אמא
 קופ יבא כאע
 יעבדוק מן קדא
 נב השכתא טלקנו
 אה

שהשחיתות מעורבת במעשה במעשה
 מעורבים לא לעלות על העלוי ועל העלוי
 או תלוי בדבר עד כי כעצמו וקערה
 או כהסתלקוה אחד מהם המסר השחיתות
 במעשה עכ' אין לאוסר. השחיתות במעשה
 מעשה וסמך כלל ולא כח למעך במשען
 ומשעה. כי לפי ערכם כח אוסר. ה'
 השחיתות לעגרי. וכפרט שר בקר ופאן -
 בעלה נזולה ובחן שיש להם עלות באין
 נזול להולת. ואלו נחלם בהלפיות נמשך
 כחכל השמש ההכלות. וקנע תורה לק
 ראיה נזולה כדורה ודאיה ואמתי שאלן עוד
 לשוט למקפך עליה כהיא במעופת חוק
 כי השחיתות מעורבת במעשה במעשה
 ככר הכתוב היר וקשה את השחיתות
 ככלל המעשה במעשה כלל
 ככה ועלה על תמי. להורות אסורה כשם
 צד ואוסן כלל אפי' כדעז או - ככח וקופעה
 ועלה נסתר. וצאר ונלית אחי חפשו חק
 שאם היתה כוונת הכר' לאסור השחיתות -
 במעשה על צד המעורבות. לו להקפיד מעל
 ככר שקתור מיעה ואפי' כעבור קדשים לבד
 עכה דרך הכר' כי פשוטה לאסור הכר'
 מקצת מה שקתור ככלל ככר שקתור חוזר
 ואוסר מקצת מה שחזק לאסור ופירט ככר'
 כטן שקתור את השחיתות במעשה ואתכ פמ
 ואמר ככח חולן במעשה. וכן עי' בהלכות
 כשר ואמית דעו באשר תכח ואכלת כשר.
 דין קדש לא יאכל. וזכחה מדיקדק ומעמך.
 דין חוק לבלתי אכול קדש וטעם לכן הקדש
 עמ' כל העש אשר הוא תי. לבס יתיה לאכלה.

וכתוב אך שר כעשו דעו לא יאכל ופאלה
 רכס. ואם קצת מתבטע הקדשים אסרו זר
 זכתי חולן במעשה אין להם עמר ומעמד
 וסמך מהכר' כל עקר אלמ שנו לצד החומע'
 לאסור את המעורב בעלה יכלת הכרת
 ראיה מהכר' או אפי' מדיק קדש כדור או
 על' החפוש ואפי' בלתי ראיה כדורה במעשה
 מהכר' רק הקדש הוא מדיק הפך שאין
 לו דיעוי כלל המוקש עם יעה שקוקש עליו
 כטן שאמח ומק אסיפה אסורה במעשה
 אף שחיתות אסורה במעשה ומקם אמרו
 כי אעפ' שהכתוב היר את השחיתות
 במעשה הורה למכח. קדשים עלדרך חוט
 ואין להקיש משחיתות חובה לשחיתות רשות
 ואנחנו ככר באהו שקיו שנתע' שלמים -
 במעשה כראן כטן שבור וזולתם וחולן -
 כאשר פירשתי ומה יבטלו במעשים ומי
 שרצה לאסור ככח חולן במעשה עליו -
 להקפיד ראיה ככר מעפוש ודאי מאחר
 שהכתוב היר את השחיתות לאריך חופל
 בפירוש או לפחות מאחר הקדש' אם ככר
 או חפשיי במעשה כשיעא קעמד ככר
 הנעא או שיעא כי כלתקו כחלקי -
 הנעא אינו למא הפרט וזו היתה השחיתות
 אסורה במעשה של צד הרשות ואולם הקן
 והראוי הוא כי הפרט והמבדיל והמפריד
 והאוסר נועל עליו להקפיד ראיה. ואף
 הקדש רב' שיקו כשייח זל כרס
 נמי ואמ' ולקוית שאמורת הדבר של כטן -
 יקיה כשם אופעי. אם כמנוח המעורב ואם
 ככר את ראיה על אמיתתו לפי ראוי. לכו אחז

כולל ונתתה כספה ככל אשר תאזק עשך
כלל בבקר וטאין וטין וטשפר פטי וטל
אשר השאלך עשך שכ אל הכלל וקסלל
ואם פטי קט' קד' פרמס ועז שקס
השקר כי שקר העמדה קס יין וכשר שג'
ויין יטמח לככ אננש והכשר שג' ומכתר
שלטים ואכלת שס ושמתה אמנש אין קין
אלא כעין הכלל כיון ששכ וקסלל ושכ
עדי ואמר ואכלת כה לחזק העטין ולהורו'
שהוא מעשאר שט הנאכל לבעלים שס
ככיר התקדש באמור ובארס שמה
והסארס שמה ואומרו לפט ק' אלהיך הוא
תוספר סאור ושמחה אלה וסחק עם
הסכח כחקר השמחה וכרכב מים לבן
כפטיה קט' והיה התקוס אשר יבחר ק'
אלהיכם בו שמה תבאו את פל אשר
אנכ מצה ארבע עלותיכם הקבועות
ומכחיכם שלמי קבע כעין פסחים חמס
ושלמי שמחה ושיר ושלמי רגן ככלל
כעין נדהם ונדבות והנדות וזולתם ואת
מעשרותיכם שלכם לא מעשאר האשון האכל
(לויים אכל מעשאר שט הנאכל לבעלים
ולא מעשאר עט ט שלו הוא נפ מעשאר
כהמה טאכל לפט ק' כה אמר הרב דוקן
דב' אהרן בעל המכתר והקו מעם אומרו
מעשרותיכם כלשון רבים להכליל בהמה
פירות משקין זרעים ואת המעשרות
וכרכב איש כמתנת ידו כי אין להרומה
שעה ונדחהם שעל מנת כן ועל הנאי
לעמוד ונדבותיכם כהוה מעשר לרצון
וכיוס טוב הכר' עזר טאמור ועשירי חכ

שכועת לה' אלהיך מסת שבת ידך וזו
ראיה כסורה ומופת מותך שעצם השמיה
מפניה במועד כמעלה שקנדכה כסין
לא קבועה ולא מכרחה וכפחה בקרס וצאנש
כלשון רבים להכליל בבני פער תס לבקן
וככור עדר לבעלים ולפי' אמר רב' ואכלתם
כל הראוי שיאכל כי קבעלים ראויים לשלמי
ולמעשר אך לא ככללם והכין לבעלים ואמר
ואכלתם הראוי לאכלת כי קעלה יוצא פמן
קאכלת כן כרכ הראכה שלמי שמחה לא
היה כהם קצב רץ לא אשר ולא כמור אללא
כל אחד היה שותט מה שחנפו קבורא נמה
שנדמתן לו מככור עדר ומעשאר שט נדהם
נדהם ונדבות וקבוקס כככוריה וצמאנ'
ובאשמורת וחמה ושוק מהשמיים דכב יוס
כיומו על חובה ודמן לאכול כל אי עם כט
כית ועם קט' לשמחה שג' ושמתה כחכ
אתה וכך וכך וכך עבדך ואמריך והלי קרב
וקריתם והאלמנה אשר כשעך

למנוח נשק

כאן רמז הכתוב קרב
שמחת חולק בעושר
ואכלת בשר תאזק כיצד היתומים והאלמנה
שהיו נשאתם בשעה ולא היו עלים כרוב
שאין מעלה הלא מועלת עליהם זולת השמחה
ושקר השמחה הוא קטש כמט' ואפ' כיון
שהיו נשאתם כשערי ירוש' היו שומע' חולק
לשמחה כשמחה כשר תאזק כאמור כשעך
האכלנו לא ככיתר החייה שס מעקד מוכח
ובקן מעייה ולפי' אמר אשר כשעך דוקא
ליהנם ולא למנה שהיו כערי ישראל
קא לך ראיות ברורות חזקות ואמערת וקיים
שקמיא

מעשים שלמי החי וקם נעשים בשלש חנים
 לכד כאשר טעם שקבעם הכרח ויש
 כמקצתם וואולש למי שמתה קם ועדיין
 ככלם כפי אפי' כיום הרועה ושמיט עשר
 ויש להשיג מהר כאלה הקט משלש החי
 זכחי חולין אעפי' אם לא היה מותר אונס
 הכרח מאחר שעצם השחייה מותרת לתקן
 כני אדם אעפי' ששחייהם חובה וזכחי
 חולין וסורתי כבחינה השחייה שהיא לקבוע
 אובל כיון שעשית לתדיר אדם היא שוק
 לכלם ואפי' אעפי' שלא היה מותר הכרח
 כפי' זכחי האין והאזהר מע' דין היה להקיש
 להרר זכחי חולין משלמי החי כפי' וקל ל'
 להקט ולהרר ולתייב אחר קשלים כשאר
 המועדים מקצתם אעפי' שלא היה מתייבם
 וקובעם ומרשק אונס הכרחי כפי' ככלל המ'
 המועדים יחד לשמחה היום אכל כבר
 שערעור עד כל כך וסכר כ'
 שלמי החי כהיוון חובה ושחמים כומין
 שקבעם הכרח אין להקיש מהם למולרם
 ועמד כזה יא להקשות ולעשון ולהשיב לו
 מבח דכחו ולעורר כי הרשוכה כזה אם
 שלמי החי חובה כומין שקבעם הכרח לכד
 דבר יום כומין ואין להקיש מהם לשאר
 המועדים כהיופם על' מצוה וחוב נעצא
 שהם תכלל חפצי שמים כעין מוספי שבת
 של המועדים כלם וזמאזותיהם שהם קבועים
 במעש ואין יחידת שביעית מעכבת
 שהפסח נמי תכלל הקרינות אשר הוקטעו
 שמים ושחמים כשבת נמי ואכלם אונס
 דותים אחר השבת לפי דעתו ואכל נעצא

ט לפי הקט ישן מהן שיה היה הוא קדין
 לשלמי חובה שהם קבועים להשחם כומין
 שקבעם הכרחי ואפי' כשבת ופשוט אונס
 ולרבים ולתקנים ולכללם נמי כפסח להאכל
 כשבת ולהאריך ולהקטיר ופ' אחר מלכותם שבת
 שעלה אחר קיימת לעו כאשר נרצח
 אם האמת הוא ככחו אשר פסק לעשור
 קפסח כשבת שזה הפך הכרחי ומצ' דער
 על הראשון ועשלי ככל וזמן קבעם אחר
 ומתכנינו עב' ועוד כי כמעשה קפסח
 מצאנו בתוס' נחלקים ומעשים יורו על
 עשייתו כומינו ועם זמניו ואתהו ואעפי'
 שלא היה כרחי הדין ושחמו אונס כל קהל
 ישראל כיון הערכים תכלית שקיה אונס
 אם תכח אחר הפסח כערב ככא קשע
 שוק קמאמי יורה על זמן שמים ערין
 הערכים וכן נמי לא היה כרחי שמו
 אחר מרש האכיל ועשית פסח לג' אלהך כי
 כחדש האכיל הוצרך ק' אלהך מעצמם
 לילה שזה מורה לאחר ט מלך לילה
 מנס כר על ועשית פסח לג' אלהך כי קדי
 לא יצאו בלילה כי אם כיום כמעור ומתיר
 הפסח יצאו כני יצא ואומרו כי כחדש
 האסכ הוצרך ג' הוא חוזר לתרמם
 למאמר שמו אחר מרש האסכ באוסן שזה
 הפסוק נחלק לארבעה ראשים שטם כעצ
 שטם באוסן שפסק מעשה ואכ' עד
 כעשיו ומצו מפרש ונוק מעם לתכונת
 על קבע וקעם כי לו קונה שהכרח לא
 היה מקפיד כזה קיינו אונס' שדבר הכרחי
 על הרוב או קיינו מסתפקים בו

במנוח קסורב בהכאת ראיה נעל אמרת
הרב אפלטון בשר סוף ואין בלתי ואעפ'
שזה לא יתחייב כל הדברים כי המעשה
והפריט וקאוסר עליו להפא ראיה כי
מדרך הנהגה ידענו מעמאמה נח הרב
אפלטון בשר מעל יוכן במוח הבית בשעה
מעמאמה ואכלת בשעיקר והנה כשנבטל
ראיות האוסרים נשאר הדבר על הרוב
שהיה קודם וכן אמר רב' יוסף היואה ע'
כי מערב הכשר לא יצטרך אל ראיה כי מערב
הוא אלמ קמאיה התחייב על מי אשר אותו
עב' תוקף דברי של החכם הנ' ואנתנו נב'
כרבינו במנוח סתת אוסרי השתייע טעוע
ונמצא שנשאר הדבר מוכר כאשר הוא על
כהו טענותא ומאחר שכלנו סתת דונתקים
אעפ' שלא היה מועיל עלנו עוד להביא
ראיה נב' על התרתם כפי הוית כי השחוט'
מותרת מהכתי' כראיה כש' וק' בוקש והעו
ועדיך וסוף די כעה שהויתך נש מכה
דכי התכנים מ' ועב' בה' אסור בשון
ספ' זה כל ששורה אוסרי השתייע טעוע
על צד הסוה עם השבורת התכנים עה'
ועל מענותים וקמותרים וראייתם כי
רבים אשר איתנו מאשר אותם ואשיב נש
אנ' קמא בעקבותים כפי כתי' ובהשער
ידי למלק כל צד הספק ולהרים מעכשולמן
הדרך הש' הישרה פן יסלנו הולכי בה
ואם שחית חושן טעועי מורב מן הבר'
כאשר הוית כש' וק' זכחי שלמים
כען שלמי שעה בכלל המועדים כלם
כאשר הכללים הכתוב יחד במאמר אלה

אלה תעשו לה' במועדיכם לעב' מעהכם
ועבדותכם לעולותיכם ולמנחותיכם ולעסכ'
ולשליחכם והקמלה מהחכם הרב רב'
אהין בה' מל' חייך מלאו לבו
עדיך שנתעדר לכרוב כי במועדיכם ולא
מועה ה' להכליל התעור והנבן שאין טע'
קרב זבח שלמים כי בשבת כרוב אלה הם
מועה ואעפ' כי השלמים כמקצת מועדי
ולא בכלל מועדי שבתן מלבד אשר קבע
כס הכרוב ודומה לו והתארים שמה
עולותיכם ומכחיכם ה' ואחריו כרוב ואכלתם
שם לפני ה' אלהיכם והשולח איין בכלל
ואכלתם אכל האפלה בכל הט' ה' עד כאן
תנוך דברי החכם מ' .
קומר משה הדיח הכהן להודיע
את כוונתו והיוצא מבח
צביו מ' ולהשיב נב' מה שאנו לע כמד'
לאי מצד נטח ותעבורת האזה חללה ל'
מעשורת כדברי קזה כי מה אנכי ומה חיי
אלא אעפ' שאינ' כדאי מע' אהעוז כעה
שקוא מועיל על מצד הדיח והקכח לזאת
תיה חובתו ואסמוך בזכות חסדי אדון ואב
הנבאים עה' לקיים מצות לא תעשו ה'
מעט איש כי השפא לאלקים הוא ואמר
ה' אלהי השמים אנו יא " ונאמר
כי מה שכתב הרב מ'
במועדיכם ולא מועדי ה' להכליל התעור
הוא האמת והכבון עם מה שכתב ואמר
ואעפ' כי השלמים כמקצת מועדי
ולא בכלל מועדי שבתן . יתחול על כדו
כי השלמים שמועדי במועדיים הם שט

שהוא עמי חק ומסמל כו פלו וקו וכו' וכו' וכו'
 פסקו רמב"ם הלל כהנהגה א"ר קס"ג וכו' וכו'
 שהפסח הניח בכלל חקו וכו' כמפורסם
 פסח שנת לא ישאירו מעטנו עד בקר ועצם
 לא ישכרו בו ככל חקר הפסח ישאו אותו
 וכעשה הריה נאמר ולא ילן מן קצור
 אשר רגבת בערב כונס הראשון לבקר אכ
 נפסל כלנה ודין הוא להשיב ערס עלות
 שיעור השחר בחובה ש' א"ס חל הפסח שבע
 כי כשם שיעקוביעים עשייתן כן עש לאתה ד"ר
 שהפסח עד יעוצאי שביעתי ואולם לפי
 הנהגת מחוב עשייתו כשכר אל הוא דין
 להשיב כשכר כ' כשם שכונתה אש לטעול
 כך צריך לשוקף והלא הוא טעמו יענה
 לא חייבו כל בנה באומרים שק נורו שרף
 כיון חל י' כשכר שורפין כ"י ואנן משתתים
 על העבא א"ר עלאו לבו לעשות כן ואם לבך
 וכפועל ל' ככר כבאש ספרו וראוי לכל אדם
 משכל לתקור טעמו עמך שאת עתיד כקצב
 המאמרים שאריתך רחוק גדול מעמיתו תלמי
 הקדושים וכל נבאה ל' שאין רחוק גדול מעמך והוא
 יחוק כי א"ר יעלה על קדש חכס לב להודו
 ולהספס על הנחיותיהם ודעויהם שלעו א"ר
 הפסח בעילה או באומרים כי מעט שקיה
 מעלת הפסח מעלתו קשור דוחה א"ר השנה
 ועוד מעט שומרת פסח היא מעלת צבור
 ועל כן אמרו כי צריך להשנות כוונת שקולת
 כי א"ר כשחל בשבת וכבר השיב
 כזה החכמים המוציא נכונת
 וטעמו כל כשכר קאלה לנשרי כי פסח שנת
 השוכה משפיק להם ומכרת הנהגה מועלת

שאין מעלת פסח דוחה א"ר השבת מועלת
 שקולא מעלתו כגו שא"כ א"ר ק"ה מעשה
 לשנים א"ר פסח ראשון צריך א"ר לפי סדר
 ובתכפ לעשותו כחדש קשנ א"ר כשחל
 בשבת ולא שד אלמ קצרו פאוריה כי לא
 חייבו בו חקף ואכלר שבעה ימי מעה
 עליו וא"ר כשער אכלתו לא מעה ולא
 מעוררים ראש וזכר כפה ואנמין יוס אחר
 וקיעמה א"ר הפסח לעילה באומרו כי
 כשם שנעשה קיעלה כשכר בחובה כן צ'
 נתיי חוב להשנות הפסח כשכר יתחול
 על כבודו כי אין לו דיעו כלל שמעתי
 קיעלה פליאק דער מעט שנבה לא אכל
 לה שאלא כ"ר מעלת קיעלה עלא כ"ר שאל
 יפה צקפה חפצ כה אמורה אומן תקוקה
 ככשהינו חורב לאור ביהר קדש לקצול יהודי
 שאירנו משחר למשן ביהר אשר ככשהינו
 להשד כנו להנכ לבו ולהקדשנו על קשם
 והלשונות לקדשו לעבודת קלף וקליפור
 ציוויר ועלה למכר עצם יקר לבר
 ולצמצא לאור באור פט מעלך י"ל מברו פינו
 להעניו שרבו באור ביהר קדש כשם שקשע
 כנו קשכר לאור ביהר קדש נעו שטקס כא'
 ויקיו החאשים ולמעט ויתיהו יקיו קושד על
 ואשו של חכס לב עב' חוב להשנות קיעלה
 כשכר שקיוס קיעלה קיוס השכר וכעולה
 כעולת קיעלה נעה הדבר דומה לעלך
 שאמר לעבדו קח ל' מן החדיה
 הנכרת הזכוכית כיון שקשבי היה קבול
 שין בקבשו אל החדיה וקיעלה עינו נאו
 לו שטס וצא ויאמל לעלך יתי אדונו קיעלה

אכל כעלמי חמלא היינו מפרסקים כל
עקר שנאמ' שכעתימים תחולק' אלגך
ועמור וח' שכעתימים ואי אפ' מלגיו
שכר ככלל השבעה אכ' חיוכ לעשור חונה
ככל שכעתימים ואפ' בשכר כי הוא ככלל
השבעה שג' אלה מעשה ק' אשר תקראו -
אורפ' מקראי קדש להקדש אשה לה' עלה
ומעשה זבח ונסכים דבר יום כיומו ועמ' -
כאלה תעשו ליום שכעתימים ואין קאלת
וקנכון כן תלנה כי בשכר אסור כל זמתי
אלמים ואפ' אלמי חוכה מצד ששתימים
לפרך אדם ומה אם בשול שנתכשל נשק
שאינו מכשיר את האפלה אפ' מעד שקוא
מפנים את האפלה אסור להאכל ואפ' -
כחול כשקוא ככונג זמתי שקוא מכשיר -
את האפלה קל וחומר על חתך כמה וכמה
כי אם עשה כומן אטאמר עשירי ונרעב
נמצא שנתעב נפ' הטבח שאי אפשר -
להכשירו כמולתו ואולם נמצא לפי
מכירתו כי אם שחיתות
ועליתו משום מלאכת מצד אזהרה ועשו'
מעשה ומעשה שבור שקוא קדן נמי
לשפת הנוצר מרס עלת עמוד השחר
כי מה שאמר למה אמנו למה שקוא נמי
מכלל חקור הפסח והוא זל כרפ אכל
הנוצר ישיף את השכר ואעפ' שכמה
כרפ כדן יש להקשות לא דק כמה על
פי יסודו והנחורו כמכרו ט מעשה פסח
דומה את השכר ככללו קדן אך שופר הנוצר
נמצא עד שאלמו לבו לפר' כפסוק ולא -
תוצרו כדאן ופסטי' את חקר הפסח

כיון לידת למוך כוונתו לקיים דעתו כעלמל
קמו ששאל ידים לנוס מעה חכמים זל מרן
כך שלא טכר בו שריפת הנוצר -
איש ויאמר וקנוצ' שן קעמער והשן
היו שרפן חוץ לעמכח כעוטר -
הקדונוצ' אכל הנוצר אינו יפ'ת קאזקה -
אמר מעשה לא ידענו דרך הקדש הזה
ולא התלה היוצאת לפי -
דעתו מעשו שקקיש מה אל מעוטי הקדונוצ'
שקיו שרפן אל שפך קדשן עד שהוציא
תולה מעה לאמר אכל הנוצר אינו יפ'ת
קאזקה ואזכרה ט אם קוא כעוטר -
הקדונוצ' נמצא שקיה נשרף כומן שקבע
הכרוב שהפ'ת שמוצרי הקדונוצ' נמי
כלם היו שרפים כומן שקבעם הכרוב כן
איל העלמים וקדשן תורה ושר ושכה שק
אלמי תורה ושהפ'ת באש ולא כמל העוטר
ואתרי שקזכר כי ישיף מה מעש לא יאכל
מלמד שאוכלו כעוטר חייב קדשן כי קדש
הוא ואינו ראוי כלנה וכפסטי' שלמע נה
ועדך כרפ כיום השלש דבר עש באש
ישיף לא עש והנוצר והמוכח הכתוב
כפ' קדשים והנוצר עד יום השלש מ'
אכל נמצא שאם מוטר' הפסטי' קן כעוטר -
הקדונוצ' חיוס להשיף כומן שקבע אורג
הכרוב כעוטר ואכל והנוצר הוא התר
האזהרה שאלמי ולא תוצרו מענו עד כקר
הנוצר מענו עד כקר כאל השקפו יפ'ת
שהכרוב הקפידו כעמק ואזהרה וכי קאל'
שזק קעמער מעסל כפסח מעה ס לבד
הרי כעכ ולא ילן לכקר זכח חנה הפסח
שקו

העשו אורח אב' מה מעט אמתו ואחר במעשה
 ופניו כבא השמש מעד צדק יתעלה
 אב' הוא ככל עשן וקעד כ כפסח אע"כ
 השתקיום והחדש עם כלל חוקותיו ואולם לא
 אמר במעשיו שאינו במעונו והוא כן קרבן
 הו' לא הקרב במעשיו יזכח שקמעם בו
 כהקופר האפ"כ העקודת מה עד שוכה ליה
 ואם אמור יאמר כי השלמים לא היו נשחית'
 כיום מוט בשאל בשכר בעבור
 זהיו נשחיתים לשופע למשך צד' כג' אדם
 ומכלו על רשות כל קרב קצב כשערי מושל
 כשלמי שתי הלחם אב' הוא הקן כפסחים
 שעלתי הללו קיימות דקם נב' נם קשים והענ
 אולם מהם על רשות בנתינו לבי הקשה
 למאכלת אש אכן כשם אין לשחית כענ
 שלמי חובה כן עני אין לשחית פסח
 כשכר שחנו כמן השלמים וכשם שיש להקיש
 משלמי החובה הקשה הזכיה כעושי כן עני יש
 להקיש להתיי השחיתתה והפסח אע"כ אם לא
 היה יוצא מן הכתוב כולו ונתמאות
 הקדושה במעשהם וכיום

הכפיהם ונפ של ראשי חרשים היו נשרפות
 ואין נאכלתם לפי הקהל החמאה והכהן
 ככללם וכל חמאה קהל נשרפת ואינה נאכלת
 כמעשה כסודי החמאה וכל חמאה קדושה
 היא משל צבור ואכ' אינה נאכלת כאשר הורו
 ופסקו הרי' שועה כר' ד' אהין והרב' ל' שוע'
 כן יהוה וק' אהין עמ' על כן אין לעשן
 ומאמר כאלה העשו ליום שבעת ימים י'
 שבעה ככלל השבעת ימים שבת
 אמנם שלמי ח' שבעת ימים קדושה שתי

הלחם היו נאכלן לבן ולבט ביתו יחד
 כן קם קדשים קלים כשלמי הנזיר שאל
 לדעול עם קחאיו כאשר כתב רד"י יעקב
 ע"י וכן כתב קרב רד"י יוסף קדושה מ"ל
 ול כדשים כן שנה לכח השלמים אה
 יושע עם הלחם ויאכל אורח הקדן וכו'
 וכינתו מאחרי שיקיח הלחם והרס והם
 שלמי מעקה כשם השלמים אשר לעמ'
 נם קרב כה' כרב ושלמי נזיר חובה
 כמו שלמי צבור על שבעת ואשר הקרב
 דקר עיכל בעקר שהם כעני' לא בעבור

האפ"כ חמיר משק חמיר
 אה עליו חמיר
 צולק הפלא ופלא מעשה צדקה קצב
 הא' משום שכרב כן אשר קורבו כקר
 עיכל לא היו בעבור אכלה וקברו כעני'
 וכדומה קרא בחיל לאמר ומכר שלמים
 ואכלת שם ושעתי לטע' ה' אלהיך ואם
 תבדוק המצא על נבון שלמי קד עיכל
 נשחיתו כפסח יהושע ואז נאכלו ואע"כ
 שנכתבה הפסח קט' אתה עלת מעת

קני' אין לחוש כן פסק מעניינו ועוד שכן
 בו כענה הכתוב כן אין מוקדם ומאות'
 כתיבה ונפ זו מענה לאוסרי' קדושה
 כעושי' והקד' קב' הוא כן מאחר שלמי
 שתי הלחם הם כשלמי נזיר ועל כן עכ'
 רשות לבט כהן ולבנותיו אכ' השחיתו
 מותרת כעושי' כמותלם שבהסתי
 נאכלן לאוכליהן כמות' לא כולתג' אכ'
 לין הוא להקיש אה מהם להתיי ארזוטה
 כמותלם ואפי' זכתי חולקן ולא די' לו שלא

לעולם . ואולם הודיענו כי חזו מביא
תעתיקו ויכר ויתעב לו העלך ויאמר
חבל כמנצחך שהים ראשונה השפוד את
אחרי תעמוד והעתיקת ל ויבא וישבר
את הנכדעתי וקאפס צלה ועלם מעמו
ענה הדועה לה . אם כן כן נעני קמילה
עם השכר הן כחול האחר -
באול השנה וזהו הסוד שקרא נס את
זרין כשם אוקר כהר קלט לעולם ועש .
ועב חיוב לכל תיש ככל מקום וכל זמן
זה שאין כן קרוב פסח כי עקר זכח פסח
מצהים היה לעל משפט אלהים ופסח
דוור נעני לכרון כי כד חזקה הוצאתו
ה' מעצהם וכאלהים עשג ה' שפטים -
ואין לשאר הפסח כי אם בעקום המופת
כמהרה אב איך עכל לעמר ולפכל למע
שאומר שהפסח דומה ארהעלה ויעשה
כשכר בחיוב . ועוד שיש אתהו טעם עלאנו
אחיו שמתללי את השכר כפרקפיא ועל
כלם הדעיר האש שהיא עלאכ כראשה
וזולת מה שאין כן בעלה ויש להקשות
כי אם עקר הקרבתו הוא משום תפא שמי
או משום מעלה צקר ועל כן עשה בשכר
אב הקרבת צקר היה שומר את היחידים -
וינצאים עיה חובתן כשאר קרבות צבור
ואין חייב במילה כלל כי אם על צד שהוא
יורב חמור שהוא סכנת נפש שדוחה את כל
המלה זולת עבדה זרה ונלי עריות אעפ'
שיש אונם אה שפכות דמים מעמאמר לא
תעמוד על דם נעך עב' אין להקיס הפסח מן
העלה שאין זה כערת זק . כי אין להקיס

דבר מעבר אלא אב שיקיה שוק לו ככלמלקו
ואל השלח על האוננים כי משום שקדמה
על הפסח ומעלה השכר חוב שיעשה
כשכר משום שכל הקודם קודם כל לא אמרו
כלם שמעלה שכר קלה מכל המעלה שאשר
הם והיא פער קרר תהיהו הקדושה וכן -
כתב נאון עזק הנשיא יחמיהו ע' ע' ע'
על מלא העלה זל ואנן לא סבין
אליכא דאמרין משום הקדמא פקודא דפסח'
מעקודא דשכר מעמא לשכר דודאי .
צוק למעבד יתה כמעט דהכ נעני קיימ'
אן דאם פקודא די קדמא קדמא פקודא -
דשכר קדמא מן כולקון דתנא כתב כקודא
קדמא ויכרך אלבים אפרים השכר ויקום
אונג כי כו שכר ופתי זכור אפרים השכר
לקדשו . ועוד אב לפי הקדמא המארה חוב
להקדום קרבן פסח מקרבן של בין הערבים
שקדמה לו נעני ואינו כן אלא הרמיהם -
קרב' בעתם והם קודמין ואין קודמין להם
ועוספי השכר קודמין לעוספי המעשים -
ואב הדבר להקס ואין עשם לעשה השכר
הרע והעשם כי אם זמן האכיל והעד משג'
יעמק שאין ספק נוכל אלמ על השנה בין
פשוטה למעשכר עב' אמר ושעיר לשון
צדיק והואיה שכר לתקופתה סתוב קיום
אפר יוצאים כחדש האסכ ולמלא אתה מע
עם הקשלים השלים בעמא ושעיר את
החוקר המאיר למעשה העשים יעמק ופסח
תדבר כתרב תאמנה עשר יום כחדש קמ
בין הערבים נשאו אונג כמעשו . וקעם
כמענו שאלתין אתרי אונגו בין הערבים

יום שמתק ומנועד וראשיתו קודם קודם
 לעשותה ב' שלמי שמתק ופרטק ועל קודם לעו
 שקמעם זכתי שלמי רמן והוא הקן לוס ע
 עכרת שהוא מועד שמתק עכלם נפלים
 במאמר אלה העשו לה' במעשהכם לבד י'
 מעדהכם ושכורכם כאשר נכתב ואם כן
 הוא קדון לזכתי חולין כבר שהתכוו שלמי
 זמן
קשע קד בו יבואו כל ראיות אומרי
 קשחיהם במעשה וקדשוק
 עליהן והוא ארבעין זכתי חולין במעשה מעשה
לדניהם יפתי קדלת הא' יתפתי
לשלהם פיקים
קסין הא' כפי אור הראיות שהביאו
 קצת חכמי הקדמין לאסור
 זכתי חולין במעשה וקדשוק עליהן א'
 אמרו כי נכתב בתנ"ך מועד ה' אשר
 תקראו אורפ יתקראי קדש וכתב בכלל המועד
 נמי מעשה ה' אשר תקראו אורפ יתקראי קדש
 ללמד שאין פיק כן קדש שכתב לקדושת מעשה
 כה לאסור בהם כלמלאכה אלא מלאכה אונול

כזה לאסור מנה קמלאכה בהם ואולם
 קמעם כה הוה לעלי הקדש
 הקדש כן קשלות והעם פניו קמנחית
 זכתי קדש שהיו קדשם בהם כאמור אלה
 מעשה ה' תקראו אורפ יתקראי קדש
 להקריב חטה לה' עלה ומעשה זכתי ונכסם
 דבר יום כיומו שחולן קמעם בכלל שלא
 נאסרו בהם רק קמלאכות החיופתיים ז'
 מדרך סמך אכל היכן שווי קדש שכתב לקדש
 מועד לפי קדש נמיה זו שקשוו אורפ וקשוק
 ראיה שכתב להם אמרו כי קשחיהם אמורה
 במעשה משום שקדשק באסיפה
 וכשם שהאסיפה אמורה במעשה כן נמי ה'
 קשחיהם אמורה במעשה ואם קשחיהם
 מוכרתי נש האסיפה הוה יתקרא במעשה
 הקדשוק זהלא קמה הם האועלם והעם
 אסיפה כדנ"ס כשחיהם ככתבו
 קנה יענו עלתי יתקראו במעשה וקדש לא כן אכל
 הוא ספור לדבר ואמרו נאמרה אסיפה
 כדנ"ס כש רוב קמנהלא שהאסיפ'
 מקום קשחיהם שאם כן צדק להוית אסיפת
 ישראל מכשרת ולא אסיפת נא אמר

לכד קמלאכה שאתיה כשנוי צווי כפי מעד
 עיצמה ככתב מכלל מלאכה קדשוק
 אין קמעם כה כאשר סברו
 כי עד שכתבו להוציא מנה עלה לקדש מעד
 נמיה שוה לאסור קמלאכות מעשה מדרך
 כן שאין ה' צדק שכבר הוה קדש רב' יוסף
 קדשקאם אה' במחול המערה קדש מנה' מעד
 שדום ראי מעשה כאשר האה' דת כוהו קדש
 קמכונה אורפ שלמי שאסור קמלאכה מעשה
 נכתב בפירוט מעשה מלאכה שאין קבוע

קמשיב נמצא מעד בהם שאין
 לקדש אסיפה לשחיהם למעש כ' כשם
 שקשחיהם מעשרת הנה מעד קאסיפה נמי
 מעשרת קדשם אכל כאל וקד' שאין לקדש
 שחיהם לאסיפה לומר כ' כשם שקאסיפה
 במעשה אמורה כן נמי קשחיהם במעשה אמורה
 מדרך קסין נידק שקלחן ואורחונן שקלחן
 כ' אפי' לפי דעת אלה העל שם לאסור קשחיהם
 במעשה אמורה והאסיפה אמור לא למלאכה

לקרר זכתי מולן משלמי קחנ לעמם קרתי
הזכיה עמיה אלמ חרבה אמר זכתי
שלמים לשאר המעשים בני וכתב כי קשתי
כמקצת מעשה ולא ככלל מעשה זכתי
מלבד אשר קבע כס קבתי שזה הפך קבתי
וקפך דער חכמינו שקבתי אדריכה תייב
לשמח ככלל בשלמי שמתה כאשר
נבחר וקרב רבי אהרן עש' השיב עליו
וכרב האמת שכלם נכללים במלת המעשה
ואם אמר לבד מעדכם העמם חוץ מן
השכתי כמיהו עכל קבתי וקחשתי
מסקו שכלל המעשים היו
מקריים עמם ועבור זכתי היה שלמי
רקן כל אחד בראש מלבד הקבועים בהם
וכל זה לקרבור בשמחת המעשה כבתוב
אלה השעו לנו כמעשה כס לבד מעדכם
ועבורים ז' וכרב וכיום שמתה כס
וכמעשה כס ונאמ' ועשית חן שבושתי
לה' אלביך מסת עכתיך שקמעם
בו נכתי ושלמי שמתה ורקן מלבד הקבוע'
לעטן מצוד שכלל ז' וא' ומלבד שלמי זקרי
שכשרי הלמם באמור ושמתה למע ק'
אלביך ארה וכך כקן שקם שלמי שמת'
לעמם שמתה קיום לה לפי דעת הרמב"ם
אסבר כי קדמים והשלמים שהרשק קבתי
לשזכר כחן השבושתי אינו אלמ למתהו
וכאמרו ועשית חן שבושתי שקמעם
בו השלמים הקבועים כחן השבושתי לבד
וזה לשוני זל' ועשית חן קמעם כחן ז'
שבושתי יש אומרים ועשית משפיק לשט'
כלומר ועשית חן שבושתי ועשית נשמת

עכתיך חו' יהיה נעו והזית על אהרן
על כתיב שקמעם ועל כתיב ואין לקש'
למזל שאלו היה כבה היה ומשרשקשטן
מעפיע וקעש עכתיך ידך שקבתי בו
מה שיעשה על' עבה ורקן כאשר קוה
בקבתי שלא מלא יהם לנום וכרב וקעמ
הימסר וקמעם לעדכות ועמם כי יעשו
אורם למתה המועד
חלומה על זמיר שהתעמם כלתמר
איך מתחזק על אלה
עוד שאלמו לבו לעמ כ השלמים כמקצת
מועדים ועל ידו שווה לעמ כי ישאו אונם
למתה המועד סוף דבר לא השיב ידו
מכלל עד שמתה משמע קשטן
ועסקו ופסע קשטן והלבוש המתלבוש לקיים
זכרו ולדעת משך המשמע וקעטן על
פי סברתו והאמת נוכחתי כלל קשטן
נפ יום קרעה ושמיט עזרי
הם ככלל מעשה שמתה כאשר הוח ופסקו
חכמינו עג' ואכל הדין הוא לשחוט שלמי
שמתה בהם ויום קרעה אינו יום דין
ומאמר עזרא עג' לעד באמור אל הרמב"ם
ולא רבבו ז' ונאמר ויאמר להם אכלו ז'
משמעם ושרה מעתקים ושלחו מעת לזין
כפון לו כי קדוש היום לאדונו ז' ולא השלמי
כי חדות ה' היא מעמכם ואדונו זקן חפ
רבי' איהו כשייט' כרב כפי מה שדקדקו
קצר מן חזל ומאמר וכיום שמתה כס
ומעשה כס וכראשי חדשים והקעמם כחאכל'
על עולותיכם ועל זכתי שלמיכם כ אמרו
שזה המאמר נאמ' בעבור זה היום שקוה

יוםף הקיסר והשוכר הקיסר

ערת

וכבר נטן מהם למסור אותה באותה
כי הוא כבר נמל בקטן בקיות סביתה
הפר אמור מועד וקעלה כזה הוא הו
הוצאתו מכפרת הטיבות אל צורת היוט
כעון פן אמור הזכות משום שיש ט
הוצאתו תי מערת החיור אל צורת הער
ונעמנו לו שקעלה ככה פר קשי אין היא
מה שאמרת ואתנש היא שקפרו כ
פייטת עמלטה הלחוף באשר היתה
נומלר באותה הפר אל מולתו וטיבותו ~
ויקיה הוא כבר שם ממועד סכה לעיבוד
קצמחים ואין העלה ולא כעיתה נמצאת כ
כתיחה על שקראיה הזאת ל היתה ראויק
אמרתה לא יחייבונו כגיות קרב הזכות
שנויק כעוש שאהיו מחרת השמים -
המאכלים כפרך אך אשר יאכל לכל נפש
על הרב אל

וקח אחת - בעתה לתימנה אן קא
את קד וקעל נמשא טון קעשא תמיד
תיאם פו אשר ואעלה פו דלק הו אכתתא
מן חאל אל נעו אל תל אל נכס כילך
תרים אל דכוח למן פיהא אברא אל
חיואן מן חאל אל תיויא אל תל לעויר
פאקיל לה מן אלעלה פו קעע א תערה
לם היא מה קלר ואנשא הי אן א תערה
אדא קעשר אנשכר א מאידה אלתי כאנת
מצנוסא אל הלק אל תערה אל ערהא
פאנעמיהא פיוון הו קד לעל פו אל ער
סכבא לעמו אל נכאת ולסת אעלה ולא
מתלהא מושה פו אל דכיתה אל מן קדא
אל דילול לכאן לעל צוחי לם ילמעמ אד
כאן אמלאן אל דכיתה משתנה כעד
כעע מן אמלק א טעש א מאכולה כאמ
אך אשר יאכל לכל נפש על הרב אל

~ ~ ~ ~ ~

אשר קעמלא כיון השיב הרב כזק שאין
דאומה כבא מן שקשתיה קורב
כמועד כהא לעורך אובל כאשר כוארכו
ככהבים מערשים ונהתת פרי אינוון
שכהתנו כעוד אמור לעלה מעש הרב
לם יש מתך לדכ מצד אנכס פישת
שכפין פרח לשכועה ונמרי ק כחה
וכקצי השבת וקזכר ק חיה וקצי לב
משאר מלאכות להורות שאין לקצי העמור
כנס מוכ כ אס עדם לבן עש אמור
לקצי כעוד וקתפ יט' אקין כעל
קעבחר על כרפ נעו נוכר תיער

המלאכות מלאכת חיה וקצי שאין קעשר
נקצי ככתיב טעם הששי ואין מעשה מן
מהל חמש נקעב כו כעוהו מההל חלמה
להפא כירק' ולא קדח האכלה משעה
שחללו להפא חקיעה " סוף דבר אין מעש
לאוסרי השתימה כעוד כלל לא תכתיב
ולא ערדך סמך או אפי' מצד המו והקש כל
ק לפי ספר ודערפ נאולד החומרא ואמרו
את השתימה כעוד ערדך ספר ואנער
קדער כע עה שראו כחכמים ופדאו מלגם
דעהם אשר לא כן מכלל כו ויסלחו מעשן

בשורת הרבים . והאסיפה לא תהיה כי אם
 על מלואו . ואם אינם זווים בכל חלקיהם
 ואם אינם זווים בכל חלקיהם המוקדש
 מאשר הוקדש **הלא** הוא הקדש עמו
 למקדש . ועוד כי האסיפה **לא** על
 צד הכנה והזמון כי אם על צד הקראי
 והאפשרי . וקיימים וקנהים הם נבועים
 מן הכלים מיוחדים בעצמם מפורשים
 מרחום היבשה ונבועיהם עד כל כך שקצר
 מתחבני הקראים מל אסרו לעבוד המקדש
 כיום המקודש בהיות שהנהר נבול ושנבל
 ומכחול מרחום אל רחום . או יתכן ש'
 שהדנים נמצאים ביער ואנו לא ידענו
 סוף דבר במול קראיה קראת מבוארה
 והמופת בזה שהכתוב התיי במעשה ה'
 השחימה במחלוא ואעפ"י שאומרים קצתם
 כי אין להקיש משלתי החלש למעשה שמהר
 וראו כען שלמי נדר וכתבו שלמי נדר
 שהם לראו במעשה יוכחו שהשחימה
 מותרת במעשה במחלוא . ויש אומרים
 כי השחימה אסורה במעשה ומשום שהוקדש
 בקנה המקנה ושי חיה ושקל והם שנה
 בשנה יחד כהקדש העך עם השחימה
 ואם כן שוקד והקטן במעשה אסורים
 אפי' שהם לצורך אוכלתן נמי כשחייב
 אסורה במעשה ואפי' שהיא מעשה אוכל
 הרשוכה במול העשג קראת מבוארה
 מן הכתוב כען חכם לב כי
 הקטן וכל משא ומתן במעשה אסור וכת'
 לא התיי במעשה כי אם מעשה אוכל לנד
 לא זולת זה ואין למע שקשה הממונה הוא

מבלי מעשה **הלא** היותר במעשה שקבוצ
 תפוחי התיי הזכית ויש סמך לעד
 מן מעשה לכו אכלו מעשה להתיי נמי
 הזכית במעשה וכתוב נשתי מעשרתים
 ושלחו מעשרת למין נכון על כל למע שלם קנה
 והכן מעשרת לעצמו מעשרם לבן וזו ראיה
 ברורה שהשחימה במעשה מותרת והקטן
 אסור בו . ואם הקטן במעשה כאסור
 כש' הצד שהוא תועד מעשה ולא יתכן להיות
 זה כי אם על מלואו ויש זה על צד המקדש
 והאפשר כאשר ידוע הקורא בהם קול
 עלה עפי' וי נכדף אין . ועוד כי כל מעלו
 הקושי והקמענות כב' הקשה ומן אופ
 קרב יוסף הקרקסות למערי השחימה
 במעשה כען **הכח** עין הנשיא והרב
 יב' דוד כן קעז הנשיא וזולתם שהיו מעתים
 השחימה במעשה שם וכאלם כפירושו בערה
 וכן כתב
 וכן נש כל מעשה שזכה וכלק נשע מאד כמנה
 לשם מעשה שחייבונה הטך מעא ולמענה
 למע שהתיי הזכית למן ימלק א דכיתיה
 ומקטן המקנה נצד ומן שרא א נש וצד
 הדשקואי חייבונה אל סמך פאנה ילומה
 במעט כשלמי מקנה מעלה פי אל שלמי
 המקנה וזולת . ומן שרי א נש ונר
 והאמר בתשובתו
 הימנה כי עלתה ללו קיימותם כזכתי
 שלמי המעשה ומה שאמר למה אמר למה
 אין למע הפרט ועוד כי הקושי והקמענות
 קאלה אינם בשוק לפי הקדש העך אלם הם מרם
 ומעשה לו על כן לא יצדקו

ערכ

מעשה אובל לאנה מערתה ומן כל מעלה
 דקו אך אשר יאכל לכל נפש ואמלק בולק מעלה
 לעמך וא כבד וא דכח וא סלק וא מכך וא שעל
 לעמך ללבס ולמכך ובאל מעלה כל מעל יועמל
 כעק יוכל כה מא לא נרקה מא לאנה קל כעק
 קדא שקול קוא לבדו יעשה לבס ודל דלק
 רחיל עמל מא יאכל כל נפש ומהם עמל מא
 יועמל כה מא יואכל מעלה כה אל רחור ועשו
 א כוף ללקדו מא ימכך כה ורמח א סכין -
 ונימקא ויבדן אן נקול אל קול קוא לבדו
 יעשה לבס אראד כלק אן יסון מא נעמל כה
 מן דלק מקדאר א חנאה פי חלק אל יוס סקע
 וקול לבס יעל לבס ומן הוא מעלבס נע אל
 מכל לפון וכלק יקדע א חכס פי סחור אל
 שאר לאנה מא חראס כהמא אל מעלק מעלה
 דלק למן מעלה כעבודה סאן הי מן כל
 מעלה ואשר אן יעשה אובל יעל כאל נעל
 אל פי א סכין א כפר

המעשה אובל שהוא יושב מעלה מעלה
 אך אשר יאכל לכל נפש והרר כנה כעל
 והא פיה וזכור והקפעה והכשול והכשול
 למפול ולבול ובכלל כל מעל שיעשק כנה
 שיאכל כסם לא זולתן כה יורש אמר אחר ד
 המאמר הוא לבדו יעשה לבס יורה זה הרר
 מעשה מה יאכל ככר ואסור מה יעשה כו
 מה שיאכל כמן לבדו רחור ושה פתח
 לעשות קדיק מה שיכושל כה ולמוס קסין -
 נזולתן ויתכן שטאמר כי אמרו קוא לבדו
 יעשה לבס דכ כנה שיהיה מה שעשה כו
 מעמנו שער הקרך באורו קיום לבד ואומ' לבס
 כל מעל כעבודה ומי שהוא כעורכס זולת
 המחלפים וכן נעל יעור העשפס כהא -
 המעשה שהוא ית' לא אפר כהם אל ככמו
 כן מעל ש מעלה כעבודה פתח היא מעל
 מעלה ומה כ מעשה אובל מעור ככל אל
 ככר וככפר

ואלוניו קר כדני דול כן כועם הנשיא ירחמנו אל כרב כספר מעורר כרה

ערכ

ויחסאן פי א יוס א סכין מעל מעשה אובל
 למסתעמ דלק דקו אך אשר יאכל לכל נפש הוא
 לבדו יעשה לבס וקמאס ויקל ויחסן מא
 יעמל מן דלק על א אסכב א קריכה מן א
 עמ ואל ככד ואל מכך ואל דכח א מא אעמ
 פלאן לא יעל אן יסון כינה נכין א ככד מעל
 פער פיה כערה ומה א דכח פלאה קד אוב
 עמ מן א שלעמס דכיתח א פסח כן קעמס ואה
 חסן דלק אחראן יחסאן מא יעשה מן אל ככח וא מכך
 עכל

וקימ כיוס קשכוע מעמנו מעשה אובל נעור
 זה כעמאר אך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו
 יעשה לבס ויעמוד ככוכ מה שיעשה מעל
 על קעמס קרופס מעל מעל והא פיה והכשול
 והכח אולם העשה אין מאוי שיהיה כינו וכן
 הא פיה אחור ויהיה כו מענה ואולם קכח
 קרי קוא ככר ככר ייב מעמ מן השלעמס שחית'
 קפסח כן העמס ואם יימכ זה כל שכן שיעמ
 מה שיעמק מעמנו מן קכח והכשול עכל

וקרב כח' וסוף הקדקאס כח כפר נעשו כערה כרב עמי ויה לטונ

ומעשה יק לעד ויאון מעד הפך אסרוה'
 החלשים השתייה קתרם לתבורת המורה
 לקיים דברים ואולי רט ישנה פן יהיה זל
 כאופט הקדושת פברו הישר שבען השל
 השאלת העוסקות וזל עכ
 והענינה שיתייב ורמעהא עק ינס
 היותו מורה להסתלקו כונה מעלק
 ראית האסורו בו לארבעה דלע
 ולרעלת ההסכס נמי תמים ענה ולחזול
 על זה
 והרב המובהק נט
 אהרן בעל שן חיים זל כרב ואפשר לחייב
 ברת למע שאינו תייב ברתמן הברת וזל
 עק שאי אפשר מפני עונשאים שם ה'
 לשוא ב אומה כה אשר ל וק לא דבר
 להעית נפשות אשר לא העיתתה אך כדבר
 שפרים כל שכלותה ונוקשו ולבדו ואל
 ה' זדו ונס די לנו במק נמי אין אכך
 לשענה כי הברית הוא לנו לפימך כדנה
 גדולים אשר בארץ נא הרי כל תפצ כס
 כלם נבותים למען שכל הקושיות נה
 והמעשה והראיות שמשאויים להקיש כס
 לאסור השתייה כמעש כלן קיימות נמי
 ומתנייבתי כעוסק בשלש בחן וטעלמי
 שמתה אין פירק למען אלם כבר הערונו
 סברת העשירותם אל הקסרה האר ולעש
 מה סברו פן אשר לא כרת
 הפרק הרב כפיאור הרב זכתיחולן
 במעש כמותלמי דע
 יאסלק האל ית שמו כ עצם השתייה
 מערכת מעשה ה' הקדושים כמותלמי כ

למשרת פסקו חכמינו זל האשונס
 אף אף השתייה כולל נט אמרו כ
 למעלה למעלה חוכה מעמית אך אשר
 מכל לכל נפש כעס שבת הרב רט
 יוסף הקדוש סברם נס עלת ראש העל
 הרב רבי עין הנשיא כבר הקשק למע
 שאומר שיעשה קרן פסח דוחק ארבעה
 וברב וטן דקאמי ברביה אך אשר יאכל
 לכל נפש הוא לבדו ישאק לבס לאפקותיו
 מכלל מלאכה מדאקשינו להרדי אכ
 שיעשינה דהכ נט שרי זכתיא ומעשה
 אובל כמכרז מכלל זה ידעו שהשתייה
 מכלל מעשה אובל שהרבר הברית כמותלמי
 אך אשר יאכל מ זה הכלל יהיה כדך שכל
 אומרי שתייה הפסח טאכתי מתיירים
 השתייה כמעש כמותלמי והתם רט
 יאכאל הקדוש ברב עזי
 כל מלאכה כען השבת כל מלאכה מכלל
 והכשר לא ישאק בהם סברת ואפשר לא
 אשר כנה טאכתיים ישאק בהם חרם
 כל קושעשים קושעים בולק פ אל יומין
 בבח ובעצם והוא ה' כל אלם עמאל מ
 קוערתל כל העשה מעמולן בלקוה וט
 אשר ישאק הפועל דאד והוא אמתלמי
 בחבורו וכאמצעיים מעש א עמל אה ישל
 וקעשה נב ככר אל פאעל טאכתי
 הערתיל במולת חכור וטל וסאימי וט מעמול
 אלם וקוא נפרד מעמו איצא בקוה א מכתה
 והוא הנוכל לל אשר כענ אשכל בלנו מ
 ילד מאותו הכר מעראק מעש והוא מעמול
 במולת חבורו מולת מעש אלם יתול מן חלק
 לקוה כענ אשכל נד
 מעש
 מעש

לא ינו אכלה לאל א סכר וזמן כאן לא נקצי
 אכצאנה פי אלא סכר ואנשא חס אכלה לאן
 אכצאנה וא מכר פי א סכר חאמס פלמא
 כאן דלק א רען אכלה א עכר קד אכצאנה /
 ואנשא פי א סכר לא ינו אכלה יואן כנא
 לא נקצי דלק סלק לו כאנר א דכיתה
 לאכלנה חאמס פי א שר רפ אקנר לעלה
 ה לא ינו לא אכלנה א ועבר דלק מן
 נסיפ דלו א רחאק מעש פי לעלה א סכר ואלה
 א עיד ואנשא דלק פי אל שר לאן כאנר לא
 ינו אכלה פי א שר ואן כאנר לא נקצי מיתה
 פי א שר וללק נאאיר כררי וקד אונר
 דנא אנשא מן א קראין דכחאק א פסח
 ללה אלא סכר סלק ילמעה פי א שלמיס
 פי א שר כאן לו כאנר ענהא עין חראס
 לא ינו אין רעב פי אל שר וונר אין
 אין רמיק פלמא כאנר מאכלה עלם מן דלק
 אין ענהא לסר עין חראס ונאז דכיתה
 אלא חולקן עכ

אין רחוי אכלה סכר ונשא לא נבאין -
 לסלו כשכר ואנשא אמר אכלה חמס
 שקאפיה אכצאנה אסור וכה יא
 הלחם ההוא ואורי קטול כד ענאפה
 ונכסל כשכר מין כאנו אכלה ואנשא /
 שלא נבאין אורי כן נשא אלה היה קזמא
 לאפלהינו אמר כמעש אחרי שנלה לעל
 מה אין כאנו לנו אכלה ודעיון זה מי
 ששכח כחור קהתים אכל סכר וכל
 המושע ונשא זה סכר ונמעש אין כאנו
 אכל כמעש ואפי' שלא נכפוננו לעתה
 כמעש ולמה דומה ככור וכו' חייב
 דנאל וחמס מן הקראין זכירה הפסח
 לו אכר ולא הרבו אכלה כהיו ששחמ
 בער שכר כמען יחוייבלהם כאלמים
 כמעש כהיו שלו היה עכמורה עכס
 אמר לא יהיה חאן אככל כמעש וחיוכ
 שרען ואולס כהיוג טאלה קודיע
 מעב שפעמורה אין עכס איסור וקפר
 זכירה חולקן עכ הרב זל

שפתיים יק משיכדכס נבותים וקיה נפש אדונ צבורה כצור קהתים חרב' אלה יק
 ונלו ולבוצא כו נאס קנר הוקס על משיח אלה יעקב ונעש משהוה ישאל אשר
 קנר אשר שם א מבעחו ולא פנה אל הים ונעמי כמכ אשריו ואשרי חלקו עבודת
 קפאיה המנעו פי לא נשא פנים כרורה שלא כהלכה כולא נשק לבו ולא חש עש להעלים
 דערו ולעס ששע מערות אחרי דרוש אר' יר' שמו אינלה לאו לו אר קאמרה כמה מאמר
 עמען להקצור לערירי קהתים כמעש כאשר קוד לבו קדכור ינ ככר כרעו מה סכר
 קחכס ח' יוסף קרואה כחייבו אר שלמי החג שישתמו כמעש מכח מאמר אך אשר יאכל
 לפל נפש כהיו רכרכ הזה סור נבזה לכלל מלאכה אכל נח כרע ואין דבר נעשע זק
 שישק כמורה כמ קהתים אשר אמר כהם אך אשר יאכל לכל נפש מכלל עשעם
 קהתים כמי ככלל מעשה אכל שהותו כמעש מעש מאמר אך אשר יאכל לכל נפש
 הוא לבדו ישק לבס יסוף דכ כלל חמס קהתים אר קהתים קהתים ומה קכרע /

ודלק אל יום כמאס שער מן אל שיה ופיה
 כאן אל כרוב מן מעב וקד חכתי פ אל
 קול על אלעזא יא אכרלף אטא ספידלך
 ומא קאלה כל פיק ומא קאלה דעאל וקום
 אמן אל רפריין אן מקרא קדש למ יוב -
 עליהם כמעב ואצל היה אל קול לכבטן -
 וקד אריטא פסאדיה פי דלק אל מעזע וכלק
 איצא קד רכלמאנה עלי כל מע יוב אל
 כלאם עליה מן אמכאכ אל עצה וא פסח ומא
 יתום אל לעשאל פ מקרא קדש ואל פיק כן
 אל סכר ואל שד ונר דלק אנה קד בקי עליה
 כלאם אל דכיתה פי אל עדי ודלק אנט קמע
 קטק עלי יתיהם א דכיתה פי אל עדי יתם
 כמן עדי פסאה וצמ ענה אמלאק א דכיתה
 פי א שר ואתא ארבי מא אערעדר עליה
 הק פי רמה יהא כעש אן אדל על אמלקהא ואוו
 פסאדי דלק פאקול אן א כרב קד אמלק דכיתה
 א שלתיס פי אל עדי ואכרב א שבן א מוצח
 מענהא מעמאל לסאיר אנט פדל דלק עלי אן
 ען אל דכיתה למא יאכלה א נס נאיז פי א שר
 ודלק אנה לו סאנר אנטא נאזר פי אל עדיס
 לעלא ימא פיהא מן אל תא אל מדכוח אליהו
 בקהיר א רבב אספק אלס ולס אלעלא פי דלק
 אלכל לבאן א כרב יונב אמראק א לתס ללא
 יאכלה אלס אדכאן מעמא דמא פי א שר ואר
 א דכיתה למאנה א נס נר נאיז כמא אנט
 לו וקעפי אל סכרוא שר אנטעל שימן
 אל מאכול א מתום מן נר קצי מעא ולא
 אמרנא כמ למ יט לעא אכלה ודלק מערל
 מן ינסק רתף כמ או קוד פי רנור וינסא
 ימפאל נאר פאן דלק אל רתף א כמ

אן

כמסוק וקום יאזין וזה יום חמשה שר
 מן חמשה יום היה היטאה מעצהם וכבר קדתי
 כמא יע עלי המארת חלקה החכמים כזה
 ומה שאמרה כל מעז כרועה שאמר דטאל
 וחכמים מן הרפריין כי מקה לא חייב עליהם
 כמצהם ועקר זה המאמר של הרבטן וכבר
 קודמו סתירתו באורי המקום וכן עשי נס כן
 כבר דברו על כל מה שיבטיח קדבור עליו
 מעשיט המצה והפסח ומה שאמר מן
 המעשים כמקרא קדש והפך שבין השכר
 והמעז וזולתו זה והוא כי כבר שאר עלי
 דבור הזכירה כמעז וזה כי אנט פסקרטיס
 על אסור הזכירה כמעז אחי כן נכפאר ל
 שחור ונכפאר לי הרב הזכירה כמעז יואנט
 אמר מה שחשתי עליו שם באסורה אחר
 שאורה על הכרתי ואראה שחור זה וואע
 כי הכרב כבר הרב זכירת השלמים כמעז
 ורוב העף הנשחט מענו נאכל לשאר העם
 והורה זה על שעצם הזכירה למא שאוכלי
 אורב העם ראוי כמעז והקו כלי הירב
 אמרפ ראוי השלמים לעלית מה שיט כר
 מן הטבח אשר הוא הקצר החלב ושפינת
 קדם ואין העלה כזה האוכל להיות הכרוב
 יחייב שריפת קסר שמה טלה יאכלהו
 העם כהיות מעה שטבח כמעז ואם
 קזכיתה לצורך העם חייב ראיה כען כי
 לו הוקדה כשכר וכמעז דבר מעשה
 האוכל האסור מן זולת כונה מענו ולא
 אמרנו אורב מן ראוי לבו אכלה וזה כען אכלו
 מי ששכח לתם אפי או קודה ברנור
 ושכח לבכור האש הרי אורב לתם האפי

אן

ל

ובענין מליצת השם ודחייתו והתכונות וכוונת
 כוונתם ודומיהם ושמאלו דהיהם סודיהם
 קצתם במקצתם לא ל... והקדמה
 השלישית ושם בשבת
 תחבנות ראל ראש שלש הוא עלתעל
 אהאלכה נאון שוקה היא ענין וכוונת ענין
 הקבד ואל ורוב החכמים הקדמונים
 וקדמונים עמ' כען הקבדו ישר
 בן דטאל הקדמונים וקשק ל' דוד קשקא
 וקבדו רפ' יוסף הקדמונים וקבדו רפ' יוסף
 הוואה עמ' הויו ופסקו כ' כל הקדמונים
 קט' יצאו יעבול מלאכה לבלל מעשה אונל
 מעשה' אך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו
 מעשה מנעו אך אשר בביתו ז' שאל
 שמתאר אך אשר יאכל לכל נפש השק
 ומעשה הוא לבדו ישק לבם לשוק כ'
 כבר שהקדמונים כ' אשר יישק וישר אס לא
 ישר ויהיה ויקשה במה שיתיר או יתכן
 להיוור חזוק אחר חזוק כמעשה הקבדו כעו
 כל בן נב ערל לב ועל שר לא יא על
 מקדש' לבל בן נב פאשר אמרו הקדמונים
 ונאמר דע שמלת מלאכה סוף נבוק
 כולל בתורה ארבעה מינים
 חלקי הקרה וקראים כפי רבוינו מל
 מעתה לבחבור עמם עקר יכולתם ה'
 הקדמונים וקדמונים מעתה כח הקדמונים
 בחבור עמם עקר יכולתם המעמול
 עמם אמענה דבר וקדמונים מעתה כח
 כח הקדמונים אחר שכלל מענה
 ואשר יתלב בבח צווי ואמערה ולכן
 סדורה אט ולב: לעשר ולערך וקטס חפס

לאדונו רפ אמרו כי מעשה וכוונתו אהאשר
 יבאו שבעין קמין און ראוי לקחתה על
 הפרט להכתיב קמין מן השוק כעור רפ
 לחמה שאם יורה הקבדו על הקבדו אכס
 מה עמם אומרו ושלמו מענה לאין נכון ל'
 סוף דבר כ' לא הוירו כמעשה יורב
 מענה שהוירו בשבת מולת
 קרבן קבדו כוונתו כשאר חפצי שמים כ'
 אמרו שמענה אכלו היום כ' שבת היום
 עד כ' אפי' ערכי רפ' ל' הוירו אותם
 כמעשה .. והקדמה האחרת קס מענה
 קראשונ' וקדמונים נע
 שאמרו כ' לא כח הקדמונים המה אלא אמרו
 כ' אחרי אמרו אך אשר יאכל לכל נפש לשמא
 מלאכה אונל עכלל מלאכה אכל מה עמם
 אמרו הוא לבדו אלא למעשה מן המעשה שילול
 כן קיינו אומרים כ' מלאכה אונל הוירד
 ככלל קסוד על מעשה כללה ופרמיה מעמא'
 אך אשר יאכל לכל נפש . לבך אמ' הוא לבדו
 לאסור הקדמונים קשקו כ' מענה הקדמונים
 לקדמונים מענה מקדמה ולהיוור מעמנו . ואמרו
 אכל נעמא עכלל מה שהכתוב לא הויר
 אלא קמלאכה שאתה הקבדו יטון קשקו
 והאפה . ושמעושיקן עקד דעת שלב דעת
 הקדמונים מלאכה מולתם המעלות לקן עכח
 קעטן שמופיע המעשה יעד הקבדו וקדמו
 הקדמונים מאמר קדמונים מעמא שכל אחר
 מן מלאכה כראשק מעמ שאי אפשר לומר
 להשוות כוונתן וזה כען הנישק וקדמונים
 קאט ומאמור הקדמונים מעמא/שמעון קמלים
 עמק. א' מארכמעם מלאכה חסר אחת

לקדמונים מעשה אונל כפי הויר
 מענה ישק לבם אמרו

כפרי וכן נתפס ענה כמחמה
מקדוה אלהים חיים כמשמעם
ונתער כי כח פולקן סומע יוקתסוק
חכמי הקדמין לשלשה תודות קדוה
קאתרהם ועד קמאשוש
שנעשו כי לא בא זה הכתוב אלמ להתי
לנו הקבלה ולתוצאה מכלל כל מלאכה
למען קדש סלמול מעונות וכלם לצורך
אובל באמרו חכל קיום דשכר שאמרו
כי אין פק בין קדוה לקדוה מעשה
דבר למעו מעשה ה' יקראי קדש ושרפן
כא יחד למען כי כל קמאלל את קמעש
כמי שמאלל את השכר ועונם שיהם
יחד כאחד במקלה והצאו ראיה כה
מקבוצ ומפג שקרא מקדש כשם שכתן
כשם שכר שכתן שכר קדש לה' דשכר
ונשריש טע ימכלל אמרו כל מלאכה
לא יעשה בהם דראשן ושכע של פסח ה'
מכלל שנאמר בהם כל מלאכה ולא קדוה
בהם אלמ קאכלה לבד כשכר והוא קדין
לבד קמעשים נמי כין ששכר ושרפם
ואמר בהם כל מלאכה עבודה ככלל לבש
יחד ואמרו שרקונו כל מלאכה ועבודה
שמלה זו פעם סמוכה ופעם מוכרת
כמו אשר וזולתן וקעד אמרו והלויס
כמלאכה ונתחלק קדושה שקוא סוף פסוק
מכלל שמלר מלאכה אינה סמוכה למלר
עבודה ואין מן המעלה הנפרדות כי אם
מהמפוסות שכל מעלה מעלה עלה ככל
עקדה מלאכה ואין כל מלאכה עבודה
כי המלאכה כחפץ וראן וקעבודה כחיות

והכח ושל סתקיה קעבר עבר והשללה
מנחך שפיק ומשלים דאן השולה ואל קעבה
זולת המלאכה לבן אסר אתר המלאכה קעבה
קבל רמלה והכבר כאחונה ובעלר עבודה
חסר וזקעעם ועבודה כמעו והזית על
תקן על כפיו שקעעם כו נמי על כפיו
וכפוכ כל מלאכה עבודה שקעעם כל מלאכה
ועבודה להכחיד ואפ' מעה שהוא על צד ה'
חיות והכרת כקדש זכ וזכה יולר ושי
וזולתם מכלל שאין קפס כין שכר ליום
עוב כי מעה שאמרו לעק אמרו לעק נאולם
חונעו כי קעעם שלת קרא דכתי' אכר כ
המקרא וזן קשכעשר שכתן הוא לעולה
שקין שותמין וקלן ק הפסח וכיום קכנהם
שלמי צבור שקן חונעו היום אלמ כין ששכ
וקכלל אתר כל קמעשים כלם יחד וקכטד
ואמר בהם כל מלאכה ועבודה כאמרה
כולל קדין שוק לבש כי מעה שאמרו לעה
אמרו לעה וסוף א' יכלל ויא קדש פסח
ושלמי צבר שכר קלמס עצווי אונק מכלל
מלאכה בקדוש מופצ שיעם כעו ונזום
קשכר שט ככעם אחרי אוקרה לא השעם
כל מלאכה כענוה את מעשו כשער ה'
קארבעם כענווי צווי וקעד שקרבנות
קללו נרכבו לשם שיעם פאמרו כפסח
קרבן למ' וכרכ כשלמי קככנהם קדש יהיו
לה' כלל קעלה פסקו שאין מעמית
מה מעיר מעשה אובל כ אמר קאכלה לבד
כאמרו חכל קיום דשכר ומפער שרא עה
יוכת באמרו חכל מעמעם ושד מערק
ושלחו מענוה לאין כפון לע כי קדש היום
לקדוש

חי אפשר לעב שאנו ~~עושה~~ לבש שתיים
 קשיה לעצוים שאכל היה לו ~~לעו~~ ~~עושה~~
 ואכל קעש יעשה לבש מעצמו ~~לעו~~
 זולתי אם יהיה פש המעש על עשה ~~לעו~~
 לא הטר קברו' אלא קמשן קרבע מקאכע'
 עינים שבתרפון מלאכה וקעש שיעשה
 בצווי ואמירה על זולתינו וזקאי אפשר אלא
 על פי ופ זק מעשה שאי אפשר מעשום—
 מעשר שכור ומעשום כשולן עינים עד כ
 קרב כה' אקין כעל עמ' גל' בעערה כמד
 וברכ כי אפי' בטס עליווי על פי אפוקים
 להאכל אפי' שהשליכס כאור ולא עשה כס
 עוד שם פשלה אחת. על כן צהק למשך
 ולקשען על קודאי ולקח ולתכן אר המלה על
 אמרתי כפשוטק ולעל כ כאוטי יעשה קעש
 שיעשה מאלה. ואכל לא הטר קברו' כמד
 אלא קמשן קב שקוא קינול מעקום קכה כהכל
 העתפל וזה כמדור קרבע ל מעשור יוס—
 שירכשל כמעש ודומיקן לא זולתי זק. אכ'
 מעלל זק יתייב למשך עפ' דענה האשונ/
 האוסהים וקמתמיהים ובראור וקדור שבת
 עול כנה מבח האתקט' שלכחים כדכיהם
 קסוריהם אר הנחמהים ונרצת סכריס—
 מניק כך שאין לנו למשך ככל אלה—
 ואולם האמת צמ וקבון הוא כפי מעד
 שדקדקו ופשוו כנה קפסוק עלר
 כאש העלה קרב כב' ענן קנשיא עג' וקלשהו
 עע קבקר וקרב כ' ישגל הקומעט וקרבתי'
 יוסף הקרקסאט וקרב כ' דוד קנשיא וקרב
 רב' יוסף קרואה על שפצ שפירשו הימאר
 קזק על פי קאמיר וקבון וקבוכי כל קמלמכר

הקחכור וקממכור לאכלה קן מערמור בעעש
 כפ שיוצא קרבים על דרך כלל מעממור אץ
 אש יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לבש
 וקמיה ככרפסם כפרמיות ונמרים טסם שכאו
 מערמור אחת לאחת וזהו פלין ז'
 שחיתה קפשימה כשולן לעשק
 לפולק אפיה כעשר אלקן אכור
 מלאכות ומשיתותין כען נקיון קבשר נקיון
 קרקור וקומעתי וקאמואנו של קבור—
 שדכרה מכבים את הנמלים ודתיצתה שר
 ומליתר ומדור השולתן ונקיון קכלים לצורך
 קיום וזולתן קשחיתה קאמור בקרבן
 פסת ושתימו אורב כל עבת
 כע יאכל סן קערכים שם רכח אר קפשי
 כערכ וכרוב וכחית פסח לה' אלהיך צאן
 וקר לשלמים ונאמר ויאכל אר קמעש
 שקמעש זבחי קמעש וקעש שכעת קיע'
 מעכחים זבחי שלמים ושלמי קככורים
 וכתיו שקיון נאכלן לבש כיהל של כהן ~
 ולבינורו על צד השור כשם שקיון אכלים
 קדואי קמיר וזכרו מאול שלמי ופ שלמי
 שמתק לעד ועדיקן כ' הדבור שהיו ~
 שותמין במעשהם כלם שקם שלמי רמין וזבחי
 חפץ על צד קרשור כאמור אלה תעשו לה'
 במעשהכם לבד מעדכם ונדכותכם—
 ולעלתיכם ולמחייכם ולשלמיכם וכרוב—
 מלבד שבתות' ומעלבד כל נדחים ומעלבד
 כל נדכותכם וכרוב ועשייתן שפוע'
 לה' אלהיך מעשר עבתי ידך שאי אפשר
 מים יום קמעש ולא אתהו כאשר סארינו
 וכר' וכו' שמתרבים ומעשהכם וכדאש

ותשכון ולעבר אחת לאחור לשמאל תשכון לקיפו
להכן להסחין ולהשכל ולעבר שאימו יתן ה'
הרר הסר' פאנו הוא לבו יעשה לב-
אחי. אמרו כל מלאכה לא יעשה סהם אם
אחר מו שרם ואם ארבעה כחוד יחד וזקו
סאון. האחר הערמל בכור עש-
קר. יגלה כח הערמל כען
קלשה. ההפשה. הקשירה. ההרבה.
הכרירה. המוניה. וזולתם. השטר
הוא קער לב עבד הערמל סוקר
אמצעות כלם כען הכרטיה השחיתה וזולת
כבו למעלה ראש. השלשית הוא הנוג
מעקום כח הערמל. אחה שנכל
מענה וזה כען לריח הקחים שימחנו אח-
מעצמם ע' רוח אומים ולהעל הקופתי
והנרטר שימנה השמן וההרוש אח-
הקוח בעצמו ולסוד השפר אתה הקער
הכשר לפי האש שילנה מעצמו נעים הנו'
או כדבר חל מה. וסוד קפיר והקדרה
שיכשל קסול מאלו. כי כל המלאכה
הללו ודומיהם נעשים עבד הערמל ה'
ההוא אעפ' שקוח נבדל ונפרד מעב-
וכל זמן שהעשה המלאכה ההיא עבד
אורי הערמל אעפ' שנבדל ונפרד מאו
מענה מיל יקרא האיש ההוא הערמל.
עשה מלאכה וחייב עש אם ימשך התלוק
ההיא כיום קדש. האלהים אם אחה
קפידו מענה. יעשה מענה
מזד מעב לא יעש אעפ' שרכנה הפעולה
על שמי ויקרא עשה מלאכה כען מורע
ונוע מעב מענה ודומיהם כבדו ש

שנים הררע ~~הערמל~~ ונאשר כל עץ
מאלו. הן הכוקע שלעם ומעבד הרים
למנו. קעים להורס נפיש העיד כען לשעור
מלך ומעניבור לא יעש ואינו תייב כלם
אעפ' שיקרא מעב. וכן קמבער והמדלק
אש אעפ' שהאש בעבר וזולתו ושורפת
ועלה הנשקל ויתכנה מדלק מבער שוקל
ומלה לא יעש כמורע ונועע אש לא יעש
כי יש מאכלה קאש מבער עש על כן כל
נוג מעקום הכח כדכדל הערמל אם ה'
הנוג ההוא מעב עשה מעלנו כל זמן
שיכיל ויעשה מעלנו לא יקרא העלול בכך
עשה מלאכה לב' כען ויבן שלמה אר הקטר
וכען ויאקור יוסף וזולתם רבים.
ואולם קרב רב' יוסף הואה אמר כי
אזקרה לא תעשה כל מלאכה
על קאשר לא תשל אלף על השט יענים-
הראשונים וקעשה אתה מקם יקרא עשה-
מלאכה באמר וחייב עש. אמש קשט
ישנם האתקטם שקם מעשים נולדים כל
חבר הערמל לא יקרא קעשה אורפ עשה
מלאכה באמר כי אם כע. כדרך מעבד
ואחר שדרכו אר ארבעה תלוקי העין
הנכפיים התיסו מלאכה כאשר
סדרום המפודה מ' יש לעב שאימו
מארכעם הרר הסר' באומרו הוא לבו
יעשה לב אחה אומרו כל מלאכה לא יעשה
כי מעל יעשה היא מעבן נפעל על כן סבל
פירושים שקם תלוקי קקרה כי יסכול לע'
שמלר יעשה קמעם יעשה עו עשה ניל
כי קמעם יעשה מעלה וכנראה (פי הפשט

וכתבתה שנתה ונתה כלל ונתה חת
מלתכה ה' היתה . קבלתה כלל ונתה חת
משנתה ונתה ל' כ' אמור אפי' שנתה
כ' בודקן ללא תעלה . אמעש קראו קו
לקפן כל שוחז קמטן שלו מעטעד יום וס'
מי שמתכה קצבור מעטל עליו צדק לקטן
יורכ מב' סכטס שיתכאו מעטעד סעועד
אמח יקרה ויקטל או יפגש קמחכלת -
וושארנו הקיס מקטסר וענמיס מעטעתר
קיום . כ' אם ישחוז בקמה ולא ינעור -
כדון ויקעב קטטת יקטל נב' קמחכלת
ואסור לקורו ולמקרו כמעט כ' צדק קעט
קשטט ונתכא ששטק מלתכה כמעט .
כעקר החול . אמעש אם יכלל שחיתר
שקל אין הסכן נאלכ אינו מעטעל עכל
שקל כמעט ולעבר קבחתמיס הוא קדין
לחיה ואין צדק לקחיק . וראו . להכין
עבר תחיה או אפר - מעוטע
ככל או ספקוס עיוטר לשחוז כו כמעט
אם טדמן ל' חיה ושקל . ופעפ כ' טכן
הוא ל' כ' ולסבור בו קדס . קאיש שחמ
לעטט ולמולתן שקוא כעקו ואפי' אם הוא
מאתינו קרובטס האלקיס אם ימעכו על
שחיתרנו כלתי עמער מקס על נביו כ' כמר
נתכנו ואם יחד כאתר כ' חבורה אחת
אחד כודק נאחד שחמ ואוכליס יחד וכל אחד
דורס טוב לעטעג . אין שחמטן יורכ מעטעק
קיום ואם שחמ לברתלה עכר . לא ישחוז
ולא יכין כעטור ני' אכל אם נמדין אוכל
מעט דרבי שלס ואין כ' כלס וכלד שלס
יקיה כבונה . ישאל שיש לעטחס ועטתת

נים ככית שחמ כענה . שחמ כבש אומלה
ומספיק לו ולבט נ' לה יהיה לא ישחוז -
לברתלה לעטתו יורכ לעטס שלס כענה
אמעס כל מי . שחיתר לשחוז מלמיס או
שפטר סיכטלו ומעיתיס מעורר לכלל ה'
קעיס ומאשר . שארו מקס דכה לשחוז יורכ
לשמחתי קיום מעורר לו וכלד שלס יקיה
כבוע למפק קעיס . מי שיש לו כ' -
או כ' כעליס כ' ספקו אין ראוי לשחוז .
יורכ כ' זו שחמה לכמה ועל ע' החסר
אמעס אם יודמיל ע' או על כ' כ' קוא
נשלו מעורר לו לשחוז על ידה שיש לו מעט
די ספקו כ' למכור השחמה וכל קמכר
יורכ לשחמה יום טוב . מי שיש לו שחמ'
קיום כ' חוסר ומעורר מעלה כ' שחמה
לשחור מעטה לבט כ' לכבדס או שולחן -
עעיס לשחמס כ' שחמה קיום מעורר לו לשחוז
ולקטן כ' קראו . לו כ' כ' לא ישחוז כעל
מי שקוא ספק כ' חיה ספק חיה שאם היא
חיה צדק לב' שחמה חיה ואם היא כ' חיה
אין צדק כ' וכל ספק לחומר . שחמ
כ' כ' שלס כ' כ' מעטו אין עכר דעו
ע' קספק כ' כ' קדס מלתכה כ' חיה
ואין לב' שחמה שלס למכר אוכל . ול' קדס
אינו מעטב אכלת קטטת ועמכאי קמעט
מעט דעו ע' חוב . והוא קדין אם שחמ
עוף או חיה ולא נעכא וע' שקטן לב' שחמה
דעו אם אין ל' אפר כ' חיה ע' יאכל קטטת
וטמכאי קמעט . כ' כ' אין ראוי לב' שחמ
ע' ע' כ' קמעט . ח' יום טוב כ' יום
ש' מעורר לשחוז כ' ספק קמעט וקטט

חדשים וקשרם באצורה על שלותיכם ועל
זמתי שלתיכם על צד חסן ודאן אל שלתי וזור
פ אמחוק את חכמתי וזל אמאמר ופיוס
שמחכם משום שכתב ה שמחה מועד
ורא קוסל לוס יחשה וקב נע הוא קדין
אזה לכל ויש לעי כי אחר שקוצר קעלור
וקעלעם ושלתי חוכה שהם קעיהם עם שלתי
דאן שהם קנדכות במאמר אלה הששו לה
במועדיכם לבד מעדיכם ונדבותיכם ולעלתי
אז יק מעם אמרו ולמחיתם אלא קעש
בו להריר זמתי חולס בכלל שהיא עלה כולל
לעו ובערה למחתי ארך לעד שאינם מן הנל
שהם על חוב שכבר נמכרו כפועות נס
מאניו מולתה שקברו העו קרז מלחי חול
במועדים אמר ושמתי בזך אלה ובך ובך
עבדך ואיעך וקלי וקב וקירם וקאלענה
אשר כעעך וכבר באינו עעך השמחה
היא כדאר באמור ומחתי שלעם ואלעם
ושמחה ומאן דאמי כעעך דוקא לירם
ולא לענה שאין מערשלי קרל מעלעלעם
הודעלנו בקרוב שהוא קדין לעמתי כענה

יעז בזמתי חולן וכאר רעוק כעו כעעך
האלעו סוקל דבר השתימה מועד
כעש בעותלע מחסתי ואין בו
ש פסק כל שקר וקעסכל יסן וקדפשיה
באמור והלויס מפשיט שהלע
בכלל שהם לעוק אובל קדומ בען שים וקמט
מאר האו התכשם מל וקדעתי מתייבו
כי כבר שהרעה השתימה כעש בעתלע
לעך אובל אי אפשר בלע קפשיה קאר
עש וקיון וקכסול שטאט ובעלעלע

ועתה ויכעל ארבעה מאש כעשמי וג
וקדשים נמכינה אכרוב ויאש ארבע
וקלעל כלל כי אי אפשר שמו כל קצק
מקוא אלא אז לפעוק דכרוב עערה
מזור קרי לשה כלל לפק וקבער
בכלל כעפוש מאש כעשמי
בין כאשק ובין ככסול סוקל דבר כל
העלמתי הלל קע' הורכו בכלל קעועים
כפירוש ברור נכון מאיר ומחיר כמקד
וכזוקר הקרוב מעמאר אך אשר יתכל לכל
עש הוא לבדו יעשה לבס ואם דפיה תיק
אמונים סרועים ועשים כמקועם מעל
מקום כולל מקועם עשיהם ברורים
ועפועים הם והערה הזאת נקראת כפ
החכמים עק' דבר סרעם כמקועו ועפוע
כמקום אתר כלם נכמים לעבן ושהם
לעצמי דעתי

השק קד

כטאור קעפס קראויים
לקשתי כעש וככ
ישחוט ונע הוא קשוחט ולע שחוט וקיאך
יקרוב כעשן שחמתי יום מוב וכעלמכור
אחרונה דע כי קראוי הוא שפועים
המקובלים צדך להיור מעלמתי קדש קדאת
על יד צול קדור וע' שוחט מעמתי שכדור
הרובק לשחוט כום מוב צדך להיורעו סכן
מוכן וממוקן מעבער יום ומעק מוכ' ו'
ראית באחיו הרעם יכ' שכורקים קעלמתי
מכעל יום ומטתין אורתי כעקום ועותר
וכום מוב כורקין אורתי אחר השחוימה
כלבד וקראוי צדך להזדה כמקמאר כ'
עאה ל' שירוב מוב הוא לבדוק אורתי כעלע
וכאקע

והמועדים והשבת נאמר כל מלאכה כו כו
 מכל מלאכה ועל צד הדחק לא קרי לוי
 אם הדברים הדברים אשכ כתרם וזולתם
 אשכ קמח קמח כל תי . כל ומועדים לא
 אשכ כקם כו אם מלאכה עבודה לצד למלך
 קושן והרבה ולהרבות השמחה באמור והיי
 אך שעה והמעט שלא אשכ קמח כמועדים
 כו אם מלאכה עבודה הוא כד למעך קושן
 לבית כמעט ממש לכל הדורות ככאים כו
 ככאר יצא מעצמם שחמו קפסתיים והוא קין
 לדוד ומכלל שהוא ככלל מלאכה על כן לא
 נאמר כקם כל מלאכה וכן נשאו משאונם כל
 ומאכלים ומשקים וכערו אש וכשל ואפי להט
 על כן קורו החכמים הנזכרים והמפורשים
 לשחוט ולבשל ולאפר ולעלות בשוק הרבים
 קאלב אמרו ז"ל כו קדאוי וקמח לעולם
 כמועדי כשנת הרבים קן אונת' ומשקים וכלים
 ככל הקצק להם וככלל כמשא שומע לעל קאדם
 כדפי כשכר לעטן צריך לא מולתה שמא
 יצא מכלל מלאכה לכל מלאכה עבודה . עטן
 קמלנול כמועד מצאנוהו מפורש בתנ"ך

ככין וזולתו האלהים כדעשר שלא יראה פעם
 קולו קזם . מלכה ששחמ כמועד הרב
 מורה בתל פ' עש' קמחיה מורה
 כאשכ קמח לבד שלא ישים וזה כעין כשנת
 ששאר כמועד שמורה אכילתו בתול ואסור
 לפור ולבקוע עזים כמועד לשטר שנתלם
 מעשלי עש וזולתם אסור לקמח כוס קמח
 כו צריך שהיה שנתן והערב השמש ומצא
 ששעה מלאכה כמועד ואפי כעל מענה
 האלהים אם ישוף קמח לקוע ככש
 לעלתי קדרי עכר

הדלת השטה מתפרקת לתריס
הפיק קא כמאור הפיק קמלנול
 כמועד כשנת הרבים

ככאויור אמרנו מן קמחיה והכרפס ומענה
 חכמינו עג' ידוע הוא לכל משכל ועין כו
 לכל מלכה ומלכה יש לה פרה ועלה למך
 נצווה . ואין מלכה שאין לה מעט ועל . וכל
 מלכה ומלכה שצווה לפי העטן והמעשה
 שהקרה נצווה או לפי המכשם או לדי ותיקם
 כעין שיעור אר יום השבת כו שפר' ופסי
 על שם ופסיחתי . וכן שכושר ויום הרועה
 ויום כפור עש' הכפרה ומהסבור כו
 כמכור קושכתי ז' והחז על שם הפעולה
 ופיהם על שם הפיר ואכילתו ימים מלכה
 למעט מעט מלכה וכן מעט נד קשה כו נע
 ככין יק יעקב וזולתם רבים . ורוח קמח
 נצווה לפי המעשה וקנס שקרה לאכילתו לבית
 לכרין לדורות ככאים אתיקן ולכן לא נצווה
 אלא כפי דומית המעשה שקרה כזמן קמח לא
 פחור ולא יורב . ומזה קושן הוא מלכה השבת

עני יחד וכלבד שלא יאמר מע ליום מוס ונתן
זה לשכר הקדק מסג יום המעטן נמשכות
אתרו וקדשו ב' ימים ומספק לא ישחוש
ולא יבא ליום ליום אלא לשער כל יום לכרך
עמיה וכפרה אין לעשות כל מעשה אובל -
כחשין בעבור השט נכל הפי עמאין א'
שכתרו או כרה ע' זמעה מעפנו אנן עקר
עשה ומיט שמים הנאכלם פתן ציין או -
לפי מולרפ אסור אכלרפ ביום מוס אס עקר
אורפ מעתקיעם ששרשו בו אכל אם אם אורפ
ביום או בקעם בעפ להיורפ רפס ולתים
ביום המועד מורהם הם להמילם ביום המועד
מהעלם אכל אם קטר אורפ כאשר הם סתן
למין וארבו מולרפ כרך עפר קיים אסור
למשה לקטר אורפ ביום מוס כי החפירה -
מלמטה במאשה שלא לעקר מלמטה אובל היו
כרך חול שכתך כל לשעור רמיובור ומע
לקטר אורפ לאובל ביום המועד " יונה או
תר שבאו מעפפס ביום מוס או שהכאס
ע' רשורה לשל אסור להקטר מהם ביא " -
אפרותים שכן שכבולי ואפי יעשפפס -
מעכס הם ועורפם לשחום ולאכול אורפ
ביום המועד ימים וכל דבר קטאל שהם א'
ע' לשורל ביום מוס דרך השורה או פקדון -
כא' אסור לי להקטר מהם כי כלם הם עוקס
כ' מ' וזהכס הכנה מעשד יום כאשר האלו
כפסוק ושלחו מעגור לאין נבון ל' ואסור לקבלם
כ' מ' וזהכס הקנה מכעוד יום כאשר האלו
כפסוק אלא אפ מפש דרכי שלי כל הדבר הע'
מויפה להאכל ולשחום אורפ ביום השט אם
אין הכעפ כחשין בכונה מהם כי אין קשה

אל קדושת ששע קיעים זקא קדש והאחר -
חול ומיט מספק קדשו ב' ימים ונמשכו מוכן
כ' מ' אעפ אם נכל אפי פפי האילן פסק
למטה ימ' כנן חכ שבעור אסור אכלרפ
כ' כי קשר של קדשה יש סתקם אפי שיא -
הכלל כן קדושת שכר לקדושת יום מוס
כא' אם הדבר להפך שקים יום מוס ליום
קדושת ואין לעיר כלם מוכן ליום הקדושת
דבר' עמי וקיק ביום הששי וקבנו ככר
כאלו כי מורה לפשוט ביום מוס והוא קדן
לעמנו נוצר הענה ומורה לערם ולקבל לעך
ולקור ולתלק הכשר כה מספק כל א' קלוי
לא ירן כה עק ועה שמשע בתלקו שקה הוא
כקונה כמעבר יע שיורה יתן מעה לתפחו
ולשכבו מעה ששחם לעכמו כאמור אכל -
משמש מ' ושלחו מעגור מ' ומעגור
לתלק לעשים ולתלק לעינעם לשמחם ככשר
ביום מוס אין יאנו לקטר ככר ומקב שחא
יקרף לעלל כמועד -
אפי שמינו שנקל אורפ כפסלם
מעגור כה שער עק ונוהן לע ולמטה
עכה דמי ככר ו -
כמה שקיא כמזכרת עם ע' אסור לשחום
אורפ ביום המועד משום חלק קני שמש
יתלקו אורפ כמועד אכל אם היה כרשורה
שחום אורפ וקנה מענה אם קני יקב תלקו
לשורל ואם אין קני עמו שחום ואוכל אורפ
למעגור מורה דמי חלק קני כ' אין כמה מ -
איסור משום שהיא מוכנה לחלו וקיא ככשר
מכסם הקנויים כמזכרת ממן עה מורה
לתק ולשכר כעמעה סמן נתיח ונקור

כסמן

לְסַלְוֵנוּ בְּלִיל יְהוּדָה

ואלה הספרים אשר שאלו אצל
האגף לזכרון בייקר או אפש
אוהבא ופרט הראשון 2002
והשני לא נן כי חתום הוא
בהנחה יבואם כגזרת אמת
שאלה גי'ם

Salomon Bein

והכספה נפשי אהיה
ונרצח עם האגף בליל ולעמוד
או קורת רוח זהמת ספרים
טובים ונכבדים ואלה

ארהבי אבי ופני וועמי
ייפאנה

שילמה בי'ם

הרב יואב פה גלעד ופוח
הקראים בעיר זכא סכא

—

מקשיב מלאכה כעבודתו בעהדורא קמא

לעלוי סארי צנו	לקבץ פמורגו	רענך ביעינו	מלק משיחיו
אל בית בדיבור	אודור ונדחור	עולר עשוכחור	שיהם ורנשחור
דוכן לייטו	טר משיחיו	כסא מלככו	הכן דכיתו
הקן בידיו	אולם והשעה	היכל וקפידה	כעה וקמיה
יבא שיחיו	ביר נאה קרט	מועד ויום קרט	שכר וראש חדש
אעז כחורגו	נכדו ועעתר	חמאו ואשמר	יהי ככעלר
ישעה בחורגו	כייאוק ביתו	אלמי וישועו	ישחוט חנברו
תקא תצדנו	אח נאכח עמיה	עם שיר ורנשפה	צדלה ויום שמיה
חכור ספרינו	היא עקוללה	ראשן ערנאל	ינ לפלו ל
שכר קדושנו	נשלים בעקמל	סכך על ראשי	חיק כוס שוש
ספקו חכמינו	נלה דבר קזה	חבר והוא היה	מקבן צטא קזה
זה מפסיחנו	ספר זכח פסח	נזכר בתיק נוסח	הקן אלל פסח

נאכר ביענו נוסח

הספד חובן סידור סילוסא חלל יום יום

Mic. 9828

Jewish Conservancy Foundation

הוצא לדונט כפי שכתבנו כי
הסדר הוצא לאלוהים
כי לעולם יהיה ברוך
אלוהים המלך המבורך
לעולם ועד. ויהי כבוד
הקדוש לאלוהים אבינו
לעולם ועד. ויהי כבוד
הקדוש לאלוהים אבינו
לעולם ועד. ויהי כבוד
הקדוש לאלוהים אבינו
לעולם ועד.

ברוך ה' אלהינו

ברוך ה' אלהינו
העולם הזה והעולם
הבא. ויהי כבוד
הקדוש לאלוהים אבינו
לעולם ועד.

א
ב
ג
ד
ה
ו
ז
ח
ט
י
יא
יב
יג
יד
טו
טז
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז
כח
כט
ל
לא
לב
לג
לד
לה
לו
לז
לח
לט
מ
מא
מב
מג
מד
מה
מו
מז
מח
מט
נ
נא
נב
נג
נד
נה
נו
נז
נח
נט
ס
סא
סב
סג
סד
סה
סו
סז
סח
סט
ע
עא
עב
עג
עד
עה
עו
עז
עח
עט
פ
פא
פב
פג
פד
פה
פו
פז
פח
פט
צ
צא
צב
צג
צד
צה
צו
צז
צח
צט
ק
קא
קב
קג
קד
קה
קו
קז
קח
קט
ר
רא
רב
רג
רד
רה
רו
רז
רח
רט
ש
שא
שב
שג
שד
שה
שו
שז
שח
שט
ת
תא
תב
תג
תד
תה
תו
תז
תח
תט
י
יא
יב
יג
יד
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז
כח
כט
ל
לא
לב
לג
לד
לה
לו
לז
לח
לט
מ
מא
מב
מג
מד
מה
מו
מז
מח
מט
נ
נא
נב
נג
נד
נה
נו
נז
נח
נט
ס
סא
סב
סג
סד
סה
סו
סז
סח
סט
ע
עא
עב
עג
עד
עה
עו
עז
עח
עט
פ
פא
פב
פג
פד
פה
פו
פז
פח
פט
צ
צא
צב
צג
צד
צה
צו
צז
צח
צט
ק
קא
קב
קג
קד
קה
קו
קז
קח
קט
ר
רא
רב
רג
רד
רה
רו
רז
רח
רט
ש
שא
שב
שג
שד
שה
שו
שז
שח
שט
ת
תא
תב
תג
תד
תה
תו
תז
תח
תט

ברוך ה' אלהינו
העולם הזה והעולם
הבא. ויהי כבוד
הקדוש לאלוהים אבינו
לעולם ועד.

יהושע
יהושע

חנה הקולומיס
הילך בעמנו
חנה הקולומיס

א
ב
ג
ד
ה
ו
ז
ח
ט
י
יא
יב
יג
יד
טו
טז
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז
כח
כט
ל
לא
לב
לג
לד
לה
לו
לז
לח
לט
מ
מא
מב
מג
מד
מה
מו
מז
מח
מט
נ
נא
נב
נג
נד
נה
נו
נז
נח
נט
ס
סא
סב
סג
סד
סה
סו
סז
סח
סט
ע
עא
עב
עג
עד
עה
עו
עז
עח
עט
פ
פא
פב
פג
פד
פה
פו
פז
פח
פט
צ
צא
צב
צג
צד
צה
צו
צז
צח
צט
ק
קא
קב
קג
קד
קה
קו
קז
קח
קט
ר
רא
רב
רג
רד
רה
רו
רז
רח
רט
ש
שא
שב
שג
שד
שה
שו
שז
שח
שט
ת
תא
תב
תג
תד
תה
תו
תז
תח
תט